

Trini Torner

Els apunts de Miranda

Un pretext per a
la reflexió personal

“Els apunts de Miranda”

Un pretext per a la reflexió personal

© Trini Torner 2010

© HakaBooks.com 2010

Diputació 319, átic - 08009 Barcelona

Autoedició i característiques d'aquesta edició:
HakaBooks.com

Fons de l'il·lustració: Antonia Cortijos
Disseny: Juan Martín Fourcaud

Traducció: Montse Baró Jimenez

ISBN-13: 978-84-15084-08-2

Dipòsit Legal N°:

Queden prohibits, dintre dels límits establerts per la llei i sota les prevencions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, ja sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol forma de cessió de l'obra sense autorització escrita dels titulars del copyright.

Tots els drets reservats.

Trini Torner

Els apunts de Miranda

Un pretext per a
la reflexió personal

Dedicatòries

A Katka, Herny, Kayla i Matteo

Agraïments

*A totes les persones que han confiat en mi, tant professionalment
com personalment.*

Als meus amics, per estar sempre presents.

ÍNDEX

Introducció	9
Part I : Cinc nits i sis dies	
Capítol I – Dilluns a la nit : La lliga en directe	11
Capítol II - Dimarts: Una jornada diferent	17
Capítol III - Els resultats d'un rotllo	27
Capítol IV - Dimecres: dives, deesses i “marujas”	35
Capítol V - Un producte difícil	43
Capítol VI - Oïdes fines	47
Capítol VII - San Freelance	55
Capítol VIII - Nit de Lluna plena	61
Capítol IX - Dijous: Una corbata al balcó	69
Capítol X - Complicitat urbana	77
Capítol XI - El showman, la mare, i un atac de nervis intercontinental	85
Capítol XII - De pressentiments, batecs i palpitations	91
Capítol XIII - L'amfitrió de l'amfitrió	101
Capítol XIV – El malestar de Cecilia	111
Capítol XV - Divendres: Cadascú per on l'enfila	117
Capítol XVI - Gerds, nabius i un grapat de pors antigues	123
Capítol XVII - Clara com l'aigua	129
Capítol XVIII - La dona que habita	137
Capítol XIX - L'home a la Lluna	145
Capítol XX - Dissabte: Qui és el gat, qui el ratolí?	155
Capítol XXI - La persona que és la mare	163
Capítol XXII - Entre dos amors	171
Capítol XXIII - Diumenge: Sincerament	181
Capítol XXIV - Una vegada, a Eivissa	187
Capítol XXV - A cada heroi li arriba la seva “criptonita”	205
PART II: “Els Apunts de Miranda”	
Capítol XXVI - La in-formació , en-formació	205
Notes personals	209
 Bibliografia - Lectures suggerides	 223

Introducció

Els “Apunts de Miranda” és un guió obert a la comprensió de les nostres emocions i la seva funció en el desenvolupament personal.

Vaig escriure aquest guió sobre una comèdia de vida, o sobre la vida com a comèdia, com text i pretext per crear una forma de reflexió personal que, lúdicament, ens convida al creixement i a la maduresa emocional.

La primera part, “Cinc nits i sis dies”, comença una història on es produeixen relacions quotidianes, comunes i no tan comunes, entre uns personatges i el seu dia a dia. Per a ells, igual que a la realitat, la vida es transforma i els transforma, a partir d'un estira i arronsa constant entre emocional i racional.

Per gestionar les emocions, primer hem de poder reconèixer-les sense jutjar-nos, en segon lloc, hem de poder expressar-les responsablement i respectuosament; i, finalment, prendre decisions i accions proporcionades,

constructives, satisfactòries, és a dir, perquè les nostres emocions i sentiments siguin funcionals.

El text de “Cinc nits i sis dies”, és el pretext per entrenar o recuperar la capacitat d’adonar-se. Descobrir matisos sensorials, emocionals, sentimentals, creences i valors, judicis i prejudicis.

Darrere de cada breu capítol, he inclòs algunes preguntes en primera persona, a tall d’exemple, per als qui desitgin exercitar la reflexió personal, a partir de tots aquests matisos recreats pels personatges i la seva particular manera de relacionar-se. El que realment importa són les pròpies preguntes, que pugui realitzar cada lector. Ja que les preguntes correctes són la clau de les respostes adequades.

A la segona part, “Els apunts de Miranda”, vaig incloure alguns conceptes i informació teòrica que ajudaran a l’aprenentatge. També trobareu, al final del llibre, una breu guia de lectura que pot oferir una mateixa visió, des de diferents llenguatges.

Desitjo que aquest breu treball, pugui representar una porta que connecti interior i exterior, lleu i profund, humor i serietat. Dit d’una altra manera, que convidi a conèixer i integrar tant els nostres aspectes que estan més a l’ombra com els més lluminosos.

TT.

PART I

Cinc nits i sis dies

Capítol I

Dilluns a la nit: La lliga en directe

Implacable sobre la tauleta del rebedor, resistia el gerro negre que tan poc li agradava, i que s'havia convertit en el dipositari de tots aquests “pels dubtes no ho llenço”, gairebé sempre inútils. Cada vegada que entrava i sortia de casa, el gerro negre era un recordatori de poc grat, regal de casament, que mai no es va atrevir a trencar o regalar, per no ofendre a la seva tieta.

Joan Ribaud acabava d'arribar a casa. Va deixar les claus descuradament al costat del gerro negre, es va treure les sabates i, amb moltes presses, va col·locar un plat amb olives, una bossa de patates fregides, una taula petita amb uns quants trossos de formatge manxec, un paquet de tabac, encenedor i cendrer sobre la taula petita de la sala. Encara portava posat el pantaló del vestit perquè havia arribat amb el temps just. *Siiii... tindrè cura de no tacar-me -va pensar, en to condescendent, com si li respongués una altra persona.* La corbata la duia “pengim penjam” i s'havia descordat els dos primers botons de la camisa. Els

comentaristes de futbol anunciaven el començament del partit i, amb un parell de cerveses a la mà, es va deixar caure a la butaca davant el televisor, amb la satisfacció d'estar tot sol per veure aquell "gloriós" desafiament: Madrid - Barça en directe des del Bernabeu.

No havien passat ni cinc minuts de joc quan va sonar el telèfon.

-Hola fill com estàs? Ja estàs còmode?

-Síííí mama -va contestar amb cara de nosa i sense apartar la vista de la pantalla- Què vols?

-No vull res. El teu germà té un casament.

-I què...?

-Que tu tens molts vestits i...

-I que...?

-A ell li quedaria molt bé aquell, el de la foto d'aquella festa que em vas ensenyar...

-Mmm sí, mmm no problem... Però en tinc un de millor per a quan ho vol?

-Estàs menjant mentre parlem?

-Ui ui ui!!!!!!!

-Què et passa fill?

-Quasi bé ens marquen...

-Ja veig, menges i mires la tele mentre et parla la teva mare. Et truco més tard?

-No, no fa falta, puc escoltar-te...

-Per què no vols deixar-li el d'aquella festa?

-No he dit això. He dit que en tinc un mill... Serà gallina!!

-El teu germà?

–No, no, noooooo! Ja l’hem fotut, quin gol ens han marcat! Això passa per estar desconcentrat! Digues-li al meu germà que em truqui i decidim el vestit entre nosaltres d’acord, mama?

–Això em passa per voler ajudar. Què soparàs? No em diguis que t’alimentes amb una bossa de patates i cacauets...

–Sí, sí, sí... Gooooooooooooo! Quin “golazo”, senyors! Ara veuran de què som capaços... després parlem mare. Petonets.

En Joan va acabar la trucada sense sentir la salutació de la seva mare. A la mitja part va demanar una pizza a domicili, es va posar el barnús i va deixar “El directiu al minut” sobre el llit. Li agradava llegir aquests llibres que, sent entretinguts, li reforçaven les estratègies de lideratge i la seducció personal que tan bé exercia en tots els àmbits.

Al matí, quan va sonar el despertador, es sentia com el goleador del seu equip preferit. Tindria un dia diferent. Aniria al despatx només un parell d’hores i, després, assistiria a un seminari sobre Intel·ligència Emocional.

Tota tècnica perquè el seu equip de vendes funcionés millor, era benvinguda. Però, ell sabia distingir bé la pedra del gra i, abans d’embarcar a l’empresa en despeses, preferia assistir als cursos primer ell sol, per a després decidir si el seu equip necessitava o no, aquest tipus formació. Va mirar el programa del seminari per veure qui l’impartia.

Una altra dona! Espero que no tingui aquesta ona new age

d'amor i pau. –Es va sentir enfadat amb ell mateix per no haver demanat referències sobre la docent. Pensant-t'ho bé, no tenia la més mínima idea de quins eren els objectius que podria assolir en un “seminari vivencial” d'Intel·ligència Emocional però, si en Jordi ho suggeria...

Merda!! Acaba a les vuit, i a les nou vaig quedar amb la morena que vaig conèixer a la festa d'en García... Com es deia? Tenia un somriure espectacular... Vindrà? Millor la telefono per confirmar... Merda!! No sé on vaig deixar la seva targeta! Però segur que vindrà... mai em fallen... –Va continuar els seus pensaments amb gest triomfal mentre es feia l'últim cop d'ull.

Guia núm. 1

*Com és el meu diàleg intern, em parlo en primera persona,
o com si em parlés un “altre”?*

Escolto, realment, tot el que sento?

Intercedeixo per altres sense que m’ho demanin?

Capítol II

Dimarts: Una jornada diferent

Al hall d'un distingit hotel, sobre un faristol de disseny exquisit, una carta d'activitats anunciava el menú d'esdeveniments programats en el centre de negocis de l'establiment.

Intel·ligència Emocional: Planta 20, Sala de les Cultures -
Lic. Miranda Lynch, Assessora en Relacions Humanes.

Allà vaig maca. Quins ulls deus tenir per portar aquest nom! –Va fer broma Joan amb ell mateix mentre buscava l'ascensor.

Quan va arribar a la vintena planta, va observar tres amplis passadissos de distribució sense cap indicació. Al baixar una mica la vista, va topar amb un altre faristol on s'exposava, amb senzilla precisió, un esquema amb la ubicació de cada sala. Va assegurar el seu rumb i, abans d'avançar pel passadís central, Joan va trucar en Jordi, un assessor extern que havia contractat al seu despatx

per millorar les competències especials del personal clau, i ajudar-los a aconseguir els seus objectius.

–Hola Jordi, sóc jo, ja estic dins. Posaré el mòbil en funció “vibra”, així que res d’excuses. Envia’m missatges amb l’avaluació d’acompliment de cada un després d’entrevistar-los, OK? Amb qui començaràs?

–Amb Josep. Després, Loli, Martín, Oriol, Quito, i per últim Víqui. Com veus, faré de coach per ordre alfabètic.

–Si no fos que els conec pel cognom, et diria que ets un geni. Vull saber de qui em parles quan m’enviïs resultats. Com ho fem?

–Mantinc la meva organització Joan, ja vaig quedar així amb ells. Tens un boli?

–Sí, digues-me els seus cognoms segons el teu esquema. Afanya’t, això sembla començar...

–És fàcil. L’ordre seguirà les lletres de la paraula TARGET (Torrás José, Almeida Loli, Rovira Martín, González Oriol, Estevez Quito, Trigueiro Víqui).

–Ets creatiu per a les solucions ràpides, no hi ha dubte. Sort. T’he de deixar.

–Per a tu també. I relaxa’t una mica, home, que el teu equip està en bones mans! –va dir Jordi abans de penjar.

En apropar-se al lloc del seminari, a l’avantsala, un jove molt agradable li va lliurar un foli amb la llista numerada dels participants -onze, sense comptar la docent, on figurava: nom complet, ocupació o empresa a la que representaven, i els seus telèfons laborals. A continuació, un dibuix en forma d’U, indicava el seient de cada un dels

presentes d'acord al nombre de la llista. Finalment, seguint la simplicitat gràfica de la informació, figurava l'horari dels descansos previstos.

Faltaven dues hores per al primer *coffee-breack* i quatre per al dinar. Estava inclòs en el preu, però en Joan va pensar que passaria pel despatx per veure en Jordi i, potser, menjar un entrepà abans de continuar la jornada a les quatre. A les cinc tindrien quinze minuts, i a les set trenta hi hauria un cocktail de comiat. “Intentarem mantenir la puntualitat horària, si vostès ens ajuden. Gràcies, M.L”, deia al final del full.

Crec que també obviaré el tancament. Vull comprar un parell d'espelmes aromàtiques i unes flors abans d'arribar a casa. Aquell somriure s'ho mereix... Com em va dir que es deia? —Pensava Joan mentre tots entraven a la sala.

Abans de creuar l'arc que formaven les dues fulles obertes de la porta del recinte, una jove amb jersei de coll alt i pantaló gris fosc, vestida igual que el primer assistent, però amb els llavis pintats d'un vermell coral difícil d'ignorar, li va demanar de molt bona forma que apagués el seu telèfon, si encara no ho havia fet.

—No es preocupi, no sonarà.

—Si ho considera necessari, disposa de secretaria durant la jornada.—Va agregar l'hostessa mentre assenyalava una llarga taula amb almenys deu telèfons mòbils, evidentment

cedits pels seminaristes, i molt ben custodiats pels afables nois i noies de gris talp, carregats de folis i bolígrafs.

–No serà necessari. Gràcies de tota manera. No molestaré, ho prometo.

La sala tenia llum natural. Joan va tenir una sensació estranya. Va registrar un aroma i temperatura agradables. Cada participant, ajudat pel seu full i el seu nombre d'ubicació a la llista, es va asseure sense cap rebombori. Sobre la taula en forma d'U, hi havia una carpeta per a cada un, un petit suport de plata on s'alçava, amb seguretat, la targeta on figurava el nom dels presents, no només en vista de Miranda Lynch, sinó davant de la de tots. Hi havia, també una copa i una ampolla petita d'aigua mineral, un retolador, i una carpeta que contenia un foli preimprès amb preguntes, un breu text firmat per Miranda Lynch, i alguns fulls per prendre notes. A Joan no se li va passar per alt el detall de l'organització: Cada dos participants masculins, un bouquet de flors naturals realçava la presència d'una dona. Tanmateix, com evitant la seva pròpia delicadesa, la seva veu interior va concloure amb un: *Hòstia! És la primera vegada que veig menys dones que homes en una jornada així...*

Abans d'asseure's, va alçar la mirada cap al front i... Va romandre, dempeus, immòbil, hipnotitzat per la imatge que ofería el fons de la sala, a penes retallat per la silueta de la conferenciant. Les parets, bastant altes i construïdes amb plafons cristal·lins, deixaven veure, sobre el cel blau vist en vertical, alguns núvols mandrosos, d'estètica naïf,

com en una animació en 3D. Joan va sentir que estava en una altra realitat.

–Benvingut senyor Ribaud puc dir-li Joan, d'ara endavant?

–Va ressonar la veu de Miranda Lynch al mig d'un sobtat silenci.

–Oh! Sí, es clar –Va contestar, una mica desconcertat en comprovar que era l'únic que encara estava dempeus, en el centre. I ja que era el número sis de la llista, es va asseure just a la panxa de la taula amb forma d'U. Ho sento, és que...

–No es disculpi, la seva distracció ens ha permès mirar el magnífic espectacle que mostra la vista d'aquest lloc, almenys dels qui no ho havíem fet amb sensibilitat davant d'aquesta bellesa.

–Molt amable per la seva part –va agrair Joan amb sinceritat, davant de la gentilesa amb la qual aquesta dona, sense incomodar-lo per la seva distracció, l'acabava de re-ubicar.

–Bé, crec que ja podem començar. Abans de presentar-nos entre tots, ja que passarem una intensa jornada junts, els demanaré que obrin les carpetes. Trobareu, al primer full, una petita llista de preguntes que els prego responguin amb sinceritat. Poden fer-ho per escrit o no. És un simple posicionament per a vostès mateixos. Ara, perquè puguin fer-ho amb intimitat, ens acomiadarem de l'esplèndid decorat natural que tant ha impactat al senyor Joan Ribaud.

En aquell precís instant, Miranda va prémer el botó del control remot que tenia a la mà i, com per art de màgia,

va començar a tancar-se un gran teló fosc contra la paret vidrada, alhora que s'il·luminava càlidament el sector de la U, bloquejada per la cadira i taula auxiliar de la consultora.

Sense respondre al primer punt (referit a esmentar les coses que cadascun estaria fent de no ser al seminari), Joan va passar revista al qüestionari per tenir una idea general de l'exercici, i per avaluar la seva extensió. Va tornar a l'ítem dos i es va sentir incòmode. Va haver de pensar un moment. El segon punt formulava la següent pregunta:

2.- JA QUE VOSTÈ. ESTÀ AQUÍ, AL SEMINARI VIVENCIAL SOBRE INTEL·LIGÈNCIA EMOCIONAL ESTÀ DISPOSAT A TANCAR EN UN PARÈNTESI ELS SEUS TEMES PENDENTS, PER COMPROMETRE'S AMB AQUESTA JORNADA DE NOUS APRENTATGES?

Joan va introduir la mà a la butxaca interior de la seva americana i amb resistència, va apagar el seu mòbil al templeig, just en el precís instant en què vibrava per primera vegada. A continuació, Joan va respondre per escrit la resta del qüestionari sense vacil·lacions, llevat de l'última pregunta:

10. - QUÈ SENT EN AQUEST PRECÍS INSTANT?

Va reflexionar un moment i després es va dir: *Que... aquest seminari està ben pensat de moment.* Va tornar a llegir la pregunta, va tancar els ulls, involuntàriament va tornar a visualitzar aquell núvol suspès graciosament al firmament.

Va sentir que el seu rostre relaxat dibuixava un somriure subtil. Just llavors va escriure (una sensació i no un pensament): *Serenitat*.

Poc després, quan tots van donar per acabades les seves respostes, Miranda va proposar dues modalitats per desenvolupar el seminari sobre Intel·ligència Emocional (el que va començar a anomenar “IE”), i el va deixar a votació de la majoria:

a) La manera tradicional: Miranda, al millor estil d’una conferència, organitzaria els temes i els temps per exposar tot el que pensava i sabia sobre l’IE, deixant, sens dubte, mitja hora final per respondre inquietuds, va tenir només un vot.

Els altres, amb moltes rialletes nervioses i prèvies mirades còmplices, van votar per:

b) Un treball participatiu, on els coneixements buscats es construïssin a partir dels coneixements que cada participant portés i aportés.

Bé. Prendrem aquest seminari com un taller d’aprenentatge vivencial –Va dir Miranda abans de començar. Minuts més tard, després d’una introducció que, més que res eren postulats propis respecte al compromís, el respecte, la participació i el interès pel que ella feia com professional, Miranda va coordinar amb mestria els participants, encara als més tímids, i els va conduir al tancament del primer

bloc de coneixements fins que, en anunciar que la mitja hora per a l'esmorzar havia arribat, va agafar el control a distància i, a l'instant, dos dels nois de gris van obrir tant les portes de la sala, i l'olfacte dels participants, doncs l'aroma a bon cafè i a pastissos acabats de fer, van omplir de certes les expectatives de tothom.

Les dues hores havien passat volant i en un clima de camaraderia tal, que vist des de fora, ningú no hagués dit que els participants acabaven de conèixer-se.

Com si hagués format part de les consignes, ningú no va parlar del seminari durant l'esmorzar. Simplement van gaudir del reconfortant descans. Dues persones van ser convidades a la taula dels mòbils per atendre petites urgències, una de domèstica i una altra de laboral. En advertir-lo, Joan, va interrompre el seu impensable benestar i va prendre una decisió (també impensable dues hores abans).

Va prendre el seu telèfon i va escriure el següent missatge per a Jordi:

CONFIO EN TU.
NO + SMS A - Q URGEIXI.
SI YU TUMORROW
JR

Va prémer “enviar”, va apagar el mòbil, el va guardar contra el seu pit i es va dirigir cap a la noia de la boca de coral. Va obrir la seva jaqueta mostrant-li la butxaca interior i, en to entremaliat, li va dir:

–Deixaré que em desarmis.

Uns minuts més tard, mentre alguns repetien cafè, un màitre va repartir una targeta encunyada per a la seva fàcil separació en dues parts.

Com encant general, aquell responsable de restaurant havia lliurat dues opcions de menú, per evitar retards en el temps previst per dinar i sobretaula.

Algú va fer broma preguntant si no s'haurien equivocat de seminari i estarien en el de "Qualitat Total" del vell guru dels empresaris Peter Drucker.

Miranda va saber escoltar l'afalac i va aclarir que el desenvolupament era possible, en tant les persones sabessin aplicar els seus coneixements de manera integral, i no fragmentada, en tots els àmbits de la vida. Després de les seves paraules, va convidar al grup a reprendre l'aprenentatge compartit.

De més està dir, que Joan va compartir el cocktail de comiat. Fins i tot va lamentar no poder quedar-se entre els seus companys de seminari a la porta de l'hotel però... mai deixaria plantada a una dama, encara quan no recordés el seu nom.

A mesura que s'apropava a casa seva, se li anava esfumant la sensació de benestar que l'havia envaït durant tota aquella jornada tan enriquidora. Potser necessitava estar tot sol i avaluar l'experiència de la qual havia format part. Però no cancel·laria una cita a últim moment... encara que

tampoc no podria fer-ho.... Segur que el telefonarien, ell mai guardava els telèfons de les seves conquestes.

Per primera vegada, en Joan va contactar amb el seu aspecte desconsiderat. I va sentir que se li venia en contra, com un bumerang.

Guia núm. 2

Intento estar en diversos llocs alhora?

Tinc dificultats per delegar responsabilitats?

Quines coses m'han captivat últimament?

Capítol III

Els resultats d'un rotllo

Joan estava summament inquiet i desencaixat. No podia dormir. Donava voltes i voltes al seu llit i això l'irritava cada cop mes. Sabia molt bé que el seu insomni no es devia a l'estrès laboral, ni a una indigestió, ni a l'enrenou dels turistes del bar de sota, ni tan sols l'impacte que li havia causat el dia d'aprenentatge IE.

Es va quedar tot el temps que va poder al llit, ja que, al cap i a la fi, era l'hora de dormir. I Joan era, en el fons, un home molt aferrat a les normes.

No podia deixar de pensar en la vetllada que havia viscut. Res no havia sortit segons el previst. Això no el deixava en pau. Finalment, Joan es va aixecar, es va preparar un esmorzar en plena matinada i, amb resignació i paciència, es va dedicar a repassar els fets.

Joan sabia que es un home atractiu, educat i intel·ligent. Conscient d'aquestes virtuts, s'havia convertit en un seductor. Especialment envers les dones.

Clar que, la seva dona l'havia deixat feia un parell d'anys... Però això “no tenia res a veure” i era millor deixar els mals records ben guardats. Aquesta experiència encara era molt dolorosa per a ell i, al cap i a la fi, s'espavilava prou bé per estar sempre acompanyat. Ningú se li resistia. Be, llevat de la seva exdona, clar. Però, fora d'això, ho tenia tot sota control.

Era un expert en cites. Les planejava de tal manera, que no hi havia cap trobada que li representés més de quatre hores i, per a més comoditat, a casa seva: *No hi ha res millor que jugar en camp propi* –deia sempre.

Ho tenia tot preparat perquè res no se li escapés de les seves possibilitats. Odiava el vi rosat, però pels dubtes, sempre tenia un parell d'ampolles reservades per alguna ocasió. Li agradava sorprendre, però no exposar-se a les sorpreses. De manera que a casa seva, no faltava de res: música variada, glops diversos, aliments i espècies de tot tipus.

Es sentia tot un campió en l'art d' enamorar. Havien passat tantes dones per la seva vida des de la seva separació, que ja era impossible per a ell, recordar els seus noms. De manera que havia inventat un sistema de classificació molt pràctic:

Grup alfa: Rosses, vi blanc, un pollastre o peix suau a les fines herbes, música melòdica, una mousse de llimona i llençols de ras.

Grup beta: Morenes, vi negre, un bon filet al punt, ritmes cubans, profiterols i era suficient amb la butaca del menjador per batallar les seves passions.

Gairebé sentia predilecció per les del grup alfa, perquè ho deixaven tot més fàcil d'endreçar..

De tota manera sempre apareixia alguna que rondava més en els seus records, així que com no recordava el nom, feia atenció a alguns detalls del tipus: *“la de la piga just allà”,* o *“la que va cremar la catifa amb el cigarret”*... I amb això en tenia prou per recrear alguns moments agradables a la seva memòria, o per fanfarronejar amb els amics.

Però aquella nit no podia dormir. Carla li impedia tancar les parpelles i oblidar-se de tot... Carla s'havia acomiadat amb una última paraula que li rondava tot el temps dins del seu cervell. Carla, Carla... Carla tenia nom! I ho estava recordant!

Carla l'havia fastiguejat des del primer moment. Joan tenia una làmpara dirigible amb la llum de la qual il·luminava exactament les dues prestatgeries de discs “suggerits”. Ja que ella, va haver de mirar la de més amunt i canviar el bolero que sonava, per *Les quatre estacions de Vivaldi*. I tot i així, havia preparat un filet al champignon que olorava de meravella (perquè evidentment Carla “havia” de pertànyer al grup beta), i a l'hora de sopar... ¡Es va pronunciar vegetariana! I a més, Carla era insolent. No només li havia fet mil i una preguntes personals, d'aquestes

que comprometen a una resposta sentida, sinó que mentre preguntava i preguntava, no havia fet més que batutejar a Vivaldi amb aquests peus descalços tan sensuals que l'havien posat com una moto i a mil per hora, però amb el fre posat. D'on li hauria sortit, just a ell, aquesta insuportable timidesa?

Per rematar el daltabaix de la cita, Carla es va aixecar de la catifa sense previ acord. Es va calçar molt tranquil·lament, i va anunciar que ja era hora d'acomiarar-se. I ell com un ninot acatant-ho tot... De manera que Joan, en el seu últim intent per desplegar un gest de cavaller, va anar fins a la porta per obrir-la abans que ella ho fes. Quan es va girar per saludar-la, es va trobar amb el millor somriure del món, a la millor boca del món, dient, simplement:

–Adéu, astronauta!

Joan, una vegada més, es va quedar mut i ni tan sols no va encertar a respondre amb un altre adéu.

Arribat a aquest punt de la seva revisió, va necessitar donar un xarrup a la tassa de cafè amb llet que, sens dubte, ja era fred. En aixecar la tassa, va notar que el pols li tremolava i va sentir una gran confusió que, a poc a poc, se li anava convertint amb angoua.

Això no havia estat un compliment... L'últim que faria al món, era convertir-se en un astronauta, què és el que Carla li hauria volgut dir amb aquest somriure esplèndid i aquest

substantiu incongruent? O potser havia emprat la paraula “astronauta” com a adjectiu?

Joan buscava al seu cap diferents comparacions, una metàfora que li donés una punta del cabdell. Doncs estava segur que allò “d’astronauta” que tant li havia impactat, havia de tenir un missatge important per a ell.

No entenia res. S’espremia el cervell i no arribava a cap conclusió que el satisfés. Tanmateix, va començar a prestar atenció a les seves sensacions físiques: li faltava l’aire, la casa li va semblar més petita que mai, no va necessitar obrir les finestres i, de nou llavors, va trobar una pista.

Totes aquestes sensacions s’assemblaven molt a la idea que ell tenia sobre el “tancament”. Màgicament, com si aquesta paraula tingués un gran poder, Joan va sentir que recobrava la calma. Va tornar a asseure’s amb els ulls molt oberts, com si despertés d’un llarg somni, i amb un somriure nou i sincer al seu rostre, com feia molt temps que no expressava.

Carla havia donat al blanc, si més no, sense saber-ho. No era la casa el que li havia donat una sensació de tancament inesperada. Però Joan, acabava de descobrir que havia estat molt temps dins la càpsula de si mateix. Totes les seves actituds semblaven fictícies, ara que ho pensava des d’aquest punt de vista tan ocurrent...

I va sentir una mica de tristesa sobtada, perquè ell no li

havia demanat el telèfon a la Carla... — *Clar, quan era un astronauta, simplement donava el meu mòbil i la meva adreça amb la seguretat que em trucarien*—, va reflexionar Joan amb certa tendresa... Però després, va sentir por de que la Carla decidís no donar-li cap altra oportunitat.

Joan va observar que ja era de dia i que només faltaven dues hores per anar a la feina. Abans de prendre la seva dutxa matutina, va decidir apartar per una estona les seves emocions ara ja en calma.

Va revisar els missatges que en Jordi li havia enviat durant el seminari. I va passar una bona estona prenent notes en l'ordre que indicava la paraula target, per intercanviar opinions, més tard, amb el coach del seu equip.

Guia Núm. 3

Acostumo a classificar i etiquetar a les persones ?

Em recolzo en frases fetes, generalitzacions i prejudicis amb massa freqüència?

Tendeixo a negar les meves experiències doloroses?

Capítol IV

Dimecres: De dives, deesses i “marujas”

Per a Miranda Lynch, cada seminari era una aventura. I s'entregava a una nova experiència amb total lliurament una i altra vegada. Des de la seva llicenciatura en ciències de la comunicació, durant els anys vuitanta, el món se li havia obert de bat a bat i va passar uns quants anys formant-se en diferents camps. Per a ella, les diferents disciplines i professions tenien un únic punt de partida i d'arribada: El benestar de les persones.

Després d'un dia de seminari, Miranda allargava la seva nit fins a la matinada. Necessitava temps ociosos, sense presses, fora de responsabilitats. Mai no treballava l'endemà d'impartir un curs i, llavors, el seu despertar següent, mai no era abans de mig matí. S'atorgava aquesta, i totes les concessions que li permetien els seus 48 anys i una activitat professional independent en alça.

Dormia profundament quan va sonar el seu telèfon:

–Holaaa... –va contestar Miranda amb una veu arrossegada i espessa.

–Veig que dorms com a un liró maca! Fa quinze minuts que t'estic tocant el timbre. Anem! Obre la porta d'una vegada que es refreden els *croissants*.

–Deessa! Ets una deessa! Amb la gana que tinc... ja t'obro, Carla.

Al entrar al pis de Miranda, Carla va trobar la seva amiga embolicada en un barnús una mica petit per a la seva talla, d'un to rosa oblidat i amb un descosit a l'esquena. Un parell de rulls de goma escuma, mal enredats als cabells vermellorsos del serrell, penjaven pel seu front. I els seus ulls sense desmaquillar a la nit, lluien com els d'un ós rentador amb hipertiroïdisme.

–Digues-me qui ets i on és la meva amiga la diva de l'IE
–Va dir Carla amb simpatia i retret.

–Ai! No comencis amb aquestes coses, deixa almenys que em desperti del tot... a més no saps com va de bé a la pell aquest fidel company d'esmorzars.

–La teva pell agrairia mes les carícies d'un company ben pelut encara que no fos del tot fidel.

–Mira qui parla... Per cert! Com va anar teu rotllo? Explica-m'ho tot amb pèls i senyals des que vas tocar timbre...No, millor des que vas sortir de casa teva. Què et vas posar?

–El negre cenyit i unes sandàlies nues.

–Mmm que sexy! Et vas pintar els llavis? –Va preguntar Miranda, d'esquena a la seva amiga mentre preparava el cafè.

Un sobtat silenci va ressaltar el so dels fogons. Des del carrer va pujar un insofrible soroll metàl·lic de falses campanes embogides, provocades pel venedor de butà. Ràpidament, Miranda va tancar la finestra de la cuina i es va asseure al costat de Carla que, amb els colzes sobre la taula, sostenia el rostre compungit.

–Què va passar? Va resultar ser un gripau?

–Ho vaig fastiguejar tot... M'odio! Jo, sóc un gripau fastigós.

–Però què dius! Què passa que t'agredeixes així? Què has fet?

–Mira, ho recordava maco i simpàtic en la penombra de la festa que va donar García, ja saps, el meu tècnic de so...

–I llavors...?!!!!

–I... que a plena llum elèctrica, ja des de l'anem, quan em va obrir la porta, em va posar a “dos-cents vint per hora”... Una endollada a mil kilowatts... No vaig parar de parlar, ni de dir bestieses...

–I quèèè?!!!

–I fins i tot vaig dir mentides... I, quan vaig marxar, li vaig dir un absurd que no sé d'on em va sortir... Es que no podia menjar ni ... De cop vaig pensar que, des de entre les cames, passant per l'estómac i fins a arribar a la clavícula, l'únic que tenia al cos era un Alien bategant-me... La única manera de governar-lo era... era... Per Déu, el vaig agredir tot el temps!

–Estàs com una cabra... Quines mentides li vas dir?

–Que era vegetariana, que no m'agraden els boleros, que vaig a dormir d' hora.. Què sé jo, dues mil burrades per

segon! Amb la bona olor que feia!!!

–Bé, almenys veu estar prou a prop com per olorar-vos. Guau, que primitius!

–Ni parlar-ne! El que olorava bé era el filet que va preparar el pobre, però... Aquelles mans, ai, Miranda... Sobretot, la mà esquerra... me la vaig imaginar per tot arreu... Sóc el pitjor: Pecadora i penedida! Posa cianur a la meva tassa si us plau. Millor, canviem de tema. Et vas sentir còmoda amb el meu estil d'organització?

–Formidable. És la primera vegada que aconseguixo relaxar-me del tot en un ambient nou. Tot era perfecte. Excel·lent servei. Elegant sense impostures... Crec que ets la millor organitzadora d'esdeveniments que he tingut. Gràcies Carla, no m'havies donat temps a expressar-t'ho. D'ara endavant, continuaré deixant tot a les teves mans... Encara que m'hagués agradat que et quedessis... Per cert, el proper mes donaré una xerrada sobre tècniques de mediació. Pren nota i reserva-ho a la teva agenda.

–Astronauta! Això va ser el que li vaig dir en acomiadar-nos. Pots creure-ho? Què significa això? A veure, desempolsega les teves interpretacions freudianes...

Miranda era quinze anys més gran que la seva amiga i va somriure maternalment davant de la reacció de Carla.

–Només et donaré una pista perquè interpretis aquest acte fallit del teu inconscient per tu mateixa... Més enllà de que estàs feta una llunàtica... Amb quin planeta, astre o satèl·lit, sols dir tu mateixa que t'identifiques tot el temps?

–Amb la Lluna... sempre dic que sóc Lluna, Yin...

–No serà que a la fi algú -de fet oposat a tu i molt complementari, és a dir “molt Yan”-, va allunar, o amenaça amb fer-ho?

–Ai, Miranda! Què romàntic sona això! Tant... que embafa una mica.

–Si no et va el romanticisme a tu que ets tan Lluna... Deixa'm fer-te una interpretació maliciosa i directa. No serà que algú et va robar un polvet llunar sense que t'adonessis i resulta que et vas acollonir?

–Si us plau, no utilitzis termes sexistes ni masclistes, que no tenim collons!

–I llavors per què et vas fer tant la “marimacho” en comptes de donar-li una alegria al gènere femení?

–Mira, no parlis més i serveix-me un altre cafè, que és el millor d'aquest matí. I treu-te aquests rulls horterres d'una vegada, que així tens tant sex appeal com per espantar el més verd dels vells verds!

–Calla, calla, que crec que ja estic entrant en la menopausa. No em ve des de fa uns mesos.. En qualsevol moment et demano que m'organitzis un berenar amb jocs de cartes al geriàtric...

Temptades de riure per les seves confessions i ocurrències, van acabar l'esmorzar i van decidir aprofitar el matí per sortir de compres.

Miranda volia enviar-li uns llibres a l'Alba. No veia a la seva única filla des de feia sis mesos quan, Xavier, el seu gendre, l'havien destinat a Manaos per posar en marxa una filial de l'empresa en la qual treballava. Alba devorava novel·les i

de ben segur que ja estaria enyorant la literatura a la seva llengua.

Malgrat els seus 28 anys, Xavier era un home madur emocionalment i havia sabut recolzar a l'Alba des de la mort del seu pare. Miranda estava en pau. I encara que en aparences semblava haver superat el dol per la seva viduitat, romania en una espècie de diàleg intern amb el seu espòs, mort en un tràgic accident aeri feia quatre anys. Li ho explicava tot. Com si portés un diari íntim. I estimava la seva companyia encara des d'aquesta absència obligada.

Mentre Miranda seleccionava llibres, Carla va entrar a una botiga de llenceria i va comprar una esplèndida bata de ras blau cel, ideal per a una amiga pèl-roja, que, en la intimitat, semblava haver guardat la seva libido en el fons del congelador.

—Té, per a quan esmorzis amb algun príncep blau —va dir Carla, una mica mes tard quan estaven a punt d'acomiar-se.

—Jo ja vaig tenir el meu príncep blau, Carla. No és la meva assignatura pendent...

—Ja sé que el vas tenir i res ni ningú no t'ho robarà! Però l'amor és generós... i tu... tu no estàs sent massa coherent amb el que prèdiques de l'IE... Mira ve un taxi, tinc reunió amb els meus nois de gris. Que et van semblar?

Va preguntar Carla, mentre entrava al cotxe que interrompia el trànsit. Una cosa que va dir el taxista en to autoritari li

va impedir escoltar la resposta de la seva amiga però, per la cara i el posat de Miranda, l'orgull la va envair de tal manera, que es va dirigir al conductor com ho hagués fet la reina de Saba.

Guia Núm. 4

Quin espai dono a l'amor? I per a l'amistat?

Em comporto agressivament quan sento inseguretat?

Hi ha coherència entre el que sento i el que expresso?

Capítol V

Un producte difícil

Joan estava acostumat a treballar en el desenvolupament d'estratègies per introduir nous productes al mercat. Els desafiaments l'apassionaven; encara que es solia divertir més durant el camí que aconseguir la fi en si mateixa. Quan obtenia èxits, començava a avorrir-se una mica.

En aquesta ocasió, el producte li semblava bo, nou, ben intencionat i extremadament difícil de vendre.

Clar que, els jubilats i pensionistes, s'han convertit en una veritable força de consum... Si només a Espanya són vuit milions de persones els consumidors de més de seixanta anys... Ostres! Encara que depenguin de les pensions... el cert és que, de fet, representen un moviment de divises molt important... Però són l'os més dur de rosegat a l'hora de canviar hàbits!

Joan repassava la situació financera i social del col·lectiu a qui havia d'apuntar el seu producte, quan va sonar el mòbil

dins del taxi que el portava a la feina. El visor del mòbil mostrava el número del seu propi telèfon fix...

–Joan, sóc la teva mare. Vas tenir gent a sopar?

–Quantes vegades t’he de dir que no vull que netegis. Ja ho endreçarà la Paquita que per a això la pago...

–Béeee, no t’enfadis. Tu saps que m’encanta fer feines... A més la Paquita no ve fins d’aquí a un parell de dies. Vols que et faci alguna compra?

–Mama, qualsevol dia li donaràs un ensurt a algú...

–És que tens xicota i no has estat capaç d’explicar-m’ho?

–Ai, ai, ai, mama... Tens diners?

–Es clar, i un llapis a mà per apuntar què et fa falta?

–A veure... Fixa’t com estan les plantes del balcó, crec que necessiten una mica d’adob i cures d’experta podries fer-me aquest gran favor?

–Sí, i també veig que falta suavitzant, verdures fresques, i queda poc paper higiènic.

–Hauré de posar clau als armaris, també?

–M’estàs tractant d’indiscreta? Però si ja saps que sóc sorda, muda i cega de porta cap en fora...

–Mama, estic arribant a la feina. Fes el que vulguis però no et passis. No facis esforços d’acord? Et trucaré al vespre. Un petó. Hola, hola, hola...

–Sí? De què t’oblidaves, fill?

–De preguntar-te com estan els teus genolls què, plourà demà?

Telma, la mare de Joan, va quedar tan sorpresa per l’inusual interès del seu fill gran per la seva salut, que es va

oblidar de queixar-se de la seva artritis. Es va acomiadar amablement i, més acontenta que unes pasqües, va agafar l'escala plegable i es va treure la pols de les estanteries més altes del menjador.

Guia Núm. 5

Em queixo sovint?.

Tendeixo a ser invasiu/a, o respecto el sentit de la privacitat?

En quines situacions he estat / sóc condescendent?

Si comprenc l'altre, solen desaparèixer els meus arguments?

Capítol VI

Oïdes fines

Joan se sentia ben predisposat per a una reunió amb Jordi. Tenia grans expectatives en aquest dia d'intercanvi, avaluació i planificació, segons els resultats de les primeres reunions entre el seu equip i les persones seleccionades per al tempteig d'opinió i reacció, davant el *Golden Net & Up* –producte informàtic amb nous continguts per a Internet, de primera línia, per la qual cosa hauria de creuar una barrera ciclòpia al mercat: La tercera edat espanyola.

Una nit d'insomni no és suficient per enfonsar l'heroïa nacional de les estratègies per a l'èxit. —Es va animar Joan mentre l'ascensor s'obria davant la recepcionista de la seva planta.

Darrere de la increïble senyoreta Clara, que tot just sortia per sobre un taulell alt i semicircular fet amb fusta de faig, s'alçava un gran relleu de granit i metall, amb el logotip de l'empresa i, més destacat encara, el nom del departament en color platí que anunciava: *Softiberia Marketing Relacional S.A.*

Clara –una relíquia de dona que romania fèrria a l’empresa des dels seus començaments en els anys vuitanta, quan operava les comunicacions des de centrals telefòniques que avui ja semblaven prehistòriques– sorprenia a tots, generació rere generació, per la seva inaudita memòria auditiva: n’hi havia prou escoltar una vegada a les persones per a mai més tornar a preguntar qui parlava i amb qui volia comunicar-se. A més d’aquesta virtut, mai no havia faltat al seu lloc de treball, mai no se l’havia vist nerviosa o malhumorada, i mantenia un to de veu per transmetre cordialitat, comprensió, eficiència i fermesa, segons ho requeria l’ocasió, sense abusar del temps ni de les paraules de ningú.

Per primera vegada, Joan va observar que aquella diminuta dona rossa era alguna cosa així com un testimoni insospitable, a més, per primera vegada es va sensibilitzar amb la seva funció eficaç i gairebé anònima, que tornava la vida de les comunicacions en un flux constant i discret, tan còmode que ningú no prestava atenció a la seva persona, ningú no li feia explícit un reconeixement, i fins i tot ell mateix, l’havia vist, en més d’una oportunitat, com si fos un detall eclèctic dins del relleu futurista que s’alçava a les seves esquenes.

–Bon dia Clara, que agradable resulta trobar-se amb la seva presència sòbria i serena cada matí. Alguna novetat per a mi?

–Oh, és vostè molt gentil. Just en veure’l entrar, vaig retenir la seva mare per la línia dos; és la segona vegada que telefona avui.

–No sé com posar-li límits, Clara. Està fatal. Potser encara es pensa que tinc cinc anys...

–No es confongui. Tota demanda és una demanda d'amor. Pensi en els nens que demanen gominols o capricis tot el temps als seus pares hiperocupats... Demanen realment gominols?... Aquesta actitud, val per a qualsevol edat. Donguis presa senyor Joan, atengui a Telma.

Formidable –es deia Joan per a si mateix mentre entrava al seu despatx per agafar la trucada–. *Ara resulta que davant una dona maca que a la fi aconseguix calar-me profund, em comporto com un autèntic idiota. I que la telefonista coneix més la meva mare que jo mateix... Quina frase: “tota demanda és una demanda d'amor” Touché! Quan la Clara es jubili la contractaré com a guru personal...*

–(...) Em vaig parar a comprar el diari, mare, per això no m'has trobat a la primera...

–M'ho vaig suposar, però com no vull ficar la pota, volia preguntar-te on posar els papers que vaig trobar entre les teranyines de la teva biblioteca. Controla més a la Paquita, fill, que a tu no et regalen els diners...

–Quins papers?

–Ai, estimat, quina pena, sense ulleres no veig bé... Però crec que hi ha de tot: tiquets de compra, una targeta de metro sense usar, i crec que alguns detalls del banc...

–Has fet bé de preguntar. Deixa'ls dins del gerro negre. Després els revisaré bé abans de tirar res. Tinc un dia complicat, per això desconnectaré el mòbil, així que si no

és urgent, deixa'm que et truqui al vespre, d'acord?

–Sí, rei. No et preocupis per res. Ja em diràs com trobes la casa. El parquet m'ha quedat com un mirall. Fins al vespre.

Joan va bellugar el cap i va pensar que potser hauria de fer la migdiada. Pressentia que una gran dosi de paciència li seria exigida en els pròxims temps. També envers a ell mateix. No podia fer-se el sord a tantes coses escoltades en les últimes vint-i-quatre hores.

Va respirar profund, va sacsejar les mans amb energia com si es disposés a tocar el piano, va prémer el botó “mans lliures” del seu telèfon i, dempeus amb rumb a la cafetera, va prémer el número dos de l' interfon:

–Jordi estàs aquí?

Joan no va obtenir resposta immediata i va pensar que el coach estaria atenent alguna trucada i, mentre li donava temps a concloure-la, va començar a preparar cafè per a dos.

En realitat, Jordi era en el seu lloc de treball, davant l'ordinador, amb els ulls enfebrats, responent un missatge electrònic de to pujat. Des de feia un parell de mesos, cada dia trobava una carta dirigida a ell, evidentment escrita per una dona -malgrat el renom una mica masculí o ambigu amb què firmava, ja que emprava la paraula “Komodo” que podia significar ‘un’ adjectiu, o el nom d’una illa,

les insinuacions del qual i jocs verbals, protegits sota aquell pseudònim i un compte de hotmail.com, el tenien summament seduït. Al principi va sentir enuig per veure que un desconegut tenia accés al seu correu electrònic i li escrivia d'aquesta manera i sense donar la cara. Després li va envair el pudor, doncs feia molt temps que no jugava ni fort ni suau amb el sexe oposat. Però poc a poc va anar guanyant la diversió inquietant del transgressor, del misteriós i, sobretot, del tremendament excitant que li resultava descobrir una sexualitat sense límits ni riscs. Tot estava en la ment. Tot quedava a la xarxa...I fins i tot li fascinava el fet d'una intimitat sense rostres a la vista. Es va afanyar a escriure: En vull més, si t'atreveixes. Serà fins demà al matí, quan em diguis a quina part del teu cos has posat el petó sucós que t'envio ara. Jo. - Va prémer "enviar", va tancar el navegador d'Internet, va obrir un full de càlcul a la pantalla de l'ordinador, va passar ràpidament les mans pels seus cabells aclarint-los cap a enrere, com si amb això aclarís també la seva ment i, amb la major frescor, va contestar al gerent:

-Bon dia xaval! Disculpa el retard, estava en línia... Com va la vida? Vaig pensar que havies desaparegut en el "combat d'IE"! Véns o vaig?

-La vida tres, Joan zero. Això sembla indicar el marcador, Jordi... Millor ens veiem al meu despatx. Prendrem cafè sense reescalfar.

-No et desanimis, de nou comença el primer temps. Vaig cap a allà.

Jordi sabia que les bromes eren una de les maneres més eficaces per expressar-se sense falsedat... De manera que també va respirar profund en pensar que el seu informe no ajudaria a millorar el desànim de Joan, aquest brillant gerent amb qui li resultava tan reconfortant treballar. Cada vegada se sentien més pròxims l'un de l'altre i, ambdós, pressentien una amistat verdadera que s'anava creant dia a dia, entre objectius laborals, cafès i petites confessions no molt íntimes, de moment.

Guia Núm. 6

Acostumo a mirar sense veure?

Permeto que el meu diàleg intern adormi els meus sentits?

Dono reconeixement? Em sento reconegut/a?

Tinc sentit de l' humor?

Lidero la meva existència

Capítol VII

San Freelance

Quan va arribar al seu estudi, gairebé al migdia, Carla va sospitar que no era un bon dia per abonar la terra de la creativitat. Els seus nois de gris s'estaven retardant i, si per ella fos, dedicaria tot el dia a continuar xerrant amb la seva amiga Miranda.

El pròxim esdeveniment que havia de programar, requeria la inspiració de tot el seu equip per a una bona tempesta d'idees preliminars. Es tractava de la presentació de l'últim llibre d'un famós autor contemporani, molt polèmic, amic de l'estil show i amb ganes de fer soroll al cor de la societat espanyola.

Uns minuts més tard, aquella hostessa de la boca vermella com el coral, es va disculpar per telèfon i va avisar que li seria impossible assistir a la reunió. La seva nena tenia la varicel·la.

Joaquim, un altre dels seus col·laboradors, estava esperant al remolc a l'autopista. Se li havia avariat el cotxe.

Carla, més comprensiva que mai, els eximia de la reunió gairebé contenta i, ràpidament, va prendre aquests esdeveniments com senyals del destí. Així que, després d'avisar a tots que es postergava la reunió, va trucar a Miranda sense dubtar-ho un segon:

–T’has emprovat la “robe de chambre” de diva que et vaig regalar?

–Ah, hola! Just estava pensant això! Acabo d’entrar a casa. I tu què fas?

–He hagut de suspendre la reunió i pretenc instal·lar-me a casa teva fins que ens atipem, com ho veus?

–Genial. He comprat gambes, musclos i un munt de calamars al mercat. Tinc vi blanc a la nevera, i crec que menjar tot això sense una amiga, seria imperdonable. Només faltaria alguna xocolata negra per al cafè. Et pots encarregar?

–Pronòstic migdiada. Vaig immediatament.

En menys d’una hora, i amb la sensació transgressora d’inventar-se un dia festiu a mitja setmana, ambdues gaudien d’una taula parada amb cura en aquesta cuina que, per a Miranda, era el cor de casa seva. Res no les hi va impedir sentir-se com en una terrassa davant el mar.

Els coberts van quedar impecables i els tovallons fets un desastre. Fins i tot a les copes –que van buidar a poc a poc tota una ampolla de bon vi blanc, es van marcar les empremtes d’un dinar simple i saborós pres amb alegria i plaer.

–Que li vas dir que eres vegetariana... Si veiés la muntanya de vestigis animals que has deixat al plat! Trucaràs per donar-te una altra oportunitat?

–No. No m’atreveixo. Prefereixo que em truqui ell.

–Però si mors de ganes per veure’l!

–Sí, però és tan maco, que totes l’han d’estar trucant..

–No crec que “totes” li diguin “*astronauta*”... Encara ha d’estar flotant en l’espai fosc del teu vestit de vampiressa... I si hagués perdut el telèfon?

–Ja he pensat amb això. Al cap i al fi vaig ser astuta. Li vaig deixar una targeta oculta dins de l’estoig del disc que escoltàvem... Si pensa en mi, quan la trobi s’animarà a trucar-me.

–Sempre misteriosa i romàntica com a bona Lluna... Per cert t’has fet targetes ensenya-me-les, ves a buscar-les mentre preparo el cafè.

En posar-se dempeus, les dues amigues van riure escandalosament en veure’s com en un mirall: Ambdues tambalejaven pels efectes del vi, cap de les dues portava les sabates posades i, el botó de la cintura lluïa, en cada una, com el pitjor delator de la gola, fora del trau corresponent.

Després del cafè, els va semblar tard per a una migdiada i molt aviat per acabar un dia robat a les obligacions. La digestió encara els restava energia per parlar en profunditat dels seus punts flacs i, sortir de casa... Ni parlar! Per què perdre aquest ensopiment impagable?

–Tot es confabula a favor, Carla a que t’imagines de què m’acabo d’adonar?

–Arrupida al sofà i al cap d’uns segons de silenci, Carla es va dignar a contestar:

–Deixaré que em sorprenguis. No penso pensar...

–Ahir a la nit vaig llogar una pel·lícula i em vaig oblidar de veure-la. Vols que la mirem?

–Sí! Genial! Hauríem de pagar per aquest dia perfecte... “que nos quiten lo bailao!” Porta-la de seguida, no saps quant de temps fa que no gaudia d’un programa com el d’avui... Serà el dia de les treballadores independents?

Miranda, molt maternal per la seva part, va portar al menjador un parell de mantes i coixins, crispets en dos bols, i refrescs per a cada una. En acabar la pel·lícula, ja era gairebé hora de sopar i, per completar un dia de permisos i camaraderia, mentre Miranda endreçava els plats del migdia, Carla va preparar una amanida completa i fàcil de digerir.

Cap a les deu de la nit, va marxar cap a casa seva disposada a anar a dormir. Passar el dia amb la seva amiga l’havia reconfortat, encara que al tombar-se al seu llit ample, una lleu angoixa la va fer sentir com a Eva sense el seu Adán.

Guia Núm. 7

Quan alguna cosa del que tinc previst es torça, persevero, m'obstino, o avaluo altres opcions?

Qui és la persona amb qui em sento més còmode/a en aquest moment de la meva vida?

Quins són els meus petits grans plaers?

Me'n proveeixo sempre que puc?

Capítol VIII

Nit de Lluna plena

Per en Joan Ribaud no havia estat un dia festiu, ni havia hagut productivitat, ni migdiada després d'una nit d'insomni. El dia havia transcorregut a sobresalts en una constant exigència per resoldre problemes menors però, que havien aconseguit alterar els seus plans un a un.

Jordi havia sortit corrent de l'empresa després de la trucada de la seva esposa. *Què tafaner –va pensar Joan– ara que hi penso, no sabia que estigués casat. Bah, no sé res de la seva vida privada... Tindrà fills? Mai no parla de la seva família... Bé, en realitat a la seva edat és lògic que els tingui i ben grans... Encara que als meus trenta-vuit renecs també seria lògic que jo els tingués... Amb la il·lusió que li feia a la mare ser àvia!*

Joan conversava amb sí mateix mentre obria la porta de casa, en finalitzar un dimecres sense pena ni glòria i amb un cansament proper al desànim.

Al rebedor tenia el seu sabater sota del mirall. Sobre aquest moble, una safata petita de ceràmica que conjuntava amb el gerro negre d'estil japonès, harmonitzava amb una catifa rústica del mateix color. Com ho feia sempre, es va descalçar abans d'entrar al menjador i va guardar els seus mocassins de bona pell al moble. En traslladar un peu fora de la catifa, el mitjó d'en Joan va semblar convertir-se en un esquí de competició i, sense encertar a comprendre el que succeïa, tota la seva humanitat de metre vuitanta va volar ridículament per l'aire fins a caure de ple sobre el seu còccix.

Assegut sobre el terra, amb el cap baix i la boca oberta però muda, Joan va respirar profund per mitigar el dolor que li pujava per tota l'esquena. Es va treure la corbata precipitadament i, en inhalar, una forta glopada d'aire perfumat d'inflamables, li va desbordar els ulls ja inundats pel cop. Va tossir una picor que li esgarrapava el coll i, després d'eixugar les seves llàgrimes, va descobrir la brillantor exagerada que resplendia per tot arreu: El pis de fusta semblava una pista de bowling, els mobles, els marcs i fins i tot el trofeu de tennis lluien com d'exposició. L'aire es condensava enrarit per la barreja de productes de neteja i Joan va comprendre la urgència de ventilació imminent que necessitava casa seva. Va avançar a quatre potes fins a la porta corredissa que donava al balcó i, sostenint-se a la barana amb gest resignat, va recordar la frase de la senyoreta Clara: "*Tota demanda és demanda d'amor*". Va mirar la lluna plena que es retallava sota la nit i, mirant a l'astre nocturn, va deixar escapar el nom de Carla en un to

suau, d'udol.–*Ni tan sols no sé on treballes princesa...*

Una mica recuperat per l'aire fresc, va entrar al menjador i va trucar a la seva mare. Amb la resta de paciència que li quedava, la va escoltar gairebé durant vint minuts, li va agrair la brillant empena que havia donat al netejar casa seva, i es va acomiadar esgotat.

No embrutaria la cuina... Es va preparar una taula de formatges variats, va obrir un parell de llaunes com per a una festeta i es va preparar un doble Martini sec, amb la intenció d'assegurar-se el son profund que tant anhelava.

Mentre menjava, Joan va escriure algunes notes al seu quadern de *"temes pendants"*. En Jordi li havia pogut lliurar uns informes abans de marxar de la reunió i, el seu sentit de la responsabilitat li impediria anar-se'n al llit si no treia quelcom positiu d'aquella jornada caòtica.

√ *T. Josep = Ira justificada. No està fent les seves funcions. Se li va prometre un altre lloc. Parlar amb RRHH. Seria genial a enginyeria de creació i millora de sistemes.*

√ *A. Loli = Tendència a la venda sense escrúpols. Replantejar sistema d'incentius futurs.*

√ *R. Martín = Deu punts.*

√ *G. Oriol = Reforçar comprensió de producte. Bona empatia.*

√ *E. Quito = Ideal casos difícils. Paciència infinita. Bona ma del soft.*

√ *T. Viqui = Troballa. Creativa en el discurs. Genera confiança. Excel·lent motivadora. Dons pedagògics naturals.*

A continuació, amb més tenacitat que ganes, Joan va rellegir els resultats més rellevants de l'enquesta realitzada a possibles usuaris del *Golden Net & Up*.

Totes les respostes sobre que si als usuaris els agradaria gaudir de les possibilitats que oferia el software, donaven positiu:

- *Recuperar les fotos familiars i editar un àlbum de records*
- *Organitzar excursions i viatges a mida i a preus sense competència*
- *Concursos, torneigs i competències entre gent de la mateixa generació*
- *Serveis a domicili les vint-i-quatre hores per a una àmplia gamma de necessitats, capricis i ocurrències*
- *Retrobar persones llunyanes. Recerca de familiars perduts en postguerres*
- *Apadrinar néts del món*
- *Escriure contes al costat de nens*
- *Club de col·leccionistes i altres hobbies*
- *Activitats artesanals per a homes i dones*
- *Universitat a distància per a gent gran*
- *Estils alternatius de vida després de la jubilació...*
- *Cor, relats, teatre i diversos cursos especialitzats en el perfil "65 up".*

La llista de possibilitats era infinita i ben estudiada. El disseny per a l'accés a la informació era tan simple,

clar i càlid, que no semblava correspondre als sistemes informàtics usuals. L'interès sobre aquestes ofertes era encoratjador: Noranta per cent d'interessats.

Però cap al final del qüestionari, una pregunta, resposta al noranta-cinc per cent amb un rotund NO, era el que més motivava en Joan. A l'hora de contestar, si els agradaria tenir un ordinador a casa... Els usuaris potencials semblaven riure's del projecte com si fos el més absurd del món. Precisament aquesta negativa, era el que més desafiava en Joan.

El Martini sec ajudava molt en el somriure una mica badoc que es dibuixava al seu rostre esgotat. Va aixecar la vista, va calcular la distància que el separava de l'habitació i, despullant-se amb malaptesa davant les restes de pa i formatge, va apagar el llum i es va llançar a les fosques sobre el seu llit.

Unes hores més tard, en plena matinada, la seva pròpia veu el va despertar en un crit com de Eureka!

–¡ La targeta del metro!!!

Conscient que havia estat somiant però, també, que ell no viatjava mai en metro, Joan es va dirigir al rebedor amb total desenfrenament. Va agafar el gerro japonès i, sacsejant-lo cap per avall sobre la taula del menjador, va separar hàbilment els papers que s'escampaven. En veure el format d'una clàssica nou per cinc centímetres de cap

per avall, va tancar els ulls fent ganyotes com en un acte de prec infantil. En girar la targeta va llegir:

KOMODO

SERVEIS ESPECIALS PER A GENT ESPECIAL

TELÈFON 24 HS - ENTRA A LA MEVA WEB

Tenia cert misteri però, d'un tarannà molt dubtós... Aquella no era la targeta que esperava trobar. La decepció li va encongir el pit i, en el silenci de la ciutat encara adormida, Joan va comprendre que ja no recuperaria el son. *Són les cinc del matí... tampoc està tan malament... em vaig adormir molt aviat i es clar, ara tinc una gana de lleó* –es va dir Joan mentre, amb certa aprensió, retirava el got amb restes d'alcohol i es disposava a preparar un esmorzar, que sí que aprovaria la seva mare, tenint en compte l'escàs valor proteic dels últims menjars.

El cert és que, el fet de pensar en algú amb tant interès que fins i tot l'envaïa en somnis, el feia sentir-se viu. El balcó havia quedat obert i entrava fred. En tancar-lo, es va parar a contemplar la sortida del sol protegit pel vidre. No recordava haver vist el color dels matins en despuntar, des de la seva època de scout.

Això es mereix un Vivaldi de fons! Que soni la tardor i... Olé! –Va pensar dirigint-se a l'equip de música. En obrir l'estoig del CD, una diminuta targeta va planejar amb la gràcia i elegància d'una ploma fins a posar-se sobre un dels seus peus nus.

Al cap d'una estona, els cops d'un veí furiós ressonaven contra la paret mitgera. Joan va aixecar el dit major en gest groller en resposta al seu veí. Però, immediatament, es va col·locar els auriculars i va continuar escoltant, a tot volum, la música de la seva esperança.

Quan va sonar el telèfon, Jordi preguntava per la seva salut.

–Estic millor que mai, Jordi. Es veu que necessitava dormir. Això és tot. Dóna'm vint minuts i estic amb tu. Ah! I millor espera'm al bar, així no ens interrompen.

Era un quart de deu del matí i, estès sobre el sofà, encara retenia a la seva mà aquella diminuta mostra de femineïtat incitadora, que no va saber bé on deixar-la sa i estalvi, abans de dutxar-se molt de pressa. Pels dubtes, va anotar les dades de Carla a l'agenda, al quadern de temes pendents, en la memòria del seu mòbil i, després, va guardar la targeta al calaix de la seva tauleta de nit, previ petonet de comiat.

Guia Núm. 8

Tenen alguna relació els meus petits accidents (cops, malapteses, oblots, pèrdua d'objectes) amb situacions de cansament, rapte emocional momentani, o pensaments obsessius?

Recordo habitualment els somnis?

Què m'il·lusiona, en aquest moment de la meua vida?

Desconnecto del món laboral fàcilment al finalitzar la jornada?

Capítol IX

Dijous: Una corbata al balcó

Miranda es va posar a treballar a l'ampliació de la seva cartera de clients. Meditant sobre el perfil dels assistents del seu últim seminari, va concloure que Joan Ribaud havia estat una figura rellevant entre els participants. Sense restar protagonisme als altres, havia posat de manifest els seus dots de líder nat. Més enllà del seu interès comercial, va pensar que li seria de gran utilitat contactar amb ell per rebre feedback i intercanviar opinions.

Sí... –pensava en veu alta, amb les mateixes pauses que es fan quan es conversa amb una altra persona–. Em va sorprendre gratament que aquesta empresa acceptés enviar un gerent de la seva plantilla. En general, els de màrqueting relacional es creuen els reis del mambo... Interessant. A més, em va semblar que ell, va aconseguir entregar-se amb frescor a la proposta. Aquests són els que tenen major capacitat d'anàlisi a posteriori. Li demanaré una reunió al seu territori.

El matí lluia clar, amb un cel blau d'aire fresc, semblava predisposar el bon ànim i la determinació de pensament. Mentre Miranda organitzava la seva agenda, Carla percebia l'efecte d'aquest cel sobre la gent del seu barri. Encaminada cap al seu estudi, a pocs carrers de casa seva, l'amabilitat semblava un sortilegi, es va creuar amb incomptables salutacions i mirades afables de botiguers, repartidors, jubilats amb els seus carros replets de mercat fresc i, a cada pas, una sensació de fortalesa i generositat l'envaïa d'energia.

Ja sé el que faré... potser aquesta espècie d'incomoditat i crítica que sento amb l'estrella dels best seller que m'ha contractat, es degui que encara no el conec prou com per captar el seu missatge i la seva expectativa de presentació... Al cap i a la fi, potser l'home tingui molt per dir a les persones i, la seva actitud de showman, sigui una estratègia per impactar, despertar consciències... No sé, crec que li donaré una oportunitat... El dilluns és la reunió d'idees... Aprofitaré aquests quatre dies per llegir la seva obra i coneixe'l a fons... De fet el títol del llibre parla sobre "Les crisis vitals" i... qui no les tingui, que tiri la primer pedra, no? ... si, vull fer un bon treball... Potser és la meua oportunitat per destacar en la meua tasca per què no?...

Abans d'arribar a l'edifici on tenia un bonic àtic de lloguer, Carla va decidir comprar la infusió de taronja i canyella que tant li agradava i una selecció de fruits secs per picar durant la jornada de concentració que acabava de

programar-se. En arribar, va treure el so als telèfons per atendre els missatges només en els moments de descans que li vinguessin de gust i, abans de submergir-se de ple en “Les crisis vitals”, va regar les plantes exuberants de la seva terrassa. Va respirar profunda i agraïdament el matí, va llançar una mirada curiosa i de nena al parc doncs, les copes dels arbres dibuixaven un tipus d’ombres als senders, que li va semblar com si fossin de ganxet, reproduïdes per les fulles parpellejants que encara es resistien a l’arribada de la tardor. En aixecar la vista, va descobrir un balcó terrassa just al davant del seu en l’altre costat dels jardins públics, que també va cridar la seva atenció. Una cosa semblant a una corbata flamejava graciosament entre les reixes i, Carla, com si es tractés d’una maneta que la saludava, es va acomiadar de l’exterior imitant amb la seva mà aquell gest amigable.

Uns vint carrers més amunt, la ciutat canviava la seva fisonomia radicalment. Els edificis, les persones, el tipus de cotxes circulant, els cafès, tot semblava més elegant, més dinàmic i més distingit.

Joan va entrar en una cafeteria d’un estil tan Italià com el seu pantaló. Sorprès per haver arribat abans que en Jordi, va asseure’s i va deixar el mòbil sobre la taula, mirant-lo amb complicitat. Pels dubtes, va revisar si encara figurava l’últim número incorporat en la memòria i va pensar: *“després de la reunió et trucaré, princesa.”*

Al cap d’uns minuts, la figura d’un home abatut es retallava

a contra llum i avançava fins a la seva taula. Joan va tardar a reconèixer en Jordi. Semblava deu anys més gran i, les seves espatlles, sempre una mica corvades, avui enfonsaven decididament el seu pit, trencava el diafragma i disminuïa la seva estampa almenys en una talla.

Amb prudència, Joan va controlar l'eufòria que l'acompanyava des de la matinada i va saludar el seu col·lega de manera especialment càlida.

–Com està la teva esposa?

–Em va demanar el divorci.

–Vols parlar-ne?

–Suposo que ho necessito. Però no he pogut aparcar el tema en tota la nit. Prefereixo tractar els assumptes pendants de la feina. Joan va agafar el telèfon mentre el seu amic demanava un tallat i un té amb llimona.

–Bon dia Clara, Jordi i jo treballarem aquest matí al bar. Només si ho considera important derivi les trucades al mòbil o avisi'ns vostè mateixa. Pot ser?

–No es preocupi Senyor Joan, el dia sembla tranquil. Només ha trucat una tal Miranda Lynch. Va dir que era important però no urgent. Vaig prendre nota del seu telèfon.

–Ben fet Clara. Recordi-m'ho quan torni. Fins després.

Joan va continuar a ritme de despatx, connectant un tema laboral amb un altre, per injectar pressió al seu col·lega descomprimit.

–En què està ara l'equip?

–Relaxa't Joan. No estan ociosos. Els he organitzat un dia intens d'activitat en grup, llevat de dos o tres. Em vaig permetre encomanar-los una cosa diferent sense consultar-t'ho.

–Què estan fent?

–Martín, Quito i Viqui estan organitzant bases de dades: Dependències oficials, centres privats, col·lectiu de tècnics especialitzats en tercera edat, respectivament. Josep és l'encarregat que Loli i Oriol coneguin a fons el producte, tècnicament i comercialment parlant.

–Ahir a la nit vaig estudiar el teu informe i ho vaig entendre perfectament. Ja vaig demanar reunió amb el responsable de recursos humans per allò d'en Josep. És una putada. Té un currículum de por i vull saber si hi ha un error o si la injustícia no és innocent... No hauria d'estar en el meu equip, no és un comercial. Evidentment, quan necessites feina, no sempre és possible mirar-li la dentadura al cavall però, encara estem necessitant un enginyer a informàtica amb el seu perfil i... Ha d'estar com una olla a pressió. Cal dir-li ara mateix que ens estem ocupant de la seva situació. Has fet bé en donar-li una tasca de més jerarquia però, sospito que no serà suficient. No és un nen com per conformar-se amb l'aminadures, i aquesta empresa no vol conduir-se com una guarderia. I menys jo.

–Estic d'acord, m'alleugereix saber el que penses. En el cas de Loli, el tema és delicat. Crec que empra molt malament les seves habilitats. No vull perjudicar ningú amb les meves avaluacions, Joan, però estic segur que portarà problemes. És manipuladora. Jo puc detectar,

canalitzar i mitjançar perfectament aquest afany de dominació que té per darrere de la seva imatge de “vamp”. Però les meves funcions acaben en un parell de mesos i no tothom pot defensar-se del seu discurs subtil i confús, en el qual el seu llenguatge corporal diu una cosa, i les seves mordaces paraules, una altra. Hi haurà malestar en l’equip. D’altra banda, impulsa les vendes millor que ningú... i això interessa, està clar, però... Dependrà en part de la política de l’empresa.

–Bon tema per a Miranda Lynch. Per cert la coneixes? Avui ha deixat un missatge.

–Ho sento Joan, amb tot el que m’està succeint no hem parlat encara de com et va anar la jornada d’IE. No, no la conec personalment, però la seva especialitat és un dels temes que vaig suggerir a recursos humans com a formació alternativa per a l’empresa, i tinc bones referències d’ella com a professional. Potser per això et van enviar, et va semblar interessant?

–Sí, molt. I també difícil d’aprendre, o d’un aprenentatge diferent ...Al menys al que estem acostumats... No sé, no em van semblar simples receptes enllaunades... Crec que serà interessant parlar a fons amb ella.

–Com és?

–Ara que ho dius, crec que t’encantaria. És maca per dins i per fora. Li va aquest nom que té fins i tot...

–Portaves aquesta corbata al seminari? Ostres que fort! On la vas comprar, al mercat ambulant del barri?

–Hòstia! Tens raó. Que horterà es veu aquesta! Acompanya’m a comprar-ne una altra. Ahir a la nit vaig entrar a casa amb el peu esquerre ... Estava encantat i no

tenia ni remota idea d' on hauria deixat la meva corbata preferida. Avui l'he buscat per tot arreu.

Joan sabia que l'estat de la seva feina requeria maceració i podia distreure temps amb tranquil·litat. A més, va pensar que al seu amic li feia falta una mica de sol. Va pagar el compte i se'l va emportar de caminada plàcida per asserenar-li l'ànim i convidar-lo a les confidències. Mai no havia vist tanta angoixa i tristesa al rostre d'en Jordi.

Guia Núm. 9

Quants matisos emocionals puc descriure en els personatges d'aquest capítol?

Evito contactar amb certes emocions?

Acostumo a comprendre els altres, sense jutjar-los ni oferir-los receptes fàcils?

Capítol X

Complicitat urbana

Durant gairebé cent metres, Joan i Jordi van caminar per la vorera on tocava el sol sense pronunciar paraula. El primer les buscava al seu cor abans d'iniciar el diàleg, i el segon, se submergia en el silenci de la seva ment cansada. Però ambdós estaven construint un sender, un ritme acoblat en el caminar, i un pont de comunicació sincera. A poc a poc, els sorolls van semblar esmortir-se al seu voltant.

La multitud els obria pas sense malapteses entre milers de cares anònimes i, llavors, mentre creuaven un carrer transversal, es va acabar de crear aquesta espècie de microatmosfera que propicia la intimitat. Un sentiment de confiança mútua els va embolicar dins d'aquesta encertada complicitat urbana.

–Crec que has fet bé en no preguntar res sobre el seminari fins fa una estona... –Va començar dient Joan com pensant en veu alta- No hagués sabut què contestar-te. Tanmateix, alguna cosa està canviant imperceptiblement

dins meu i, potser, aquest canvi va començar al seminari d'IE. És com si tota la informació que vaig rebre, fos dins meu en formació. No ho sé bé encara...

–A quins canvis et refereixes?

–Veig que no es noten...

–No facis broma no havies dit que eren imperceptibles?

–Cert. Veuràs, al marge de la informació que Miranda Lynch va posar en circulació i va oferir, crec que per ara no és el què, sinó el com... Per ser gràfic, et diré que, des de dimarts, tot se'm presenta en viu i en directe i, per contrast, això em fa pensar que em vaig passar molt temps veient la vida desde fora, com una pel·lícula...

–Mai no és tard per a despertar els sentits... Sona a enamorament.

–També. Però no va ser al seminari. Va ser després. En realitat, és com si m'haguessin deixat el camp fèrtil...

–Per enamorar-te?

–Per percebre d'una altra manera. Per escoltar d'una altra manera... si, aquest va ser un gran punt. L'escolta. I fixa't que, en sortir del seminari, una hora més tard, tenia un sopar amb una dona de la que no recordava més que el seu somriure...

Coneixent la fama del jove gerent, en Jordi gairebé contesta amb un automatisme, amb una broma sobre el bé que li anava la denominació de "Don Juan" però, el to del relat era molt diferent a d'altres ocasions. Tenia profunditat, no sonava superficial en absolut. De manera que, amb la seva prudència habitual, Jordi el va animar a continuar expressant-se.

–Així és que... Vas continuar amb l'”escolta assertiva” que promou la intel·ligència emocional durant el sopar no és així? –Va dir Jordi intentant completar la idea d'en Joan.

–Exacte. Algun dia te n'explicaré més sobre el sopar, però no tinc necessitat de parlar d'això ara. El que uneix el seminari amb allò del sopar, és que Carla, la dona que va venir a casa, va dir alguna cosa en especial –o jo vaig escoltar d'una manera especial, que em va convidar a l'auto qüestionament. I gràcies a això, vaig pensar sobre la imatge que dono als altres, i a la que veritablement tinc sobre mi mateix... Sospito que aquella jornada de formació em va sacsejar en cert sentit... Ja que de no ser així, probablement aquella nit, hagués estat una nit més... M'anirà bé conversar amb Miranda Lynch. Ja aprofundiré sobre això.

–Vull estar al corrent.

Després de la petició d'en Jordi, Joan va assenyalar una corbata a l'aparador d'una botiga elegant. En Jordi va aprovar amb una picada d'ull i van entrar a comprar-la.

–Ara que ja pots entrar al despatx sense fer el ridícul què et sembla si tornem a la feina?

–Sens dubte coach! Però recorda dues coses: queden sis carrers assolellats de tornada, i jo continuo tenint escolta assertiva...

En aquell instant, Jordi va sentir l' impuls d'abraçar en Joan, encara que es va limitar a donar-li una palmada a l'esquena en senyal d'afecte. La nou d'Adán no se li quedava quieta.

Des de petit, havia après a moure-la per evitar el plor però, en aquell moment, li fallava el mecanisme. El seu esgotament ajudava a hipersensibilitzar-lo. Va aspirar tan profund que l'aire als seus pulmons el va obligar a alçar-se. Després, va exhalar en un xiulet sord i prolongat i va començar a compartir la seva pena:

–Lucía, la meva dona, està internada des de fa més de cinc anys. Pateix esclerosi múltiple. Era una dona plena de vitalitat, maquíssima, intel·ligent... Als quaranta-tres anys, en plena joventut madura, quan els fills ja estaven criats... La vida me la va robar... I ara... Tinc tanta por, Joan...

Aquesta síntesi, era massa per suportar caminant. Joan va agafar a Jordi pel braç i va girar a la cantonada. A vint passos, amagat al cor d'unes finques règies, hi havia un petit jardí públic, recollit i amb bancs distants uns dels altres. A en Joan li van passar mil pensaments en fracció de segons, i intentava lligar el que acabava d'escoltar amb la frase d'en Jordi a la cafeteria italiana: *“em va demanar el divorci”*.

En una espècie de glorieta, un gat xulo i coneixedor dels mals glops, els va cedir el millor banc del solar i es va acomodar, com un esfinx, tancant el cercle íntim que havien creat els tres.

Després d'uns minuts de silenci, Joan va escoltar el seu mòbil i va decidir apartar-se uns metres del seu amic. Clara el convocava a una reunió davant dels directius. A

continuació, va realitzar dos o tres trucades i, després, es va apropar a Jordi amb la intenció d'organitzar els temps, i atendre les exigències i compromisos sense desatendre les seves necessitats anímiques.

–Escolta “coach”, en mitja hora he d'estar sí o sí al despatx. Em requereixen “els de dalt” i crec que seria bo conversar sobre les teves coses sense presses. Agafat el dia, si us plau. Ves a descansar i tracta de fer un parèntesi de pensaments per alleugerir les emocions. Si et sembla bé, a les sis de la tarda passaré a veure't per casa teva.

–No Joan. Deixa-ho. A dos quarts de set també arriben els bessons i no podrem parlar... Així que no et preocupis, és un problema meu. No era la meva intenció involucrar-te...

–Deixa't de bestieses, Jordi. M'afecta el que et succeeix, t'aprecio. I des del punt de vista afectiu, ja estic involucrat... Quina edat tenen els bessons?

–Divuit. Nacho i Cecilia.

–Doncs a les sis et tocaré el timbre i anirem a casa meva. Jo estic sòl. La Clara té la teva adreça?

–Sí. Gràcies per l'oferiment. De tota manera, crec que en aquest estat, avui no podria fer una bona feina. Ho sento.

–Descansa. Necessites estar més lúcid que mai. El *timing* del projecte és bo, i no vindrà d'un dia...no et preocupis. Fins després.

Joan intuïa quelcom estrany. Pressentia que aquesta reunió sorpresa que li esperava al costat dels directius, no era un bon senyal. Va caminar tan ràpid com va poder aquells sis

carrers preguntant que el verd per a vianants es sincronitzés al seu ritme. Els pensaments li saltaven d'un tema a un altre en un ordre circular, com des d'una altra lògica:

Princesa, hauràs de ser pacient, intentaré retribuir-te almenys amb un altre senyal. Haurà tingut sexe amb algú, en Jordi, durant aquests anys? L'únic que falta és que comenci a trucar la mare amb les seves demandes. No fa ni una setmana em van felicitar pel pla de màrqueting, la intervenció del coach: OK... Què es portaran entre mans? Així que et vaig agradar, princesa... Mira que deixar-me una esperança tan gran en una targeta tan petita... Li diré a la Clara que respongui a la Lynch i que faci agenda per mi. No vull enrotllar-me parlant precisament avui... A sobre bessons! Com s'ho estar treballant ell només! Si en té cinquanta, vol dir que va ser pare als trenta-quatre... Més jove que jo però no tant... Amb una mica de vent a favor, encara pot ser àvia... Espero que no es posi el meu vestit per anar a un casament gai... Serà el perruquer de la núvia? O del nuvi, bah! Tot és possible amb el meu germà... Per sort el pare no va viure per veure les preferències del seu querubí... Ah! I el tipus va crear el software per a la reestructuració de La Caja Nacional de Pensiones. Seran tan incoherents amb l'admissió de Torrás José, o s'estaran guardant una carta sota la màniga? Si fos així, el pobre no estaria tan tens... De passada, tractaré el tema en aquesta reunió. Jo sí que em vaig encarregar de llegir el seu currículum...

En arribar a l'empresa, Joan va mirar el rellotge gegant

esculpit en baix relleu sobre la façana de l'edifici. Les manetes gegants de titani marcaven tres quarts de dotze. Va observar que encara li quedaven deu minuts abans de la reunió. Va somriure com a qui planeja una entremaliadura tot sol. Va prendre el seu mòbil, va memoritzar el número de la Carla, i es va dirigir a la cabina pública de la cantonada. Així no apareixeria el seu número de telèfon a la pantalla del de la seva princesa. Sentia desigs de prolongar la saborosa inquietud d'aquesta retrobada anunciada.

Guia Núm. 10

Quants fronts tinc oberts, i temes d'interès en la meva vida actual?

Em quedo “enganxat” a alguns temes més del compte?

Tinc prejudicis sobre l'homosexualitat?

En què em sento part d'una minoria?

Transcorro en la meva vida, o la visc?

Capítol XI

El showman, la mare, i un atac de nervis intercontinental.

Carla començava a sentir un buit a l'estómac. A mesura que avançava la lectura, augmentava la seva contradicció interior respecte de l'autor de "Crisi vital". Algunes frases, alguns pensaments, algunes anècdotes divertides li resultaven conegudes i, això, li produïa emocions que li inquietaven, sobretot, perquè no sabia el per què.

A un quart d'una, va decidir menjar alguna cosa i beure una infusió calenta per omplir aquest buit molest. Va deixar el llapis amb què havia destacat els paràgrafs més enigmàtics per a ella, i va tancar el llibre sobre la butaca coberta de mantes i coixins, entre els quals s'havia enredat la seva lectura.

Mentre esperava el xiulet de l'aigua bullint per al seu té, va començar a mossegar-se l'ungla i cutícula del dit petit amb les dents. No es menjava les ungles des dels catorze anys i, tanmateix, en aquell moment torturava el més petit de la seva mà esquerra amb total destresa. Tenia la mirada

absent, perduda en algun laberint dels records amagats i no era conscient de la seva afanyada tasca.

De sobte, un sabor dolços i tebi, que va explotar entre les seves dents i la punta de la llengua, li va portar un torrent de preguntes un tant amargues: *Com és possible que un tipus tan showman, tan estranger i tan però tan esnob, m'hagi demanat a mi, Carla Sarrasquet, que li organitzi la seva gira de promoció per les quatre ciutats més Importants d'Espanya?*

Olaf Studner era un economista suís de prestigi internacional, retirat del món de les grans corporacions –per decisió i astúcia pròpies– als curanta dos anys d'edat, en plena cimera de la seva carrera professional. A mitjans del '98, després d'un parell d'anys de discret retir, va reaparèixer el seu nom i el seu rostre bronzejat a les portades de les revistes més cares, com a model del bon viure i de la saviesa de l'èxit europeu. El van conèixer així, diversos centres de retir de la seva propietat. Una proposta hotelera contra l'estrès, en diferents illes de la Mediterrània: estil country, golf, cavalls de passeig, piscines d'aigües termals, menjar natural, cabanes en forma octogonal per a la meditació zen, on també oferia xerrades de reflexió al seu càrrec. Entre altres virtuts paradisiàques de la seva oferta comercial d'elit, que li ubicaven una altra vegada com a líder empresari -ara en el sector del lleure i la salut -, un alt toc de misticisme, agregat a la seva natural personalitat carismàtica, l'havia convertit en el guru dels emprenedors

del tercer mil·lenni.

I ara, als seus cinquanta i pocs, aquest senyor parlava de les crisis vitals en un llibre que prometia ser best seller. Havia contactat amb Carla a través del seu website. Fins i tot havia fet una transferència bancària que cobria el setanta per cent dels costos. Això eren molts diners i ja s'havien de fer les reserves de tot. Seria un gran perjudici per a Stüdner si es fes enrere amb el tracte, i també un descrèdit per a ella, una freelance que intentava posicionar-se bé al mercat dels serveis empresarials. Tot sonava fantàstic llevat del seu estat anímic. Alguna cosa la feia sentir com un insecte petit atrapat en una tela d'una aranya.

A veure –es va dir Carla que, a aquesta alçada dels seus pensaments, parlava sola en veu alta i no percebia ni el vapor que entelava els vidres de tot l'àtic, ni el crit desesperat del gall d'indi bullint amb amenaça de calcinar la seva base, ni el fil prim de sang que hi havia emmarcat l'ungla del seu dit petit esquerre–. Com cony va fer aquest home per conèixer la meva pàgina web, si no fa ni un mes que es va dissenyar, encara no ha aparegut impresa en cap mitjà publicitari, i continua sent la més modesta entre les que circulen per l'èter? Algú li ha hagut de suggerir... No conec a cap persona d'origen suís. Ha de ser algú que visqui a les illes... Em cago amb tot! Això només pot ser obra d'una persona!

El gall d'indi ja tremolava vermell com un pebrot agregant, el seu xiulet extint, la dringadissa metàl·lica de la tapa i els

cops que produïa la base pesada per les capes de calç petrificades en el seu interior, en l' intent de sortir-se pels seus propis mitjans del cercle encès dels fogons. Ignorant tal caos, Carla, que havia passat de la sensació de buit al seu estómac, a una fúria assassina sorda i engegada, es dirigia al telèfon amb marxa taurina, arremetent contra el vermell que destil·laven els seus ulls a tot arreu. Amb un pols propi del mal de parkinson, va marcar un número i va apropar aquell sense fil a la seva orella de forma tan amenaçadora, com a qui sosté una granada de mà davant els seus enemics. De l'altre costat de la línia, sobre un fons de música hindú, algú va contestar amb veu alegre i despreocupada:

–Hola? Siguis qui siguis... benvinguda sigui la teva veu a la meva llar!

–Sóc la Carla.

–Filla, quina meravellosa sintonia! Just estic escoltant el CD de *Ravi Shankar* que em vas regalar per al meu aniversari!

–Mira si hi haurà sintonia, que fins i tot m'he convertit en una vident! A que no estàs sola, mamà...

–És natural filla, quan ment i cor estan connectats, els ulls no tenen fronteres! Sí, tens raó, no estic sola, estic amb un gran amic...

–Amic, mamà? Amic, mamà? Amic, mamà?

Quan la Carla es repetia en una espècie de quequeig, emetent una mateixa frase curta com una metralleta, significava que estava molt enfadada, molt més que molt enfadada: estava en crisi total. I la seva mare ho sabia bé.

Mentre pensava com calmar la seva filla, va treure el volum a la música i va reprendre la conversa en un to menys exaltat i menys dolç:

—Des de quan et dediques a controlar el grau d'intimitat de les meves relacions?

—No et facis la superada! No et facis la superada! No et facis la superada amb mi!

—Calma't reina...

—Reina? Em dius reina a mi? Reina il·lusa, reina idiota, o reina del teu etern carnaval, eh, eh, eh, mamà? Contesta'm això! Contesta'm això, si pots!

—No sé el que t'ha posat tan furiosa, filla, però jo només vull el millor per a...

—Que no ho saps? Doncs ara ho sabràs! Vull que em posis al telèfon amb el teu estimat amic Olaf, Olaf, Olaf Stüdner! Ara, ara, ara mateix!

—Com saps que estic amb aquest meravellós home? —Va contestar la seva mare en un to entre amarg i ingenu, entre irònic i ximple. En realitat, Sofia Sarrasquet va acabar la seva frase al costat de l'estrepitós soroll de fons que va produir un telèfon en l'altre costat de la comunicació, des del continent.

A l'interior d'una casa de pedra blanquejada, sobre els penya-segats de Formentera, només s'escoltava el vent, el soroll de les ones colpejant contra les roques i una veu masculina i serena que, en un castellà molt rar i en to de moral, deia:

—"Te lo dije, Sofi. Hay maneras reales de ayudar a los

hijos que también contienen mucha magia... Me he dejado llevar, una vez más, por tus fantasías de niña, lo siento. Lo siento por los tres. Deberemos disculparnos”.

Guia Núm. 11

Quines coses m'enfurismen avui?

Guarden relació amb episodis del meu passat?

És funcional la meva manera d'expressar els enuigs?

M'agredeixo a mi mateix/a quan m'enfado?

Em defenso posant límits clars, o més aviat ataco?

Accepto els límits que em posen els altres?

Capítol XII

Pressentiments, batecs i palpitations

Miranda va començar a cansar-se d'estar asseguda, de fer trucades comercials, de somriures i paraules formals davant d'un auricular de plàstic, de conversar sense rostres imaginables. S'apropava el moment de cuinar i va decidir deixar la seva tasca telefònica per a la propera setmana. De sobte, just quan estava tancant l'agenda, va sonar el telèfon. Una tal "Clara-de-Soft-Iberia-S.A-buenos-días", trucava per convidar-la a una reunió amb el senyor Juan Ribaud el proper dilluns a les 10 del matí al seu despatx, si li sembla bé a vostè senyora Lynch. A Miranda li va semblar formidable i va confirmar la seva disponibilitat per a l'entrevista. Mentre apuntava la cita va sonar el seu mòbil i, abans de pronunciar el típic "Holaaa? " arrossegat i sensual que caracteritzava a la seva veu, una alegria immensa va il·luminar la seva cara en reconèixer a l'Alba.

–Hola mare! No saps l' emocionada que estic, acabem d'escoltar els batecs. Quina marxa portaven! Els vaig gravar per enviar-te una còpia, així comparteixes amb nosaltres la primera alegria que ens han donat!

–Filla em fas plorar... M'agradaria ser allà per abraçar-vos. Quina il·lusió el que em dius, però, diguem, per què dius algunes paraules en plural? Et refereixes a l'equip mèdic que era al vostre costat?

–Bé, no precisament...La primera alegria que ens van donar en escoltar els seus batecs... si, clar, també van ser els metges però... Es que...

–Filla, si us plau, no posis tant suspens. Estic a punt de tenir un atac de cor té problemes el baby?

–Ai, no mamà, no te'm posis com una àvia tremebunda! És que són dos, per això parlava en plural tindrem bessons!

–Per Déu! Com us ho fareu amb dues criatures alhora? I jo tan lluny! Quan tornen a traslladar a en Xavi a la central? Et sents bé?

–Para, para una mica mare, te n'estàs anant del moment. Que no et posa contenta la notícia? Potser no és una benedicció el poder rebre dos nens alhora en aquesta família tan petita? No et preocupis, tinc tot el que necessito per estar cuidada, i en Xavi és feliç tant o més que jo... I no vull que entelis aquest instant amb agregats innecessaris, almenys de moment d'acord?

–Tens raó, m'he comportat com una àvia tremebunda. Gràcies per posar-me al meu lloc. Fes-li un petó ben gran al meu gendre i corre a despatxar l'enregistrament per als avis perquè... enviareu còpia als pares d'en Xavi també, oi?

–Obvi mare. Bé, et deixo. Després ens escrivim. Ah! Has pogut comprar-me algunes novel·les?

–Obvi -va dir, imitant la seva filla. I ja estan despatxades per “missatger setanta-dues hores”. Demà les tindrà a

casa, o pel dissabte al matí. Ja em diràs per e-mail si t'agraden els títols que vaig escollir. Us estimo molt, als quatre per Déu, quina explosió demogràfica!

–Jo també t'estimo molt, mare. I en Xavi t'envia un petó, i m'està dient que et felicita pels néts. I jo igual... Muac. Tallem juntes sí? Al compte de tres:

Un. Petonets. Dos Moixaines. I.... Adéu mamà, que ve el... tres!

A Miranda li va semblar que la seva filla ja havia adoptat un rol de mare melosa. Com si en emprar la mateixa fórmula de comiat que usaven ambdues quan l'Alba era petita, ja estigués practicant carantoines per a quan els bessons complissin dos o tres anys.

Malgrat el seu esperit crític, sentia el pit gegantesc. Això li va causar gràcia i es va veure a si mateixa com una gran gallina lloca. D'alguna manera, també ella revivia la maternitat amb la de la seva filla i, com tantes altres vegades, va ignorar la seva viduïtat i va començar a explicar-li les novetats al seu difunt espòs. Encara continuava lligada a ell profundament. Havien estat molt feliços i, curiosament, no parlava amb el fantasma del seu amor quan tenia problemes, sinó quan se sentia feliç.

Però necessitava sortir de casa, explicar-li-ho a algú amb qui poder abraçar-se i fer un brindis per tota aquesta alegria que la curullava d'orgull.

Es va posar les sabates i l'abric, va agafar una ampolla

de cava, unes quantes coses apetitoses, va protegir dues copes entre tovallons i unes estovalles de taula d'aprimorat organdí blau; ho va col·locar tot en una cistella i va baixar a cercar un taxi per anar cap a l'estudi de la seva amiga. No havia atès el telèfon en tot el matí, però Miranda estava segura de trobar a Carla llegint, molt concentrada amb el seu nou client, sense ganes de ser interrompuda, llevat d'un dinar sorpresa, es clar.

A les dues de la tarda en punt va tocar el timbre insistentment. El mal humor i la ira de Carla havien derivat en un atac de plor i, en aquell moment, ja havia utilitzat dos paquets de mocadors sense aconseguir consol. Sabia que aquesta forma d'anunciar-se era la de la seva maternal amiga i va córrer a obrir la porta amb un brot de plor renovat.

—Bonica! Qui t'ha posat així? I què és tot aquest fum pudent?

—La “SS” de la meva mare qui, si no? Ah!, i se'm va fondre el bullidor d'aigua... - va contestar Carla entre olles.

—Una altra vegada? Carla i Sofia! Sofia i Carla! Dos Sarrasquets insuportables... Sembleu germanes geloses i no mare i filla! Va, ves a rentar-te aquests mocs barrejats amb rímel mentre jo preparo la taula. Porto cava i salmó noruec...¡Mmm! Veig que tens panses i ametlles perfecte!

—Va continuar Miranda mentre obria les finestres i recolzava la cistella sobre el marbre de la cuina. El drama de la seva amiga la va sorprendre, però no havia aconseguit frustrar el seu ànim. Li sobrava amor maternal per tots costats.

Una vegada assegudes a la taula, Miranda va servir aigua als vasos i va reservar les copes per al final de la trobada.

–Què ha passat ara? Explica-m’ho tot amb tranquil·litat d’acord? - Va dir Miranda mentre menjava uns fruits secs com a primer plat.

–El meu fabulós client no existeix. Era un altre invent de la meva mare. Tornaré tots els diners demà a primera hora.

–I et va enviar tots aquests diners només perquè tinguessis un encert professional de fantasia? Fins quan va pensar que podria sostenir la mentida?

–No. No ho entens. Els diners són del supòsit client. El tipus existeix. Però no tenia cap necessitat de donar-me la seva promoció. El que passa és que, Olaf Stüdner, és l’home amb qui està la meva mare. Ja saps, ella sempre està amb “l’amor de la seva vida” de torn. Em sento desolada! Com continua atrevint-se a entremetre’s així en la meva vida? És un monstre. L’odio, l’odio, l’odio.

–No diguis això, carinyo. Hi ha d’haver un motiu rescatable darrere de la seva actitud. Ella t’adora, com qualsevol mare adora els seus fills.

–“Qualsevol mare” no és la pionera de les mares solteres. Em va privar de pare, va planificar la meva existència tota la vida i, ara, té el morro de decidir quins clients m’han de donar feina, èxit, diners. Clar! Com anava a tenir ella una filla poc reeixida! En realitat és una egoista. Vol tenir totes les medalles al seu pit. T’imagines si hagués portat la gira endavant? T’imagines quan me l’hagués vist en el primer esdeveniment, asseguda a primera fila? Afortunadament m’he donat compta! A sobre és idiota, hi ha dos milions

de frases al llibre que evidentment les va escriure ella. I ell, ha de ser un altre estúpid, beneit per ella. Gairebé m'ho imagino, deixant-la posar cullerada a la seva obra, a la reina de l' infantilisme! De vegades em pregunto per què no hauré tingut un pare solter en comptes d'un matriarcat per família monoparental. Que ingènua vaig ser! Com vaig poder creure'm que, semblant dinosaure, busqués els meus serveis! L'odio, l'odio, l'odio. Crec que tinc taquicàrdia Pots controlar el meu pols, Miranda?

–Clar, passa'm el teu canell. Escolta, ella serà la reina de l' infantilisme però... quan et poses així... Perds tota maduresa. Tractem d'analitzar el tema des de diferents punts de vista per veure si sorgeix alguna cosa millor del que aparentment sembla, d'acord?.

–Val, però... Com? Diguem com, Miranda. Jo sé que la meva mare m'ofusca però...

–No “carinyo”. La teva mare no t'ofusca. Tu t'ofusques amb la seva manera de veure la vida o d'actuar de vegades. Has d'assumir la responsabilitat sobre les teves emocions. Només així, podràs discriminar les teves de les d' ella, sense patir per això.

Carla sabia escoltar a la seva amiga. I sabia que la intel·ligència emocional no era només un grapat de tècniques útils per a la seva professió. Miranda era respectable per la seva coherència i naturalitat, que no la feien en absolut perfecta, sinó humana per excel·lència. Doncs tenia a la seva disposició una gran caixa d'eines a les que coneixia molt bé: les emocions humanes. Davant de la proposta raonable i sensible de Miranda, la Carla va

sentir desigs de plorar una altra vegada. Però no d'odi, ni per orgull ferit. Més aviat es tractava d'un sentiment més profund que va emergir després de les paraules esclaridores de la seva amiga. I aquest sentiment, li va permetre reconèixer quan dependent era encara, als seus trenta-tres anys, de les seves emocions, de la seva mare, i de totes les seves mancances.

La xerrada es va prolongar fins a gairebé les sis de la tarda. I quan Carla va poder recuperar la serenitat, Miranda va recórrer a l'ampolla de cava i, canviant de tema, va poder compartir les novetats que l'havien fet tan feliç.

–Me n'he d'anar Carla, he deixat la casa feta un embolic, i l'escriptori ple de papers per passar a net baixem juntes?

–No, millor marxa tu sola. També prefereixo ordenar una mica tot això i escoltar els missatges. No ho he fet en tot el dia.

–Ho sé. Et trobaràs amb diverses salutacions meves. Què et sembla una sortida de cinema durant el cap de setmana?

–Genial. Ens trucarem abans, estic segura. I gràcies per tot.

Després d'acomiar a Miranda, Carla va pujar el volum del seu contestador automàtic i va començar a ordenar papers. Va prendre diverses notes, van saltar els missatges de Miranda, i va tornar a escoltar una i altra vegada les paraules d'algú que no havia deixat ni el seu nom ni el seu número de telèfon. Tanmateix, sabia molt bé a qui

pertanyia aquesta veu. I llavors, no podia donar crèdit a la seva capacitat per oblidar les penes. Va netejar l'àtic amb una energia capaç d'impulsar un coet fins a Saturn anada i tornada. En acabar, va esborrar de la cinta tots els missatges excepte el d'en Joan Ribaud. Va retirar el petit casset de l'enregistradora i se'l va emportar a casa seva per continuar escoltant:

“Bon missatge gravat. Càlid i directe, com ha de ser. Em preguntava quins serien els teus plans per a ‘les quatre estacions’ següents. Et tornaré a dir, princesa. Ah! Per cert, vaig deixar la càpsula espacial. Se’m va quedar petita de cop i... Prometo aprendre sobre cuina vegetariana”.

Guia Núm. 12

Davant de qui o quines situacions acostumo “perdre els estreps” de forma recurrent?

Puc fer alguna cosa diferent per obtenir resultats diferents?

Conto amb una xarxa de suport afectiu?

Quina d’aquestes dos frases, utilitzo més sovint per expressar-me?:

a) “M’agrada molt el seu estil” (validant els meus gusts i preferències).

b) “El seu estil és molt bo” (m’emparo en judicis de valor).

Capítol XIII

L'amfitrió de l'amfitrió

El sol començava a posar-se molt aviat. A dos quarts de set de la tarda, dijous lluija ja fosc i fred com un avenç hivernal. Al entrar a casa, en Joan va encendre la calefacció mentre en Jordi tafanejava, a la biblioteca, les seves fotos entre camarades d'esport, una mica de literatura clàssica, algunes novel·les de ficció, col·leccions senceres sobre gestió i lideratge, diverses miniatures japoneses de vori representant escenes eròtiques, una rèplica en bronze de "El pensador" de Rodin, i discs. Molts discs compactes ordenats com en una botiga de música: "llatina", "jazz", "clàssics", "boleros" "ètnica" i, ocupant una gran filera a tota una segona lleixa, la "selecció JR" incloïa noms escrits amb retolador com a: Beck, Coldplay, Green day, Duffy, Artic Monkeys, David Cohen, Imogen Heap... en Jordi va pensar que estava allunyat de la música. Es va sentir còmode dins la seva malenconia i aviat es va deixar seduir per aquella estança sense records pesats.

—Escolta, tindràs que actualitzar-me una mica... Estic

absolutament desactualitzat en quant a bona música. L'únic que em sona és Cohen, des de fa un parell d'anys, a casa només s'escolten coses que no entenc...

–Però tu, per a què utilitzes l'ordinador? –Va preguntar Joan amb actitud entre sorpresa i irònica. Però immediatament va observar que Jordi es ruboritzava.

–A què et refereixes?

Jordi semblava amenaçat. A la seva ment va trobar la certesa que el seu compte Hotmail era impossible de ser vulnerat i va reprendre la seva expressió distesa. Joan va percebre, en aquells segons, els micro gests contrariats i canviants d'en Jordi i va pensar que s'havia passat... Que a la seva edat i en les seves circumstàncies, difícilment no tingués temps d'explorar a You Tube, i es va sentir des ubicat amb la broma.

–Res, res. Perdona. Jo crec que els teus fills escolten veient... Vull dir, els vídeos... Internet... jo m'ho passo molt bé veient què diu la nova generació de músics i com ho diuen... Mira, posa l'últim de la meva selecció al reproductor de DVD mentre em canvio de roba i faig una trucada. És el d' *Imogen Heap*, veuràs com t'agrada. O almenys et serà més fàcil d'entendre... com a mínim als bessons. T'ho prometo. Si no és gaire demanar, podries anar preparant alguna cosa per picar si em demoro més del compte? Estic mort de gana. Obre la nevera i els armaris. Trobaràs de tot ràpidament. Ets a casa teva.

De sobte, Jordi es va sentir lleuger, més jove, i fins i tot content sense adonar-se. Va trobar una safata, va preparar

dos Martinis secs quan va descobrir que Joan tenia les copes perfectes per a aquest glop, va servir olives, cloïsses ruixades amb llimona i pebre i, quan va escoltar que l'amo de casa conversava amb la seva mare, va calcular que fins i tot tindria temps per untar pa amb tomàquet i tallar embotits diversos. La idea que els bessons aprovessin la música que havia escoltat, va augmentar el seu benestar.

Des de la seva habitació, Joan escoltava "l'operatiu cuina" amb molta alegria. Va ser bo per a ell trucar a Telma en aquest estat anímic, que també a ell li havia millorat sobtadament, malgrat un dia tens i d'àrdues negociacions.

–M'alegra saber que has passat una de bona tarda amb la tia Aurora, mama. Tinc un amic a casa i hem de parlar. T'importaria fer-me unes compres al mercat?

–En absolut, demà mateix pensava anar-hi, així que digues-me el que necessites. Hi anirà la Paquita, demà? Mira que no em costa gens fer una repassada?

–Sí, vindrà i ho passarà "pipa" gràcies a tu. Tot segueix brillant per tant no sabrà què fer.

–Que no, fill. Que els vidres estan molt endarrerits i, a més, tens tota el joc de coberts tacat, que el guardes sense passar-li un drap?

–I tampoc em poso talc en el... va! Deixem-ho aquí i apunta: ametlles torrades, passes de Corinti, llavors de sèsam, arròs salvatge, curry picant, una carabassa, espinacs ben petits i una mica de tot allò que se t'acudeixi que sigui de temporada.

–Et sents malament, fill? T'ha tornat la cremor d'estómac?

–Noooo! És que tot s'ha d'explicar amb tu? Vull preparar

un plat de menjar real tailandès. Així que sense dir ni piu, em compres també un ram de roses ben vermelles i fresques. Les utilitzaré per l'amanida; perquè ho sàpigues.

–Les roses a l'amanida!? Em prens el pèl.

–Tu compra-me-les i després t'explico. Un petó, mare. El meu amic s'avorreix d'esperar al menjador. Cuida't. Et deixo diners en el gerro negre, d'acord?

–Com vulguis, “carinyo”. Vindràs per casa el cap de setmana?

–Segurament. Demà parlem.

Al tornar al menjador, Joan va trobar en Jordi sense sabates, amb els peus sobre el cantó de la taula baixa, escoltant a la cantant amb els ulls tancats i amb una cara de satisfacció sorprenent. *No està mal, després de tot.* –Va pensar respecte l'estat en el qual veia al seu amic, mentre agafava la seva copa i la feia xocar delicadament contra l'altra, per a recuperar en Jordi de la seva evident becaïna.

Ambdós estaven tan de gust en aquest clima que no deixaven entreveure la més mínima intenció de parlar sobre conflictes sentimentals. Tanmateix, la reunió de directius a la que havia assistit en Joan, el tenia encara sota certa tensió i va decidir parlar-ne com a preescalfament.

El gerent de personal, saldava comptes amb el seu cunyat, José Torrás, retenint-lo en un lloc en el qual mai no s'hagués presentat. Tot era digne d'una història de màfies i picabaralles per una faldilla gens legal. Solucionada la situació del seu actual ex-comercial, sense haver evitat

un clima d'escàndol entre l'alta direcció, la reunió va girar entorn la perspectiva de parar el projecte que liderava Joan. Espanya encara no era líder en quant a l'ús d'ordinadors per la tercera edat i l'empresa es mostrava procliu a deixar el producte en stand-by. Això implicava un ensorrament per al seu equip, per en Jordi i una situació delicada per a ell mateix. De manera que, amb la millor cara de pocker, Joan havia intentat argumentar els avantatges de ser pioners amb en aquest sector de mercat però, com continuaven sent les mateixes que havien impulsat la iniciativa de llançar el Golden Net, les reticències seguien tan rígides com al començament de la reunió. Amb la major diplomàcia i ganes de menjar, van canviar de tema sabent que la conversa havia arribat a un punt mort, almenys fins a l'hora de la sobretaula.

Jordi seguia atentament el relat d'en Joan, encara que va forçar una pausa en aixecar-se de la butaca per proposar una segona ronda de Martini. Acostumat a atendre als seus fills, va ajustar un repassador per dins del cinturó i, com si fos a la seva cuina, va preparar una amanida amb tot el que va trobar a la nevera. Va obrir un parell de portes sota el marbre de la cuina a la recerca del cub de les escombraries. El va aixecar fins a la vora del marbre per fer lliscar els caps d'enciam i tomàquet i, en l'instant en què les restes de verdura queien dins del recipient, a en Jordi li va cridar l'atenció una targeta insinuant que destacava entre alguns papers estripats en el fons del cub. Fins i tot va sentir l'impuls de rescatar-la d'entre les deixalles. Però immediatament li va guanyar la discreció i va decidir deixar

de costat la seva sobtada curiositat. De manera que, en deixar la cuina ordenada una altra vegada, va preparar l'altre ronda i va continuar escoltant el seu amfitrió, que s'esperava al menjador com si fos una visita.

—Bé, a les postres, tots van començar a centrar la seva atenció en mi. En resum -va continuar Joan, vaig demanar una pròrroga de tres mesos i, a canvi, vaig prometre conquerir els primers cent clients del perfil més difícil, abans dels pròxims noranta dies. El desafiament va ser acceptat.

—Crec que has fet el correcte. No tenies masses alternatives -avaluava el coach-. Però deixa'm dir-te que no pateixis per mi. Almenys en l'econòmic no tinc problemes. El coaching és una activitat professional que exerceixo amb passió. M'encanta ajudar les persones a aconseguir els seus objectius. Tinc vocació de servei. També unes quantes vinyes heretades. De cap altra manera, no hauria pogut tenir a la Lucía amb les cures que mereix ni, donar-li als nois una bona educació. Però què passaria amb l'equip de comercials? I amb tu mateix, corres risc laboral, si el projecte se'n va a norris?

—M'alegra conèixer la teva situació econòmica. Els comercials tenen contracte inicial per sis mesos. Sé que tenen expectatives de continuïtat però, en el pitjor dels casos, arribarem a l'acord legal. Tanmateix, i malgrat que el meu lloc no depèn d'un projecte només, et puc assegurar que aquesta complicació, aquesta falta sobtada de fe per part dels alts directius, encara em desafia més. Crec que portaré això endavant, com que em dic Joan

Ribaud. Per tant, no vull baixar el nivell de motivació de l'equip. Continuo comptant amb tu per a això, veritat? És més, t'asseguro que em proposo aconseguir contractes indefinits per a la nostra gent.

Jordi va començar a aplaudir el seu amic amb sinceritat; encara que, en pronunciar el nom de la seva esposa, va despertar novament aquella angoixa al seu pit que havia aconseguit distreure des de la seva llarga migdiada. Va començar a recollir els plats com donant fi a la seva visita. Joan va pensar que havia estat descortès, que s'havia estès en qüestions laborals, per la qual cosa va tenir un sentiment de culpabilitat que el va incomodar. En advertir la contrarietat pintada al rostre d'en Joan, el convidat va saber, una vegada més, ajudar algú a aconseguir el seu benestar:

–Camarada... Crec que em feia més falta passar-m'ho bé, que parlar de problemes personals. Fa almenys cinc anys que no em permetia divertir-me sense culpa. No és un sentiment útil, o del tot sincer. Creu-me, ho dic per experiència. Fora d'això, hauràs de traslladar-te de domicili si no vols rebre'm aquí amb assiduitat. Però ara he de tornar. Demà hauré de pal·liar l'impacte que pot causar, en l'equip, l'ascens de José Torrá, i vull arrodonir algunes altres idees.

–Ja t'he dit que aquesta és casa teva. No et vindrà malament comptar amb un cau... Encara que et toqui fer d'amfitrió com avui eh? M'ha agradat allò de “camarades”... Fins

demà al matí Jordi, i gràcies per la teva escolta assertiva. –Va dir Joan amb mostres d'autocrítica. Donant per fet que, ambdós, tenien capacitat per adaptar-se al triomf del que no estava programat. Sabien que entre la intenció i els resultats, de vegades es requereix una alta dosi de flexibilitat per acceptar-los.

Després d'acomiar al seu convidat, va omplir la banyera amb aigua calenta, va agregar unes gotes d'oli essencial de romaní, i es va capbussar en el record de Carla Sarrasquet. Es va recrear amb el seu somriure, amb la seva cabellera negra, amb les seves corbes delineades per aquell vestit tan cenyit, i amb el seu peu de la Ventafoes portant la batuta del seu desig viril que, ara, segur de si, sabia oferir com a partitura i orquestra.

Guia Núm. 13

Tinc secrets? Quins són? Em pesen?

Em sento generós/a amb els meus afectes?

Forço els diàlegs?

M'adapto fàcilment a les circumstàncies canviants?

Capítol XIV

El malestar de Cecilia

En tornar a casa seva, Jordi va trobar els seus fills tal com s'ho imaginava: en Nacho jugant desorbitadament a la *Play Station*, i a Cecilia penjada del telèfon ves a saber des de quan. Malgrat semblar totalment abstret de la realitat, Nacho li va parlar al seu pare sense salutació prèvia:

–Com està la mama? Voldrà venir aquest cap de setmana o haurem d'anar nosaltres?

–No he anat a veure-la. Li preguntaré demà. Suposo que haureu sopat no?

–I d' on véns llavors?

–Us vaig deixar una nota a la nevera encara no us heu apropat a ella? Amb qui parla la teva germana?

–Amb qui serà? Amb el pesat de sempre.

–No parlava amb ell, perquè ho sàpigues! A més, es diu Andrés i no “pesat”! Assabenta't d'una vegada, val?

–Va interrompre Cecilia amb histèric dramatisme davant Nacho abans de dirigir-se al seu pare.

–Hola “papiguay”! –Va continuar en un to radicalment virat i afalagador, per impedir retrets típics contra l’ús prolongat, que feia del telèfon. En apropar-se al seu pare per besar-lo, es va apartar sobtadament amb una exagerada ganyota d’aversió.

–Puaaaajjjjj!!!!!! Quina pudor a borratxo fas! Estàs segur que et reunies amb el gerent?

–Bé, almenys veig que tu sí que has llegit la meva nota. Per què no heu sopat encara?

–Jo he menjat un bol de llet xocolatada amb dues magdalenes. El teu fill no ho sé. Ja està força crescut per preparar-se el que li vingui de gust. Està casat?

–Qui? –Va preguntar Jordi una mica desanimat ja que pensava deslliurar-se de preparar menjar. Sense esperar resposta de la seva filla, va elevar una proposta en to d’autoritat –Nacho, deixa de jugar un moment i demana una pizza a domicili. Avui ens deslliurarem de plats i farem una competició a ‘trois’! Què us sembla?

–No ho sé. –Va replicar Cecilia una altra vegada molesta en sentir aquella paraula en francès a boca del seu pare, i per les connotacions picaresques que, als seus divuit anys ben complerts, ja coneixia d’aquesta expressió incompleta.

Al contrari, Nacho va córrer al telèfon per fer marxar una Margarida amb doble ració de formatge, amb la millor predisposició del món.

–T’he preguntat si l’home està casat. Veu anar a casa seva o a un bar? –Va continuar Cecilia, molt inquisidora.

–Oh, perdona filla. Vam anar a casa seva; i viu sol perquè està divorciat. I ja saps que aquest home es diu Joan Ribaud val? –va agregar Jordi imitant les maneres de la seva filla emprades amb el seu germà. Em va fer conèixer *Imogen Heap* en vídeo la coneixes? Em va encantar.

–I qui no la coneix? Però què... Ara havíeu de parlar de feina, després de passar-vos el dia junts al despatx?

–Et noto un tant agressiva, filla, no sé si t'adones que estàs parlant amb el teu pare. En aquest cas, ves i acaba la conversa telefònica que hauràs interromput, i tornem a començar el nostre diàleg de nou, OK?

Quan Jordi emprava aquest to pausat i ferm i finalitzava amb un OK bastant antipàtic, tothom tancava el bec i s'ubicava ràpidament al lloc que li corresponia. *Li ha sortit la beta de bruixa* –es va dir Jordi en els seus pensaments referint-se a Cecília– ; *fa un parell de mesos que està insuportable. Em jugo qualsevol cosa que ja intueix allò del divorci però, qui li farà creure que és la seva mare que ho demana? Si a més és increïble!* –Gairebé sense prendre consciència del gest, va bufar i va olorar el seu propi alè al bol de la mà i va continuar les seves elucubracions. No és possible que olori a borratxo per dos martinis... El que li espera a aquest tal Andrés si no es posa ferm. El que olora malament és que la Lucía m'hagi demanat el divorci. Demà haurà d'explicar-me d'on li va sorgir aquesta idea o estarà tenint fallades a la seva ment? Pobre amor, no té necessitat de fallades mentals per sentir-se malament d'ànim. És desesperant

veure-la atrapada en la inutilitat del seu cos... Però què dic? Què egoista sóc! "Es desesperant veure-la així", per a mi? . Més desesperant ha de ser per a ella. Per Déu! No voldrà abandonar la lluita? No vull ni pensar en això, però la seva comanda no té per a on agafar-se per a què pot voler el divorci?

Per sort va sonar el timbre. Prepareu-vos a perdre! - Va cridar Nacho en saber que arribava la pizza. I Jordi podria deixar de pensar mentre posaria a prova els seus reflexos en el Grand Prix que correria virtualment contra el seu fill, ja que abans que aquest obrís la porta al repartidor, la Cecília ja donava les bones nits en el to més agre que va poder i es va retirar a dormir. La pizza va durar molt menys que el desafiament i com era habitual, Jordi va guanyar, va empatar, i va perdre la final del torneig per poc.

Ja eren dos quarts de dues de la matinada quan va tancar la porta de la seva habitació. Després de raspallar-se les dents es va desvestir gairebé per complet. En obrir l'armari es va trobar cara a cara davant del mirall que cobria enterament l'interior de la porta. Va observar el seu cos pam a pam. El triangle de bell al pit començava a platejar-se. Encara quan la musculatura no es dibuixava al seu abdomen com abans, conservava la carn ferma i encara se li insinuava la cintura. Sota del bosc del pubis, el sexe relaxat guardava relació estètica amb la seva complexió física. Les cames llargues de cuixes fortes, genolls gairebé massa marcats, i les tíbies una mica arquejades cap en fora. De sobte, la

mirada se li va aturar estranyada davant del sobtat negre dels elàstics dels seus mitjons. Llevat d'aquest detall, la seva observació havia estat freda i objectiva com la d'un cirurgià. Llavors, va despullar els seus peus gairebé amb pressa; va agafar la Polaroid que guardava al calaix amb clau, va enfocar la lent sobre la seva figura al mirall, va inclinar la càmera perquè no entrés el seu rostre en el quadre de la foto, i va disparar. Va col·locar el gruix de paper de nou sortit de la màquina de cap per avall sobre el llit i al cap de cinc minuts, va obrir l'ordinador portàtil, va escanejar la fotografia i la va incorporar al seu PC per enviar l'arxiu per e-mail a la adreça de "Komodo". Després, va guardar tota la parafernàlia de la seva nova afició, i es va ajeure a les fosques, sota l'edredó lleuger i sota la densitat d'una classe de pensaments que el perdien, cada nit, en un laberint de paisatges sinuosos, plens de voluptuositat i de culpa alhora.

Guia Núm. 14

En quines àrees sé que tinc autoritat?

Com l'exerceixo?

A qui /qui atorgo autoritat?

Porto molta càrrega de responsabilitats?

Com és la meva vida sexual avui, satisfactòria o no?

Quines són les meves verdaderes necessitats no satisfetes?

Capítol XV

Divendres: Cadascú per on l'enfila

A les vuit del matí Carla ja estava a l'àtic amb un nou gall d'indi, i amb una ansietat que la feia sospirar a cada moment. No veia l'hora que arribessin les deu del matí. Si trucava abans Miranda, sabia que la trobaria dormint i es posaria de molt mal humor. Necessitava la millor predisposició de la seva amiga perquè li contingués en el seu estat d'ànim embogit. Semblava una muntanya russa.

A *Softlberia*, les portes encara estaven tancades quan Jordi va demanar accés al guàrdia de seguretat ensenyant la seva credencial. Per a la seva sorpresa, la recepcionista ja sortia per sobre el taulell amb una jaqueta de color pistatxo que ajudava a distingir-la entre el decorat tan imposant.

–Bon dia Clara com està vostè?

–Molt bé, gràcies senyor Jordi. Què matiner ha estat avui eh? Encara que, a part de mi, algú ja l'ha guanyat.

–Bé, així m'agrada, que l'edifici es posi en marxa a primera hora –Va contestar el coach com per dir alguna cosa. La

seva veu va ressonar una mica falsa ja que, la idea de no estar tot sol almenys durant mitja hora abans que arribés en Joan, el va molestar. *–Ha de ser en Josep, més content que unes pasqües mudant les seves coses a la gerència de sistemes* –va continuar pensant mentre accelerava el pas fins al seu despatx.

A la mateixa hora, Telma es passejava pel mercat amb aires de marquesa. Cada comanda que feia a les dependents, cridava l'atenció a les seves amigues de la compra. I a la parada de llegums, on va aconseguir mig quilo d'arròs salvatge, va preguntar a quin dels floristes podia comprar-li roses sense pesticides, per preparar una amanida tailandesa.

Mentrestant, en Joan movia la butaca del menjador per trencar la simetria de l'ambient que, ara, li resultava massa formal. Després de donar una mica voltes a tot el mobiliari, va apuntar un parell d'indicacions a la Paquita i va deixar la nota sobre un joc de llençols per estrenar. Va llançar una mirada general i, encara embolicat al barnús de tovallola, es va preparar un esmorzar potent: ous amb cansalada, suc de taronja, un iogurt, i un parell de pans de pessic per mullar després, a la tassa de cafè. *Estarà dormint a aquesta hora? La trucaré a mig matí, no sigui cas que es comprometi amb algú per a aquesta nit.* –Va pensar, mentre es colpejava el pit amb els palmells de la mà al millor estil Tarzan, abans de vestir-se per sortir a treballar.

Una mica abans de les nou, en Jordi ja havia avisat a l'acompanyant terapèutica de la Lucía que passaria a la tarda. Una mica nerviós va mirar el seu rellotge de braçalet i va encendre l'ordinador. Mentre començava els preparatius per fer cafè, algú va colpejar a la porta del seu despatx. Convençut que seria Josep Torrás que, en advertir la llum voldria passar a saludar-lo, en Jordi va cridar:

–Endavant! No hi ha portes tancades per a vostè, home!

–Així m'agrada... –va dir una veu femenina gairebé murmuradora. Una jove d'uns vint-i-cinc anys, de baixa estatura i una mica tossuda en proporció, amb ulls immensos i el cabell vermellós, lluia les seves cames primes i ben tornejades entre la faldilla negra i unes sabates de taló molt extremat.

–Loli, bon dia, m'ha sorprès, vostè! Esperava una altra persona de l'equip. –Va dir Jordi, girant-se novament cap a la cafetera.

–Un cafè? –Va oferir amb la seva habitual gentilesa.

–Sense llet, si us plau. Per ara. –Va dir la jove.

En sentir aquestes paraules, en un to una mica rar per al context que hi havia, Jordi va deixar les tasses i, lentament, es va girar per posar-se davant la comercial. Llavors, en veure-la asseguda, també es va asseure de l'altre costat del seu escriptori, amb el rostre seriós però els ulls li brillaven de curiositat, i les parpelles una mica contretes com a qui li força l'enfocament de la vista o indaga alguna cosa amb recel.

–No està malament –va continuar la sorprenent Betty Boop com canviant de tema.

–El què? –Va preguntar el coach desorientat i protegint-se en el dret a dubtes.

–On creus que me'l vaig posar?

–El què? –Va tornar a preguntar Jordi baixant una mica la veu i assajant un somriure badoc.

Sense contestar, ella va recolzar les carpetes que portava sobre la faldilla, va enviar un dels extrems del seu fulard cap a enrere, i va deixar veure, després d'aquell moviment, l'escot mirall de la seva samarreta, deformat, ja que havia estat forçat cap a baix i retingut per la nuesa d'un pit que amb prou feines sobresortia de la peça. Atònit davant del que presenciava, Jordi va lliurar les regnes a les seves sensacions.

–Es mira i no es toca. El petó sucós me l'he posat aquí –Va dir la Loli recolzant la punta de l'índex lleu i perversament sobre el seu pit. Després, va tornar a posar-ho tot al seu lloc, es va posar dempeus i, sense dir una sola paraula més, va començar a caminar decididament cap a la porta.

–No em deixaràs així, ara? –Va pregar Jordi gairebé ronc i ennuegat en un fil de veu.

–Sí, –va respondre la jove sense donar-se la volta– m'agrades així. Més que a la foto que em vas enviar. Però com vaig dir en arribar... No està malament.

Sense més ni més, Loli va tancar la porta darrere de si i va abandonar el despatx d'en Jordi.

Joan havia vist el llum encès a l'oficina del consultor

contractat, però es va fer el distret i va passar de llarg. Volia organitzar les seves idees, pensar estratègies per aconseguir cent clients per al *Golden Net & Up* abans del que havia promès als directors. Desitjava estar tot sol un parell d'hores i donar-se un petit descans, per trucar a Carla Sarraquet sense interrupcions. En obrir la porta del despatx, va sentir la veu de la Loli que el cridava des del passadís.

Sense donar la més mínima importància a la comercial, i en quant a la veracitat de la seva comanda, Joan va accedir a atorgar-li permís per retirar-se a casa per “malestar femení”. *El divendres, hi ha poca feina... per què no?* –Pensava Joan mentre s'ubicava en el seu escriptori i, per assegurar que ningú més no li interrompés, va agafar el telèfon, va donar un parell d'indicacions a Clara i, en una breu trucada que no donava lloc a xerrades, va suggerir a en Jordi que organitzés un dinar d'equip per acomiadar en Josep del seu departament. Després d'aquestes dues breus gestions, es va abstenir de tot, i es va concentrar en les seves idees.

Guia Núm. 15

Utilitzes l'anonimat o les generalitzacions per jugar o opinar amb audàcia?

Tinc tendència a la ingenuïtat o a l'astúcia?

Diferencio entre ètica i moral?

Transmeto amb claredat, les ordres i les comandes?

Capítol XVI

Gerds, nabius i un grapat de pors antigues

A les deu en punt del matí d'aquell divendres tempestuós, va sonar el telèfon a l'àtic de Carla. Mentre la trucada insistia, en va practicar dos o tres “hola” en diferents tons i va atendre després, pausadament, amb una veu una mica impostada.

–Per Déu filla estimada, no em pengis! –Es va escoltar un prec desesperat des de Formentera. Però Carla va penjar per quarta vegada a la seva mare. Va consultar l'hora i, finalment, es va donar permís per trucar a Miranda.

Després de mitja hora de parlar amb la seva amiga, de festejar les novetats romàntiques, i de repetir les paraules que havia trobat al seu contestador la tarda anterior, Miranda va donar un gir a la conversa:

–I com continuen les coses amb la teva mare?

–No sé. No vull que em fastiguegi més. No penso parlar-li. Ja li he penjat el telèfon quatre vegades en el que va del matí.

–Hauries de xerrar seriosament amb ella, Carla...

–Encara no puc, això ha estat molt fort, Miranda... Aquesta vegada s'ha passat...

Abans d'acabar la frase, es va escoltar un to de fons anunciant una altra trucada. Carla es va acomiadar abruptament de la seva amiga i va atendre amb l'única veu que tenia.

–Carla Sarrasquet? –Va ressonar en l'oïda d' ella la veu inconfusible d'en Joan.

–Sí, qui parla? –Va fingir fent-se la desentesa.

–Quants ex astronautes coneixes? –Va respondre Joan entre riures sorneguers.

–Ai, hola Joan! Ho sento... ho sento, no sé d'on em va sortir allò d'astronauta, espero no haver-te ofès és que sóc una mica matussera de vegades i...

–I precisa amb els trets –va continuar la frase en Joan. Però si us plau, no et disculpis. Em va encantar. Tota la nostra cita em va deixar literalment encantat, malgrat que també vull demanar-te les meves disculpes...

–Tu a mi? Per què?

–No sé... Per no ser espontani, o ser-ho en excés... O per no haver estat millor amfitrió. Crec que des de la meva adolescència, ningú no m'havia fet sentir així d'insegur i...

–Jo també vaig estar un tant nerviosa i eixelebrada, a més...

–A més, aquesta nit has de venir a sopar una altra vegada. Deixa'm oferir-te un menú que sigui del teu grat...

Joan no suportava el silenci de Carla i la veu se li anava fonent en arguments que li asseguressin el sí, fins que es va animar a obtenir una resposta per part d' ella:

–Què em dius?

–Que... jo m'encarregaré de portar les postres; dic, si t'agraden les coses dolces; vull dir, uns bombons o...

Carla va començar a incomodar-se pensant que cada paraula que deia podia tenir un doble significat. Llavors, Joan, que advertia l'embolic en el qual s'estava posant la seva princesa, es mossegava els llavis contenint una barreja de tendresa i malícia, doncs lluitava entre el desig de facilitar-li les coses i les ganes d'inquietar-la encara més. A la fi, va decidir socórrer la seva dama, que ja tartamudejava sense poder detenir-se, i amb total naturalitat va preguntar:

–No prefereixes alguna cosa de fruita, per casualitat? M'han obsequiat una caixa amb ... amb fruits del bosc i, si t'agraden, podem despreocupar-nos ja del tema postres.
–I porta nabius la caixa que et van regalar? M'encanten els nabius! Sí, em sembla formidable.

En acomiadar-se, en Joan va tenir un atac de nervis. Va pensar que a la seva vida no havia menjat més que plàtans i préssecs o poca cosa més... I la seva mare no tenia mòbil! Llavors, va trucar a la Paquita i li va suplicar que deixés la neteja per una estona i corregués a la Boqueria a comprar nabius “ i, i, i totes les fruites del bosc que trobi”.

–Li aniria bé tenir una mica de nata fresca. També la compraré i, no es preocupi vostè per res. –Va dir Paquita, amb molta discreció, sense delimitar cap paraula fora de lloc.

A aquesta altura dels esdeveniments, Miranda no resistia més la intriga i va trucar a Carla a risc d'interrompre una conversa crucial.

–I...? Explica, explica!!! Era ell? –Va preguntar amb impaciència.

–Sí, i ara estic aterrida.

–Què dius?! Amb lo bé que pinta això! Com es diu el galant?

–Joan. Per això em fa por...Per que pinta bé... Perquè em sento als núvols només d'escoltar la seva veu?.

–I què hi ha de dolent en volar una mica, bonica? On és el problema ara?

–I si caic des de les altures sense paracaigudes? I si ho espatllo tot una altra vegada? I si aquesta compulsió per buscar eternament “papi” m'impedeix una vegada més trobar a un home?

–Per fi! Per fi fas conscient quelcom útil de la teva història! Això pinta excel·lent! Mai no t'havia escoltat dir una cosa tan sensata. Tu només has de seguir allò que et dicti el cor! Pressento que has trobat la teva mitja taronja, nena, ànim! A descansar amb una bona migdiada “antiulleres” i a posar-se maca sense por! Veuràs com tot surt bé. Necessites les arracades que em vas deixar l'altre dia?

–No. No ho sé. Potser sí. Després et truco. Un petó.

Guia Núm. 16

Quan visc emocions oposades per causes i circumstàncies diferents.. Puc matisar, canviar d'un estat anímic a l'altre amb facilitat, o tendeixo a solapar una amb l'altra?

Amb quina de les següents emociones em resulta més fàcil contactar i expressar?:

POR - AFECTE - TRISTESA - ENUIG - ALEGRIA

I amb quina d'elles em costa més contactar i expressar?

Capítol XVII

Clara com l'aigua

Després de concretar la seva cita per la nit, en Joan li va costar un parell de cafès i almenys quinze minuts més de divaguis i fantasies personals amb tendència a planificar fins al més mínim dels detalls: la música que seleccionaria, el vi, la intensitat de la llum, i fins i tot la roba que es posaria. De sobte, un lapsus de consciència el va fer parlar en veu alta: *Ja estem amb l'astronauta a coll una altra vegada!* –Després d'aquesta frase, Joan va donar dos o tres salts petits amb tot el cos fluix com si fos un titella articulada, potser per enfortir la flexibilitat i recordar que no s'havia d'esforçar tant per voler controlar-ho tot. O potser per exorcitzar-se d'aquell personatge que alguna vegada s'havia inventat. Es va prometre un marge d'espontaneïtat i, de nou llavors, va poder concentrar-se amb la feina i produir idees per posar en marxa el *Golden Net & Up*.

Sense tenir massa noció de l'hora, Joan va atendre una trucada tan ràpid com va poder, com si d'apagar el despertador es tractés:

–Digui'm...

–Tenim taula reservada i moltes ganes de menjar què tal si t'uneixes a l'equip?

–Com vostè digui coach! Ara mateix estic amb vosaltres.

Amb una taula preparada per a vuit comensals, Josep Torrás i en Joan van presidir-la, però per a sorpresa d'en Jordi, ningú no semblava inquietar-se pel lloc que quedava sense ocupar en un dels laterals. L'absència de Loli semblava una cosa sabuda per tots menys per ell. La idea de preguntar per ella el feia sentir en falta per doble raó: d'una banda, temia envermellir de només pronunciar el seu nom i quedar en evidència. Per un altre, sentia ressentiment per veure que era l'únic desinformat del grup.

Després d'unes cordials paraules d'en Joan, que dominava amb naturalitat l'oratòria, l'equip va brindar per la reubicació d'en Josep a l'empresa i, quan tots es van animar a fer caloroses bromes entre delícia i delícia, Joan va captar la mirada de Jordi com enviant-li una comanda de comunicació discreta. En donar-se per al·ludit, Jordi va apropar una mica el cap, cap a en Joan per prestar-li atenció:

–Observo que ets en qualsevol lloc menys aquí és per la Lucía?

–Sí, aquesta tarda aniré a veure-la. Estic ansiós.

–Comprenc. Hi ha alguna cosa més?

–Què passa amb la Loli? Sembla que m'he perdut alguna cosa...

–La vaig veure sortir del teu despatx. Vaig pensar que

t'havia demanat permís a tu primer... em va dir que se sentia indisposta i, francament, no vaig pensar en el dinar de comiat fins més tard... Suposo que haurà parlat amb ells perquè, evidentment, ningú no l'ha esmentat.

–No, a mi no em va dir res, però ara que ho dius, va estar una mica rara... En realitat va venir a portar-me uns informes sobre programes informàtics que el govern ha estat llançant per a la tercera edat i... –Per sort, algú va suggerir un nou brindis i Jordi va poder deixar de donar explicacions que ningú li havia demanat.

El dinar es va prolongar molt, per tan, Joan va decidir que el personal podia donar per acabada la setmana una hora abans que de costum. Exaltats com a adolescents davant de la generositat del gerent, l'equip de comercials es va dispersar i, a la taula desordenada del restaurant, van quedar en Jordi i en Joan esperant el compte i una altra ronda de cafè per a dos.

–Si no necessites res del teu despatx, comença a caminar cap a la residència. Jo apagaré els llums i el teu ordinador. Crec que el tiberi et correrà en contra si no baixes totes aquestes calories abans de veure a Lucía. Va, aixeca el pompis i posa't en marxa. I no deixis de trucar-me quan arribis a casa teva, d'acord?

–Ja he apagat el meu *PC*, fes-li un cop d'ull als llums. Potser necessiti parlar amb tu... No sé si avui mateix, però... Què fas diumenge?

–No tinc ni idea. Però truca quan vulguis. Si no estic, deixa'm el missatge i et respondré tan aviat com pugui...

Estigues tranquil, escolta la teva dona atentament, no vagis amb idees preconcebudes, fes-me aquest favor vols?

–T’ho Prometo. Per cert... jo hauré estat una mica absent durant el dinar, però no tant... No se m’ha escapat el teu estat anímic. Et veus exultant i... no em diguis que només és per empatia amb en Josep i els seus èxits... Què et portes entre mans, llop?

–Tu sí que ets un llop de bon olfacte... Ja que, l’únic que et dic, és que avui ve la Caputxeta a sopar, i no sé qui es menjarà a qui, en aquesta versió.

–Doncs... Si he de parlar per les meves últimes impressions sobre el sexe oposat... et diré que almenys no et disfressis de iaia. Només així tindràs una possibilitat entre un milió de no ser deglutit en un no res.

Amb els ànims una mica més aparellats, ambdós es van acomiadar amb palmellades brusques en senyal de camaraderia i complicitat de “machotes”.

Joan va controlar els despatxos buits i, en arribar al seu, va mirar el rellotge sentint desigs de connectar-se una estona més amb al projecte de màrqueting. Volia escurçar la distància entre aquell moment i l’arribada de Carla Sarrasquet a casa seva, encara que això li suposés tenir presses d’últim moment. Una actitud nova en ell, malgrat que la feina, a dir veritat, també li interessava profundament.

Al voltant de les sis, va observar que les seves idees ja entraven en un cercle viciós, donava voltes sobre el mateix una i altra vegada. Així que va prendre el seu abric, va

deixar ordenat l'escriptori i va tancar la porta del despatx darrere de si. En arribar al hall central, es va aturar davant Clara pensant que ella mai no podia modificar el seu horari de feina. Va decidir fer-li uns minuts de companyia perquè no fos l'última en marxar.

–No em digui que hi ha persones que truquen a aquesta hora d'un divendres. Què fa encara sense el seu abric posat?

–Oh! No es preocupi, ho tinc tot preparat. Tant aviat siguin les sis, no tinc més que recollir les meves coses. Ja només falten cinc minutets..

–Clara, digui'm... Si vostè tingués que dirigir una campanya per introduir l'ús d'ordinadors per la tercera edat... Què faria?

–Doncs... Abans de prendre qualsevol mesura, crec que començaria per casa. Portaria un ordinador portàtil al pis i, sense donar-li més solemnitat a l'assumpte, li demanaria a la meva mare que fes certes coses... No sé, ja sap... “Ai, mama, pots prémer aquí, i seguir les indicacions mentre se m'asseca l'esmalt de les ungles...? “Alguna cosa m'inventaria perquè la meva mare prengués contacte amb la màquina, sentint que faria alguna cosa per mi i no per introduir-se en un món que encara li sona de ficció... ja sap... Segons les seves reaccions... després pensaria com estendre l'experiència en d'altres... No sé ... com fa la molsa en créixer...

–La molsa? I com fa la molsa en créixer?

–Encara no ha vist el test que està en aquella finestra?

–Quina finestra?

–Ai, Sr. Joan què distret resulta ser! Al passadís de distribució hi ha un gran finestral interior que, com mai no li dóna el sol, han posat aquest tipus de planetes per no recórrer a l'artificial, i em sembla molt bé... Bé, però si les hagués vist fa un temps, hauria notat que a penes cobrien la superfície del test. Després, enganxadetes a les seves parets, les seves barbes verdes van començar a avançar fins al replà de la finestra... I ara, ja cobreixen el llindar i s'estenen per la paret fins a gairebé la planta de baix... Fixi's! Molt calladet però, vegi el creixement increïble que ha fet la molsa... Bé, si em disculpa, jo em retiro fins a dilluns. Ja són les sis i tres minuts. Què tingui un bon cap de setmana senyor Joan.

–Igualment, Clara. –Va encertar a dir Joan mentre veia marxar a la diminuta telefonista per l'imposant hall de l'edifici. –*Si el projecte marxa bé, la vull de secretària... Com és que mai no havia parlat amb ella? És increïble... Ha estat clara com l'aigua... Ostres, es diu Clara!*

Guia Núm. 17

M'agrada la meva feina?

Em diverteixo coneixent les persones del meu entorn?

En quines situacions he estat "irracional"?

Sóc autèntic/a o impulsiu/a?

Capítol XVIII

La dona que habita

Jordi caminava sense pressa, sense sentir el fred, sense percebre tampoc el color del crepuscle que havia pintat un cel de Dalí sobre la ciutat. Entre frustrat, ansiós, i alhora alleugerit per no haver-se topat amb la Loli després de l'infartant trobada matutina que havien tingut, intentava buidar els seus pensaments per connectar-se amb la Lucía tal com li havia suggerit Joan, sense idees preconcebudes. Però, encara no aconseguia romandre en aquesta bona intenció més de dos carrers seguits. Cada vegada que aixecava la vista, es trobava amb un ciberbar i tornava a inquietar-se amb el record insolent, atrevit, deshonest, però excitant fins a l'obsessió que li produïa aquesta aventura inconfessable amb la Loli. *L'excitant és la Loli o el komodo?* –Va dubtar, mentre parava la seva marxa davant un altre bar amb servei d'Internet. –*Que lent, que matusser, que fluix he estat... I si més no, no sé el seu telèfon. Això no pot ser... Però que astuta! Com m'ha agafat amb lo de jugar protegit per l'anonimat!* –Encara sense parar de fer-

se retrets, en Jordi es va asseure en una de les taules del bar, va demanar cafè, i un abonament per navegar per la xarxa. En pocs segons, la pantalla de l'ordinador de lloguer mostrava la pàgina del seu correu electrònic. Un cop de calor i taquicàrdia li va esclatar per tot el cos quan va aparèixer el senyal d'un nou missatge. Aquesta vegada, Komodo havia usat la mateixa frase escrita per en Jordi en el seu últim correu: *"En vull més, si t'atreveixes."* Només que, en comptes d'un petó d'alt vol, va trobar una cita més semblant a una ordre que a una invitació. La frase de la Loli deia així:

"Matí, dissabte, a les 13 hs., a la teva casa de Pals".

En Jordi es va preguntar, entrat en pànic, *"com sabia ella que tinc una casa a la Costa Brava"*. Li va agafar tal atac d'angoixa que amb prou feines podia respirar. Va exhalar amb força per recuperar el control de les seves emocions i poder així, pensar amb major claredat.

Això es torna perillós i massa compromès, raona Jordi, raona i ràpid. –Es va dir a si mateix. Segons més tard, va recordar, amb gran alleujament, que en una ocasió ell mateix havia donat, en un dinar d'equip, la descripció de la seva casa d'estiu amb pèls i senyals–. *Per Déu! Fins un cec seria capaç d'arribar amb la meva descripció d'aquell dia...¡Què imprudent he estat!*

Després de pagar el compte, i com si la seva habitual

transparència en els relats atenués el comportament de la Loli, va seguir el seu camí assajant excuses per al migdia següent, ja que havia promès als seus fills menjar al restaurant mexicà aquell dissabte.

Faltaven dos carrers per arribar a la residència i en Jordi estava fet un veritable embolic. A cada moment es retreia pel calibre dels seus desigs, qualificant-los d'infames, però sense poder apartar-los de la seva ment. Abans d'arribar a la casa de cures prolongades, es va sentir veritablement extenuat. Malgrat la contradicció aparent en la qual el situaven les seves emocions, en Jordi estimava a la Lucía i l'estranyava profunda i dolorosament des del fons del seu cor. En centrar-se en aquest últim sentiment, va recuperar una mica de la seva fortalesa innata, i va poder a la fi, entrar en la luxosa residència disposat a afrontar la inquietant conversa que tenia pendent amb la seva esposa.

El lloc on residia la Lucía des de feia un parell anys, no semblava un lloc per a malalts. Era una casa preciosa, lluminosa, decorada al millor estil Laura Hashley, càlida i alegre per la presència de flors diferents tant naturals, sempre presents en els esplèndids gerros, com en l'estampat de les cortines o coixins. Totes les obertures eren molt més àmplies que l'estàndard, en funció de facilitar la circulació de cadires de rodes i, això mateix, li donava un aire de generositat i transparència reconfortant.

En Jordi estava serè en aquest entorn i ja no tenia pensaments conflictius. Només estava allà, a prop de la dona amb qui havia estat tan feliç. Va prendre l'ascensor

i va pujar a la segona planta on la Lucía ocupava una dependència amb balcó terrassa als jardins. L'ambient era prou gran com per distribuir diferents zones d'estar, incloent la de dormir. La porta estava entreoberta i en Jordi va veure la seva dona d'esquena, davant un cavallet de pintura, seguint les indicacions d'una acompanyant que, sense facilitar-li les coses ni fer per ella, assistia a Lucía en la creació d'un paisatge de taques exquisidament aconseguïdes. Els colors eteris i les formes suggestives de contorns diluïts, semblaven una manifestació de l'ànima. De l'ànima bella de la seva dona. Jordi va sentir una emoció forta que el va inundar de llàgrimes els ulls. Admirava a Lucía. I ara, davant una feina de creació estètica tan bonica, es va sentir ximple, i fins i tot avergonyit per haver pensat que la Lucía desitgés abandonar-ho tot.

–Amor, sé que ets aquí. Puc olorar-te per sota d'aquest nou perfum que t'has posat.

Jordi no va poder més que riure per l'agudesia sensorial de la Lucía. Era tan ella mateixa, malgrat el to desvirtuat que traduïa la tecnologia... A causa de la seva malaltia degenerativa, la Lucía estava en una situació corporal – potser menys avançada però –molt semblant a la del cèlebre científic del Big Bang. Tanmateix, el seu olfacte semblava cada vegada més refinat.

–T'agrada? L'he estrenat per venir-te a veure.

–Ben fet. És temps d'estrenes. Encara que ja saps que l'olor a meló no m'agrada per a la teva pell, i té un percentatge molt alt... bé, no aconsegueix dissimular ni

els cítrics ni el sàndal que el componen... Què et sembla el meu quadre?

–Del millor que he vist en molt temps. M’ha emocionat. És bo, entra pels sentits.

–Quan tingui una sèrie, organitzaré una exposició i pregaré que els crítics d’art siguin capaços de repetir les teves paraules. Ets un encant. Llevat del teu perfum nou.

–Crec que és temps de deixar-los tot sol. M’alegra veure’l senyor Jordi, la seva dona ha fet una gran feina. –La jove assistent va besar Lucía al front i va estrènyer la mà d’en Jordi amb veritable afecte. Abans de sortir, va preguntar al matrimoni si desitjaven alguna cosa de la cafeteria i, discretament, va tancar la porta darrere seu.

–Lucía, amor meu... –Va voler obrir el diàleg en Jordi però la Lucía va impedir que acabés la frase.

–T’has adonat del to que estan prenent les fulles del roure? Aquesta tardor serà inoblidable. M’ha inspirat. He après a pintar i ara tinc nous projectes... Com estan els nois?

–Nacho, bé. Com sempre, sensible però serè. Cecilia no ho sé, està inquieta, enutjada, alterada... Pel que sembla, no entén de perfums, ja que ella és qui m’ha regalat el que porto posat, però evidentment té bon olfacte, com tu. No sap de què es tracta però sap que alguna cosa està succeint. És intuïtiva. Però ambdós estan bé de salut i no han baixat el nivell en els estudis. Volen saber si vindràs demà a casa.

–A casa? Parlem amb propietat. Aquesta és casa meva. I crec que ja és hora d’acceptar que no em resulta còmode desplaçar-me.

–OK. Parlem amb propietat. Aquesta no és la teva propietat. La nostra casa és casa teva i la de tots, encara que si et cansa desplaçar-te, vindrem a passar més temps amb tu en aquesta casa provisòria.

–Provisòria per a qui? Mira Jordi, el meu pare ha posat tants diners en la fundació que, aquesta encantadora estança, aquest apartament de la residència, és ara de la meva propietat. I no són guanyys, comprens?

–M'estàs matant. Com pots parlar-me tan fredament? Has deixat d'estimar-me...

–No dramatitzis, si us plau. Sento haver estat tan abrupta, però sí. Hem de parlar clar. Jo no t'estic matant. Aquesta malaltia ha posat fi a la vida que portàvem. I és hora d'assumir-ho. No tenim una vida matrimonial, ni convivim en família, ni ho tornarem a fer. I tu ho saps. Hem estat enganyant-nos durant els últims tres anys almenys i, amb això, no hem fet cap altra cosa que deixar de viure. I no diguis que t'he deixat d'estimar. T'estimo.

–Com s'entén això? Com vols que entengui que m'estimis i que em demanis el divorci alhora?

–Et demano el divorci perquè t'estimo. Perquè estimo la vida. I estimo la teva vida, i la de Nacho, i la de Cecília, i la meva també. Amb el què em toca i ens toca. L'hem estat detenint, empresonant en la tristesa del que ja no és. Hem estat negant la vida. La que és ara. I no en vull més de tot això.

–No em deixis Lucía...

–No et deixo. La vida va canviar les regles del nostre joc i nosaltres estem deixant de viure com si fóssim dos mals perdedors del seu meravellós joc... Hem perdut? O hem

canviat? Potser les dues coses, Jordi, però prou ja de malenconia. Això és pur egoisme. Hi ha massa amor per tot arreu i està tan malgastat...

–No t’entenc...

–No vols entendre, que és ben diferent de no entendre. Que no entens que necessito oferir-te la meva dignitat? La dignitat d’una dona que habita en mi i a la qual ja no li serveixes com a marit... La dignitat de deixar-te lliure per demanar-te que no em deixis d’estimar des de cap altra forma d’amor, ja que se m’ha negat la meva pròpia forma...

Lucía a la fi va trencar en un plor que no era d’auto compassió, i en Jordi va sentir que l’estimava i l’admirava més que mai. El seu dolor era nimi en relació amb la profunditat del que acabava d’escoltar. I sense pensar més, només va encertar a fondre’s en una abraçada simbòlica, agenollat al terra, amb el seu cap a la faldilla de la Lucía, acariciant el seu rostre amb una mà, i amb l’altra agafant la de la seva esposa. Van passar molta estona en aquest contacte amorós sense paraules. Algú picava la porta de l’estança i en Jordi es va posar dempeus. Es van mirar serenament als ulls dient-se coses verdaderes sense parlar. Ell la besà amb la delicadesa que són capaços els homes i, pausadament, es va dirigir a la porta. Abans d’obrir-la, va escoltar la Lucía dient:

–Digues-li que sí. I que avui prendrem una mica de vi –En obrir la porta, una vella cambrera de la casa va anunciar l’hora del sopar.

–Bona nit, Jordi. Es quedarà a sopar avui amb la seva esposa?

Guia Núm. 18

Em distrec en pensaments obsessius?

De què m'evadeixo?

Tinc conductes evitatives davant de situacions doloroses?

Què és al que més temo?

Admiro a qui estimo?

Capítol XIX

L'home a la Lluna

Carla Sarrasquet havia canviat la migdiada per tres hores de saló de bellesa: depilació, neteja de cutis, màscares exfoliants, hidratants, relaxants; estètica de peus i mans, i fins i tot un retoc al seu cabell per eliminar qualsevol punta oberta. A les set de la tarda estava a casa seva en ple domini de la seva ansietat. Però només li va durar fins al moment d'obrir les portes del seu armari ja que, davant de la filera de peces que oferia diverses possibilitats, Carla no va sortir del tòpic femení i va quedar paralitzada davant del clàssic: “*què em poso?* “. Com si algú li hagués donat la resposta, va començar a parlar en veu alta: *Ho sé, ho sé, ho sé. Aquest és el moment en què sempre em poso el texà i la samarreta negra. A veure, comença de nou Carlita... Per què no et maquilles primer? Bona idea! I segons com et vegis davant el mirall, t'imagines el vestuari per a aquesta cara, tornes a l'armari i, sense més ni més, prens només els penjadors del que has pensat d'acord?*

Malgrat l' intent, una vegada arreglada, Carla va observar la magnitud del desordre al seu dormitori i va decidir que seria més senzill anar a dormir a l'àtic. *A més, está molt a prop de la casa d'en Joan. I de passada, al matí regaré les plantes...* –va pensar com justificant-se. Va posar el raspall de dents i un pijama de seda que no inflava gaire a la seva bossa, va respirar profund, i va sortir de casa seva amb el temps just per arribar només quinze minuts tard a la seva cita.

Joan ho tenia tot sota control malgrat proposar-se marges raonables per a l'espontaneïtat. En realitat, en tornar de l'oficina havia descobert el pas de dues fades padrines per la seva cuina: Telma i Paquita. L'arròs estava perfectament bullit, les verdures rentades i escorregudes, la nata batuda a la nevera, els fruits del bosc preparats amb gràcia en una safata adequada... Sobtat es va sentir estimat i a punt per tornar a estimar. Va tenir temps de preparar la taula, precoure les hortalisses per servir amb ametlles torrades sobre l'arròs, filetejar els xampinyons, barrejar-los amb els espinacs crus i col·locar-les sobre un matalàs de pètals vermells, dos plats empolvorats amb llavors de sèsam, a punt per amanir. Va prendre un bany, es va rentar les dents durant més de cinc minuts, va graduar la temperatura ambient, va alimentar els cinc compartiments per a discs compactes en el seu equip de música, es va perfumar i, també, va tenir temps per esperar a la Carla durant setze minuts sentat al sofà, en silenci, amb el control remot a la mà, i una sensació de buit que anava i venia de la boca del seu estómac.

En el minut setze de la seva espera, va sonar el timbre. Va prémer “play” en el control a distància i es va aixecar com un ressort per obrir la porta de l’edifici des del porter electrònic, mentre començava a sonar *Miles Davies*. Calculant el temps que tardaria l’ascensor, es va dirigir a la cuina, va retirar una ampolla de cava del congelador i la va col·locar dins d’una galleda tèrmica. És molt cutre –va observar Joan mentre guardava l’ampolla a la part baixa de la nevera i amagava el cub dins d’un armari. *Per Déu, que aquesta vegada no em vegi com a un astronauta*– va remugar mentre es despentinava una mica el cabell i s’arremangava la samarreta pigmentada de color gris, amb la que intentava guanyar un aire casual i indiferent.

–Hola –va dir Carla descobrint les dents blanques com si els seus llavis, pintats d’una porpra brillant, fossin un teló i, el seu somriure, el millor espectacle del món. O almenys així li va semblar a’n Joan que, recolzant les mans entre la porta i el marc, semblava que el seu cos simulava el gest inconscient d’obrir els braços per a una benvinguda calorosa.

–Tindrè que exercitar la memòria, no et recordava tan bonica...

–I encara així em deixaràs entrar, o encara m’has de reconèixer?

–Oh! Perdona, passa si us plau. Ets a casa teva...

–Bé, si és per *Miles Davies*... No sembla difícil... Vull dir, sempre sona a casa meva.

–Em permets l’abric?

Carla es va girar, obrint les solapes de la seva jaqueta i

donant-li l'esquena amb un moviment natural i femení, perquè en Joan li permetés anar-se'n del seu abric com en les pel·lícules. Però va oblidar retirar la seva bossa de l'espatlla. Cosa que en Joan tampoc va advertir per haver detingut la seva vista als cabells arrissats i ennegrits al clatell de la dama. No acabava de desenfundar-se artísticament quan va sentir el cop de la seva bossa eixarrancar-se al terra. Va tornar a col·locar-se davant d'en Juan, que encara seguia amb l'abric estès des del coll, i ambdós van mirar amb terror, com rodaven claus, raspall de dents, moneder i totes les intimitats femenines imaginables. Fins i tot un pijama que es desenrotllava com una catifa sobre el parquet encerat.

—És que no penso dormir a casa aquesta nit...

—Ho entenc...

—No, no ho entens -va dir Carla vermella com un tomàquet i a punt de plorar mentre els dos s'abaixaven ràpidament per tornar-ho tot a l'interior de la bossa. En la proximitat de la flexió espontània, van xocar els seus fronts amb tal ímpetu que van caure establerts cara a cara sense la més mínima elegància.

—Perdona, no tindràs la meua corbata blava entre totes aquestes coses?

—Va preguntar en Joan apel·lant a l'humor com a sortida a tantes malapteses.

—No, -va dir la Carla totalment lliurada a la situació que augmentava encara més el seu sentiment de xafogor -la vas deixar penjada al balcó.

—Bé, almenys veig que el cop no t'impedeix ser tan ocurrent

com sempre –va comentar Joan en ple riure sincer.

–Veig que no em creus! –Va exclamar la Carla, potser referint-se a la seva intenció de dormir sola, però ja sense plor i lliurada a un joc de confiança del que va saber agafar-se per salvar l'embolic, va continuar dient: –Doncs, en comptes de riure't com un ximple de les desgràcies alienes, surt al balcó i digues-me què veus.

Joan va obeir el suggeriment només per donar-li l'esquena i temps suficient per guardar les seves indiscretes pertinences. Però en retirar la cortina per mirar a la seva terrassa, va tornar a deixar anar una rialla. La seva corbata blava flamejava enroscada a la barana. Entre sorpresos i divertits, així van començar a lligar caps, a descobrir coincidències i altres proximitats del destí. Quan van arribar al punt en el qual el tècnic de so de Carla era un eventual company de tennis d'en Joan, i que ambdós havien decidit a desgana i a l'últim moment anar a aquella festa en la qual es van conèixer, conversaven animats i segurs de si mateixos mentre preparaven el sopar entre els dos, amb tota naturalitat, encara que sense descuidar la picardia. Tot el temps es fregaven els cossos en l'estreta cuina d'en Joan. O les mans, entre “passa'm la sal”, i “ té, afegeix-li una mica de pebre”; entre copa i copa de cava; entre somriures i mirades intenses.

Total, que quan les verdures estaven ja cuites a la seva salsa de soja, sense intervenir paraula, ja que tenien les boques segellades, Joan se les va enginyar per posar els seus peus sota dels de Carla i portar-se-la al son del segon

disc, muntada sobre les seves empenyes, a cuinar l'amor al llit.

Per dir-ho d'alguna manera, el menú va ser variat, entretingut, prolongat, saborós, sucós i generós. N'hi va haver de dolços i salats ja que, per dir-ho d'alguna manera, van tenir primers i segons. Encara que només ella va tenir postres, pres, per dir-ho d'alguna manera, de la mà d'en Joan, sense poder tancar la boca ni obrir els ulls, amb el seu cabell arrissat inclinat cap a enrere.

En definitiva, la música ja no sonava quan es van quedar entrellaçadament adormits.

A les cinc del matí, un cor de tripes cantaires els va animar a tornar a la cuina. Cada un es va posar el seu pijama i, asseguts a la taula sense manies, es van menjar l'amanida una mica decaiguda, l'arròs amb verdures, els nabius amb nata i fins i tot un cafè amb llet amb magdalenes.

–Mirem un documental d'animals d'aquests que passen a la matinada vols? –Va suggerir Carla com si conegués en Joan des de l'institut. Ell va portar una manta i es van arrupir molt junts al sofà davant la tele. Sense mirar-se als ulls, però sentint-se molt a prop l'un de l'altre, aviat van començar a compartir el seu món interior.

–Com és la teva mare? –va preguntar Carla obrint el joc.

–La meva mare és una mica pesada... –Va dir Joan amb veu ensopida.

–La meva és pitjor, ja veuràs. Va! Desemboteix un tema més succulent que aquest, o no t'explicaré mai els meus

secrets.

Joan es va quedar uns segons callat, molt seriós, com si la Carla fos capaç de despullar-li l'ànima.

–Carla, veuràs, el meu pare va morir quan jo era un adolescent i...

–I jo no vaig conèixer el meu. Ni sé qui és. Almenys tu...

–Anem per tanda, carinyo... El que vull que sàpigues és que... Malgrat que sempre vaig voler servir-li d'exemple... El meu germà...

–Tens un germà? Quina benedicció, Joan! No t'imagines que pesat ha estat per a mi ser filla única...

–Però és que el meu germà és una mica especial i... gairebé no puc relacionar-me amb ell...

–No és normal?

–No, no ho és. I això a mi em...

–Com ho porta la teva mare?

–Fantàstic. Ella... Fins i tot sembla ser feliç amb la seva personalitat però, jo...

–Quin problema té el teu germà? Explica-m'ho carinyo...

–És homosexual i...

–Per tots els sants, Joan, no em diguis que ha contret el virus i que està malalt!

–No, no si està més sa que un roure. O que una rosa, bah!

–Si seràs idiota! M'has fet angoixar pensant en l'HIV! Però llavors el que no és normal, ets tu! Tu tens un problema i no ell! També t'horroritzen les filles de mare soltera? Doncs digues-m'ho ara mateix, abans que m'acabi de posar les sabates i fugir d'aquesta casa! –Cridava Carla

feta una fúria mentre recollia el seu vestit i es posava l'abric sobre el pijama.

–No, no! No m'importa si la teva mare és soltera, vídua o divorciada! Ho sento! No te'n vagis si us plau! No espatllem això abans de començar!

Carla va sentir l'angoixa en el to de veu d'en Joan i va pensar que la seva reacció havia estat desmesurada i injusta. Que potser ella tenia “problemes amb les mares solteres” i no amb l'homosexualitat, i que per a la dimensió emocional d'en Joan, la qüestió era a la inversa. Encara d'esquena a ell, davant la porta de casa, va comprendre que, més enllà de diferències d'opinió i experiències de vida, no havia estat sensible, però per res del món no volia espatllar una cosa que semblava estar començant de veritat a la seva vida. Va tornar al sofà i, abraçant-lo amb tendresa, Carla va obrir un diàleg que va alleugerir a en Joan de tots els seus temors.

Una estona més tard, quan ella li va confessar els seus ressentiments i la difícil relació que mantenia amb la seva mare, ell va saber retribuir-lo amb una actitud comprensiva i fraternal que va arribar-li, com a protecció masculina. Havia desaparegut a la fi, la seva sensació de desemparament infantil, i en aquell moment, va sentir completar tot allò que havia anhelat a la seva vida.

Al voltant de les deu del matí, havent els dos, fet plans anteriors que els comprometien el dissabte, Carla va prometre trucar-lo el diumenge abans del migdia, per

anar a menjar una paella a un parador de mar a la Costa Daurada.

Es van acomiadar radiants, feliços, amb una sensació de confiança i llibertat.

Guia Núm. 19

*Em sento estimat/da en aquest moment de la meua vida?
Estic realment informat/da sobre les malalties de transmissió
sexual?*

*Mantinc una sexualitat agradable, lliure i responsable?
Practico la tolerància o em comporto de manera
autoreferencial?*

Capítol XX

Dissabte: qui és el gat, qui el ratolí?

Després d'una nit de re-descobriments d'una nova Lucía, en Jordi havia dormit com un ós tranquil a la seva cova hivernal. Els bessons havien anat de festa, de tal manera que ni tan sols no havia tingut de donar explicacions, ni anticipar amb subtilesa, part de les novetats que en breu haurien d'afrontar.

Jordi va saltar del llit com un ressort. Vint minuts més tard, sobre la taula de la cuina, va deixar diners com per a quatre comensals i una nota que deia: *“Nois, he decidit solventar un problema pendent a la casa de Pals. Si teniu ganes, gaudiu d'un bon guacamole amb amics. Ens veurem a la tarda. La mare està molt bé i us envia petons. Jo també us en deixo un a cadascun. Fins després, papa. “*

En escriure aquesta nota als seus fills, i trobar les paraules adequades, en Jordi es va sentir tranquil. Fins i tot durant els quilòmetres recorreguts per l'autopista fins a la Costa Brava, es va permetre gaudir d'una situació transgressora

sense més preocupació que la d'avaluar les implicacions laborals d'una aventura. Però va confiar en la seva noció i maneig dels límits i no va donar més voltes a l'assumpte.

Una hora abans de l'indicada a l' e-mail de la Loli, en Jordi va entrar a casa seva que estava davant el mar. Va obrir persianes i finestres perquè el sol i l'aire entressin després d'un parell de mesos d'estar tancada. Després, quan va tenir llestos els troncs per encendre la xemeneia, va tornar a tancar les finestres i va preparar un aperitiu.

En Jordi seguia davant el finestral, amb una actitud relaxada,i amb la vista perduda a l'horitzó marí, encara que la seva pressió arterial ja estava preparada per a la guerra. Tenia un bon color al rostre i el somriure se li havia estampat a força de pensaments de to atrevit.

Mentre esperava sentir el timbre de casa, havia parat atenció a les poques persones que es distingien passejant per la cala. Cada tant passava una parella caminant a ran de l'escuma que deixaven les ones a la sorra. A l'estona, va veure com un grup de gavines que arribaven a la platja en picat. *Hi haurà algun peix mort...* —va pensar mentre baixava la vista. Llavors, molt sorprès, es va incorporar d'un salt. La Loli havia arribat, en mig d'un cercle de panets que havia preparat per anunciar-se en una espectacular arribada.

Una estola groga flamejava estrident entre els seus cabells vermellorsos. Tan diminuta i vistosa alhora, a en Jordi li va

semblar que tota ella era un banderí que indicava l'estat de mar dubtosa. No va poder més que moure el cap i riure's mentre es donava per al·ludit: *Val, t'aniré a buscar, m'ompliré de sorra les sabates per a tu ... ja veig que la senyoreta no farà res predictable*. Es va dir posant-se un jersei blanc molt gruixut i una mica desmanegat. Va agafar una oliva farcida d'anxova i va sortir per la porta que baixava per un jardí rústic entre les roques escalonades fins a la sorra.

Les gavines van fer un gran enrenou com protestant davant de l'arribada d'un intrús. En Jordi es va parar, sorneguer, a escassos quaranta centímetres de l'altiva "doneta". Els ulls els brillaven de picardia i vent. Les seves boques semblaven duplicades per un mateix somriure quan en Jordi es va inclinar per escurçar alçària entre el seu cap i el de la Loli. Sense retirar les mans de les butxaques, va exagerar el somriure per despullar una suggestiva oliva entre les seves dents i va esperar desafiador, invitador, dominant ara.

–Tanca els ulls –va ordenar la Loli a seques i sense parpellejar.

Després, donant un sol pas, però obligada a posar-se de puntetes, va estirar una mica el coll, va respirar un parell de vegades expressament amb exageració, molt a prop de l'oïda del coach i, a continuació, va recolzar la punta de la seva llengua just sota del lòbul de l'orella esquerra del consultor. Des d'allà, va començar un recorregut lent i ondulat com de cloïssa fins a la comissura de la boca ben afaitada d'en Jordi. Li va recórrer la vora dels llavis i, tal

com el va suposar, en Jordi va afluir involuntàriament la pressió de les seves mandíbules, deixant caure la seva presa rodoneta dins de la de Betty Boop. Però llavors, en Jordi va agafar-la amb les seves mans i, apretant-la contra el seu pit, va estar a punt gairebé, de menjar-se-la sencera, crua i sense llimona.

Sense interrompre aquell desesperat boca a boca, el cavaller es va carregar la petita dama en braços i va enginyar-se-les per pujar per les roques, obrir la porta i la va ajeure sota seu sobre la butaca davant el foc.

En Jordi, que ja no estava per a aperitiu, es va disposar a entrar de ple i a tota màquina al plat principal quan, entre les precises bocades, mossegades, succions i pessics que li propinava la Loli gairebé fins a l'exasperació, va escoltar una cosa que li va ressonar tan desconcertant com una alarma:

—Vols que sigui la teva nena, oi?

A en Jordi se li va passar pel cap la idea fugaç de parar el joc. Tan fugaçment, que va deixar continuar la resposta al seu impetuós cos, cregut de si, incapaç d'un alto el foc al mig d'aquest combat que ja augurava un dubtós triomf.

Mitja hora més tard, sota la dutxa que no va voler prendre acompanyat, en Jordi sentia un regust amarg i un buit com d'ensurt i desgrat. Va deixar que l'aigua calenta li aclarís els pensaments i, quan va recuperar el control dels seus

actes sentint-se lúcid una altra vegada, va tornar a la sala per improvisar un menjar ràpid mentre la Loli entrava al bany.

–Pensava que aniríem a menjar alguna cosa a... –va dir la Loli sense ocultar la seva decepció en veure la taula posada sense encant.

–Ho sento, no tinc més temps... En què has vingut fins aquí?

–Amb tren i en taxi.

–Doncs ara et portarà a casa un vell amic del poble. No li vindrà gens malament fer-se amb uns diners extres i viatjarà més còmoda.

–Vaig pensar que baixaríem junts...

–Ho sento bonica, no vem tenir ocasió de parlar abans de veure'ns, i jo encara he de pujar el pròxim poble a comprar unes coses per als meus fills. - Va mentir en Jordi en un to d'amabilitat hieràtica.

–Com vulguis –Va dir Loli aixecant-se de la taula sense acabar el seu entrepà.

En Jordi se les va enginyar per a que, la conversa breu que va mantenir per telèfon, el seu amic local no fes preguntes i arribés ràpidament a buscar la seva passatgera. La Loli s'havia posat unes enormes ulleres de sol i va sortir de la casa sense acomiadar-se, tot just va escoltar que s'aturava un cotxe a la porta.

A les sis de la tarda en Jordi ja estava a casa. Se sentia culpable, incòmode, enfadat i disgustat. De seguida va

reconèixer la lletra de Cecilia que havia escrit una nota:

“Gràcies papa! Jo vaig convidar a qui tu ja saps i Nacho al seu inseparable Raimon. Ens arriba per a cinema i tot, per tant ens abstindrem de postres i refrescs. Pensem sopar a casa. Obvi. Muac. Jo.”

És a dir, “prepara'ns un abundant sopar” –va pensar en Jordi somrient davant de l’alegria que traslluïa la nota, i es va sentir el pare més predisposat a cuinar del món.

Va calcular que tindria temps de fer una migdiada i de postergar la reflexió de com abordaria el tema de la seva aventura. *Els bessons no arribaran abans de dos quarts de deu. Com sempre, el sopar de dissabte estarà a punt a les deu.* Després del seu últim pensament, en Jordi va tornar a tenir un son profund, com el de nit anterior, com feia anys que no aconseguia.

Al despertar-se, es va quedar una estona pensant en el somni aparentment absurd que havia tingut. S’havia vist a ell mateix molt petit, caminant sobre un gran rectangle blanc amb lletres immenses, i envoltat per un estrany bosc d’enciams gegants.

¡La targeta de Komodo en el cub d’en Joan! –Va exclamar en Jordi incorporant-se al llit. –*M’he de sincerar de manera urgent amb el meu amic.*

Així, amb un gest de preocupació, en Jordi va donar per acabat un joc que ja des de feia hores, havia deixat de divertir-lo.

Guia Núm. 20

Busco amor, sexe, poder? Què necessito, que desitjo?

El que no sé o que no vull saber, passa a ser tot allò de la qual cosa no tinc dicció?

Tinc addiccions?

Capítol XXI

La persona que és la mare

Aquell dissabte abans del migdia, Joan havia arribat a casa de la seva mare sense confirmar que aniria a menjar, amb l'absoluta seguretat de donar-li una gran alegria. Pensava dedicar el dia sense presses a una retrobada familiar i, a més, tenia la determinació d'iniciar la seva mare en l'ús de l'ordinador, tal com ho havia suggerit Clara. Així s'havia presentat, a tres quarts d'una, carregant el seu ordinador portàtil, el seu escàner, un parell de vestits perquè es provés el seu germà, i una serena vitalitat que li harmonitzava les seves faccions al punt de semblar més maco.

Era difícil agafar per sorpresa a Telma, ja que sempre tenia la nevera plena i ànims per improvisar el millor menjar casolà del món.

—Carinyo, com és que vénis tan carregat! Però què portes allà, podries haver-me avisat i hagués baixat a ajudar-te...
—Però si no pesa gens, dona, què exagerada ets! Vine aquí, fes-me un parell de petons que encara no m'has saludat.

–Ja saps que el teu germà plega a les tres t’esperaràs a menjar amb ell o has de marchar aviat? Diu que avui pentinava una altra vegada a la de TV3. El bé que fa, se la veu més maca des que el teu germà li va canviar el pentinat... Bé i què, l’esperes o no?

–No hi ha cap problema, però m’aniria bé fer un moix. En realitat, em quedaré fins tard... Han tallat la llum al meu barri i m’han informat que l’avaria estarà reparada a la nit. T’importa que treballi una estona aquí, més tard? M’hauries d’aguantar gairebé tot el dia...

–Sí, home sí. Si és que el teu germà es posarà més content que unes pasqües... Fa com quatre mesos que no mengem els tres junts. Ara mateix et porto la taula desplegable i poses totes les teves coses tranquil·lament al racó de la finestra. Et ve de gust un cafè amb llet amb l’entrepà o prefereixes una cerveseta? Pensava fer-te una bona truita de patates amb pa amb tomàquet ... Es gairebé la una...

–Sí, bona hora per a una cervesa. I a més, mai aconseguixo menjar truita de patates tan bona com la teva, i si tens un parell d’olives... Ah! Li he portat un parell de vestits perquè trïi. De qui és el casament?

Telma i Joan van conversar un moment gairebé als crits, un preparant l’escriptori improvisat al menjador i, l’altra, a la cuina batent un parell d’ous mentre la paella bombollejava plena de patates.

Després de prendre aquell “supermoix”, a en Joan li va entrar un ensopiment de satisfacció tal, que va decidir fer

una migdiada a la seva habitació de solter fins a l'hora de menjar.

Amb uns embotits i amanida de primers, i els canelons que tinc a punt per gratinar al congelador de segon, us tindré contents, i així ara em poso una estona a avançar el teixit. M'oloro que en Joan ha estat de tireteig... Millor faig una estona de silenci perquè reposi bé. Treballa massa... –Va pensar Telma feliç com una gallina lloca.

Asseguda a la butaca al costat de la tauleta del telèfon, a un quart de tres, Telma va agafar la trucada abans que acabés de sonar el primer ring, per no despertar al seu Joan.

–Ni en somnis t'imagines el que et diré: M'han contractat per estar al canal, mama, que et sembla!

–Doncs sí que hi haurà festeig al migdia...

–Sí, per això et truco, no menjaré a casa mama, em porten amb ells. Ja t'explicaré el que mengen les estrelles, ara me'n vaig corrent, que m'esperen en un monovolum d'aquests que té la productora...

Telma es va acomiadar del seu querubí sense dir-li que en Joan estava esperant-lo a casa, ni que li havia portat uns vestits. No va voler entelar tanta il·lusió encara que sí, es va aplacar una mica la d'ella. Forta i resolta davant dels canvis, sempre que fossin per a bé dels seus, també ella va decidir alterar una mica els seus plans. Ja que el menú estaria a punt en un no res, va decidir deixar dormir en

Joan “tant com el cos li demani”. Va ajustar la porta de l’habitació i va tancar la del passadís per quedar-se tant ampla al menjador. Va deixar de cosí el jersei per a la néta de la seva veïna i, de puntetes, es va apropar a la finestra.

Amb total seguretat, Telma va prémer la tecla d’encesa de l’ordinador d’en Joan. *Que bé, és gairebé tot igual que el de la Puri... aquí està l’ Internet Explorer... Allà anem Telma!*
–Es deia per a si mateixa amb certa ansietat.

Minuts més tard, Telma xatejava animadament amb un grup de gent que li donava la benvinguda en pantalla, referint comentaris íntims que posaven en evidència una amistat nascuda algun temps enrere. Així podien llegir-se frases variades i omplertes d’errors ortogràfics que no impedièn la càlida comunicació:

“Filomena: que ja te as confezau com el teu filio? “

“Henry: com anar les rondillas, ja conseguio el cartilage que i recomendadou? “

“Puri: Hola Telma! vaig rebre la llana.gracies.dime que núm. d’aujas em convé fer servir”

Totalment absorta, sense noció de temps i espai, a les tres de la tarda Telma continuava contestant preguntes i fent d’altres molt variades, sense advertir la presència de Joan a les seves esquenes, que sorprès de tant silenci, s’havia aixecat descalç i, astorat primer, i admirat després, romania observant el quadre inimaginable d’aquella internauta en

plena feina, des de feia almenys vint minuts. Llavors va sonar el timbre amb insistència i, mentre la seva mare girava sobre el seient i intentava incorporar-se amb dificultat, en Joan li va donar un ensurt de mort quan simplement va dir:

–No corris mama, jo obro...

–Aaiii!!! Perdona, perdona... –Repetia Telma en sentir-se descoberta, i com si hagués pecat, sostenia el palmell de la mà sobre el seu pit en senyal d'anguniós penediment.

Joan va despatxar ràpidament al carter i amb els ulls oberts de sorpresa va tornar ràpidament al costat de la seva mare.

–Mamà, no puc creure el que han vist els meus ulls... Però per Déu, no et disculpis. Estic sorprès però, més encara, estic... estic orgullós de tu. Em vols posar al dia si us plau?

–I no he gratinat els canelons... Això és un vici...

–Et demano si us plau que no perdis temps amb falses culpes i no em tinguis més en suspens... Desemboteix! Com, quan, on? Ho vull saber tot i a més, ves pensant una bona excusa, perquè si hi ha una cosa que ja m'està enfurismant, és veure que ets una experta i que no m'hagis demanat un ordinador. Just a mi! Això sí que em costarà d'acceptar...

Telma feia gairebé mig any que havia assistit a uns cursos d'informàtica i Internet per a gent gran, patrocinats pel casal del barri, del qual era membre actiu des de la seva viduitat. Des que dominava el tema, estava una estona tots els dies, per a xatejar des dels ordinadors d'aquella

associació. Però no havia trobat un sol moment en tots aquells mesos, per dialogar tranquil·la amb el seu fill.

En Joan va abraçar la seva mare sentidament, intentant justificar tanta desatenció injustificable per part seva. Van prendre un bon berenar i van decidir deixar els canelons per compartir el sopar i les alegries amb el seu germà.

Superades les sorpreses i emocions de la tarda, Joan va aprofitar el temps per donar una demostració del projecte a la seva mare, del software que llançaria al mercat i, per primera vegada, va sentir que podia intercanviar idees més que valuoses, de parell a parell, amb una dona adulta, una persona interessant, plena d'inquietuds i també de mancances que, a més, es tractava de la “mama”.

Guia Núm. 21

Com imagino la meva vida després del retir laboral?

Em relaciono amb persones, o amb la idea que tinc sobre el seu grup de pertinença, classificació o categorització?

Em sento distanciat/da d'algun ser estimat en aquest moment?

Capítol XXII

Entre dos amors

Per a Carla Sarrasquet havia estat molt fàcil tornar a penjar tota la roba estesa sobre el seu llit. Els records intensos i de tants matisos emocionals, li haurien alleugerat qualsevol tasca. Però en realitat, només s'havia proposat ficar-se al llit i dormir. Potser el cansament, o potser el desig de prolongar una nit que seria una de les més estimades de la seva vida. Volia recrear-la detall a detall. Retenir-la, com qui memoritza una poesia repetint-la una i altra vegada. Va tancar totes les persianes i va tornar a posar-se el pijama de seda per embolicar-se amb l'olor d'en Joan i, just quan anava a desconnectar els telèfons, va pensar amb Miranda.

Hola deessa, dormiré amb els telèfons en off fins que desperti soleta. Després, si no trobo la teva negativa al meu contestador, sortiré directe cap a casa teva. T'adverteixo que portaré una gana ferotge. Petonets. –Va gravar Carla un missatge sense exaltacions, i molt alleugerida de no trobar la seva amiga a casa. No li venia gens de gust posar-se a conversar en aquell moment.

En escoltar el missatge, Miranda es va posar rabiosa. Havia estat contenint-se per no interrompre a Carla impacient per tenir novetats seves, i just se li havia ocorregut baixar a comprar pa en aquell instant. Després va intentar analitzar l'estat d'ànim de Carla tornant a escoltar el missatge un parell de vegades. Però li havia estat difícil distingir si la seva amiga estava ensopida i feliç, o desanimada i deprimida, ja que el to de veu era monòton. *No, res d'això. Segur que li va anar genial. És una berganta, no m'ha deixat pistes amb la inflexió de la seva veu però... Et conec mascareta! Fes-te la misteriosa, vols deixar-me en suspens oi?* –Va concloure Miranda quedant-se a la fi molt més tranquil·la. Va pensar el menú per a la nit, i va organitzar una tasca que tenia pendent des de feia un parell de mesos: guardar la roba d'estiu i ordenar la d'hivern més espaiosament.

Quan va esgotar la seva voluntat per al lavabo, Miranda va menjar una mica lleuger i va asseure a assaborir un bon cafè, mentre imaginava l'entrevista amb el gerent de *Softlberia* que tindria dilluns. Li agradava indagar en els seus pensaments sobre quines qüestions podrien inquietar als seus possibles nous clients i solia visualitzar situacions imaginaries preguntant i responent alhora com si fossin, ella mateixa, dues persones alhora. Així, moltes vegades aconseguia donar a la tecla i crear un producte que semblava fet a mida, abans de ser informada de les necessitats d'una empresa. De fet, no li agradava presentar-se sense tenir un mínim d'informació respecte de qui l'entrevistaven, així és que, al mig del ping pong del seu diàleg imaginari, Miranda es va dirigir, molt apassionada,

cap a l'escriptori. Va encendre l'ordinador i, com a primer cable a terra, va entrar a la pàgina web de *Softlberia* per analitzar la seva estètica, els seus serveis, la seva antiguitat i història fundacional, el seu organigrama, posicionament al mercat, la seva política d'empresa, i qualsevol detall que li oferís, almenys, la sensació de no presentar-se davant d'un desconegut.

La feina s'havia convertit en un gran amor per a Miranda Lynch i, en el moment en què prenia notes sobre els aspectes que desitjava investigar en la seva pròxima cita, el seu altre gran amor, intuïtiu i gelós de tanta passió professional, es feia present fent sonar el telèfon des de l'altre costat de l'Atlàntic.

–Mama, sóc Alba t'agafo amb la teva clàssica migdiada de dissabte?

–No “carinyo” quina sorpresa! Com va tot? Penja, penja, que et truco jo, vols?

Alba no tenia problemes econòmics i menys per afrontar el cost d'una comunicació, però necessitava rebre. Desitjava que la seva mare la truqués, l'estranyés, la desitgés i fins i tot la necessités. Per això, va acceptar la invitació a tallar la trucada, per escoltar el ring que va sonar tot seguit, i per la certesa que tindria a la fi, de tenir la seva exitosa mare, almenys per telèfon.

A partir de la conversa que va mantenir amb la seva filla, a Miranda li va canviar l'humor radicalment. Va mirar l'hora a

la pantalla del seu ordinador i va decidir prendre una dutxa abans de posar-se maca. No estava per a crítiques, i no s'exhibiria davant de Carla, precisament aquell dissabte, amb aquesta roba d'estar per casa tant gastades de la que tant gaudia.

Una hora més tard, quan va obrir la porta, Miranda va veure a la Carla amb un rostre radiant i una ampolla de gran reserva a la mà alçada en senyal de triomf.

–Ho vas fer! Passa d'una vegada “pendón verbenero”, i comença pels detalls del vestuari! Que et vas posar... ja ho veig a la teva cara. Ostres, poncella! Ets la viva imatge de la felicitat! Sóc tota sentits, dóna'm l'abric...

L'última paraula que va pronunciar Miranda, va servir perquè Carla expliqués l'anècdota de la seva bossa en treure-li en Joan. Ambdues van riure i van tornar sobre cada episodi almenys unes tres o quatre vegades durant la vetllada.

De nou en el moment de prendre cafè, Carla va poder sortir-se una mica de les seves pròpies vivències i, llavors, va adonar-se que la seva amiga no estava bé. Coneixia aquest rictus forçat en el somriure de Miranda i va notar que alguna cosa seriosa la preocupava.

–Bé, ara, vull que em diguis què t'està passant a tu -va dir Carla mirant seriosament la seva amiga.

–Et juro que m'avergonyeix el que et diré, però, el que

sento, és que l'Alba m'està fastiguejant. Imagina-t'ho! La meva pròpia filla, la meva única filla, embarassada dels meus néts... I resulta que et mentiria si et dic que no em molesta la seva demanda...

–Tranquil·la. Ja veig que estàs feta un embolic. Què et demana exactament?

–Que estigui per ella. No! És més que això! Em demana que estigui amb ella. Com si estigués girant la cantonada...

–I quin és el problema... No tens problemes econòmics, et portes bé amb el teu gendre, ets feliç de ser àvia, Brasil és meravellós, no tens criatures ni relacions que et lliguin...

–Una altra més amb aquest rotllo! Que us heu posat d'acord tu i l'Alba? Potser dono la imatge d'una dona sense vida pròpia? Com és això? És que ser àvia significa el final de qualsevol altre projecte personal? Que no veieu que sóc a la cresta de la meva realització? Les dues persones que més estimo i que més m'importen a la meva vida, resulta que no saben res de mi, o el que és pitjor: els importa un rave la meva vida!

–Para, para ja! Abans de res, no et permeto que diguis aquestes coses de mi. A més, saps perfectament que tant l'Alba com jo, t'estimem incondicionalment...

–Incondicionalment, dius? No serà al revés? No serà que preteneu que jo sigui incondicional, que estigui sempre a la vostra disposició?

–Escolta el que diré, i... para ja de malparlar. Controla la teva ira, especialista en IE! Recorda que sóc la teva amiga. Deixa de parlar en plural com si tinguessis dues filles. Perquè si et pesa la meva relació, anem malament. A l'Alba la voldràs sempre encara que volguessis no voler-

la tant de vegades... Però a mi, em pots deixar quan et vingui de gust, encara que em moriria si ho fessis. Però vull dir que, la nostra amistat, es basa en principis de llibertat, de respecte, d'elecció conscient i no de llaços sanguinis val? –Carla es manifestava tan ferma i seriosa, que Miranda va sentir aquelles paraules com una galleda d'aigua freda. El xoc li va permetre acusar límits i, de seguida, va comprendre que s'havia desubicat una mica. –Ho sento. M'anirà bé el que tinguis per dir-me. Crec que necessito la teva comprensió i el teu ajut –va dir Miranda en to més serè i humil.

–Tu m'has ensenyat a prestar atenció a les paraules... Fixa't bé el que has dit: *“sóc a la cresta de la meva realització”* et refereixes a la realització professional o personal? Perquè si ets al cim de tot... què et queda per fer, per desitjar, per divertir-te? D'altra banda, la teva vida ens importa més que la teva feina. És cert. I també és cert que, si bé per a tu no estan en disputa la vida i la feina, també és cert que, la teva vida, és una mica més que aquests dos aspectes funcionant bé, però separadament... Vull dir...

–T'he comprès perfectament. I m'emociona la teva comprensió, i em torno a avergonyir ara...

–Per què?

–Perquè jo em dedico a anar enarborant a les empreses i en les meves conferències, la teoria que, vida i treball, no ens han de dividir dins nostre; que la realització professional va de la mà de la realització personal... I fins ara, jo pensava de mi que era un exemple viu d'això, i per tant, capaç de parlar amb autoritat i coherència davant de les persones més exitoses laboralment... Però ara...

–Però ara què?

–Però ara em sento una incoherent, un “blef”... Crec que no se m’havia presentat encara una veritable situació que em posés a prova... Que em fes viure la sensació de ser entre dos amors, o entre l’espasa i la paret... jo estimo a l’Alba, al meu gendre, als meus néts per venir com a la meva pròpia vida, però encara així, i encara sent veritat que no necessito guanyar-me els diners per viure... Sento que la meva feina és meravellosa, que em fa créixer, gaudir, que em brinda desafiaments vitals, i a més, sóc conscient que la humanitat necessita tant treball a llarg termini dedicat al creixement personal... jo sóc una treballadora humil de l’evolució... també sóc un granet de sorra... Però es necessita cada granet de sorra per construir aquesta platja daurada interior, on gaudir de la vida, dels nens, dels amors i, en suma, de tots els altres èxits...

–Com t’estimo Miranda! Si és que ets la persona més commovedora i bella del món, només que no ets Buda, ni la Mare Teresa... ets Hu-ma-na ho entens? I això significa acceptar-se fal·lible... que potser t’estaves sentint una miqueta infal·lible per casualitat, diva estimada, i per això l’Alba t’ha vingut a fastiguejar fent-te sentir en falta?

–No siguis badoca... Tu sí que ets una persona increïble... I m’estàs donant una gran lliçó, però... Continua, crec que encara no aconsegueixo aprovar l’assignatura...

–Val, som dues babaus. Dues babaus tirant-nos flors. Vegem què falta per acabar d’entendre el tema que t’ha posat en conflicte... Ah, sí! Ja enganxo fil. Digues-me una cosa, Miranda, si tant ets a la cresta de la realització

professional... No t'has plantejat mai donar seminaris en altres terres, per exemple? Dic, perquè si de posar-se creatives es tracta, i de donar unitat als diferents aspectes de la nostra vida perquè no ens dividim dins nostre... I de platges daurades, i d'humanitat amb manques de desenvolupament... T'has adonat que ràpid van els avions avui en dia? Creuen el bassal en una mica més de temps, que el que te preses habitualment per anar a les teves classes a Madrid...

Carla acabava de posar el cuquet de nous desafiaments a la ment de Miranda. I ambdues ho sabien, de manera que, sense explicitar res més sobre aquells suggeriments tan obvis i encertats, es van fer una abraçada espontània i es van acomiadar sense més ni més. Ambdues necessitaven estar soles.

Guia Núm. 22

Com és el meu to de veu?

Què diu de mi, aquesta cadència de la meua veu, que jo no expresso amb paraules?

Quan prenc consciència d'una contradicció a la meua vida, tinc l'oportunitat de crear una realitat més coherent...

Visc actualment amb alguna contradicció?

Capítol XXIII

Diumenge: Sincerament

Mentre dos terços de la ciutat dormia, a les onze del matí de diumenge Joan ja havia posat en ordre la casa, havia jugat un partit de dobles amb els seus col·legues de tennis, havia tornat a casa seva i, després d'una dutxa, havia baixat a esmorzar al bar "del seu parc" . *"És un dia esplèndid per menjar una paella a alguna terrassa davant el mar"* –va pensar Joan que, després de llegir el diari de cap a peus, va consultar el rellotge i va decidir tornar a casa, preparar la càmera de fotos, les ulleres de sol, i quedar-se tranquil a esperar la trucada de Carla.

L'embargava una alegria tan inusual, que Joan se sentia com d'estrena. D'una banda, la sorpresa de la seva mare que ara li feia pensar en el futur del seu projecte amb més forces que mai. I per un altre, la sorpresa d'una dona que, des de divendres, l'havia fet oblidar el passat i l'inspirava desigs de romandre atent al present, moment a moment.

Una mica abans de les dotze va sonar el telèfon i no va

dubtar ni per una fracció de segon, que escoltaria la veu de Carla. Tal va ser el seu desconcert en rebre una veu masculina de l'altre costat de la línia, que no va reconèixer en Jordi ni encara quan aquest va pronunciar el seu nom.

–Quin Jordi...–va preguntar Joan molest.

–No et diré el meu cognom ni en codi Morse... Estaves dormint encara?

–Què va, “coach”, què va! –va reaccionar la seva memòria immediatament en sentir aquestes paraules. És que m’has agafat distret, perdona, però quina sorpresa em dónes! Potser perquè encara no havíem parlat mai en cap de setmana... Sembla ser que no entraves en les possibilitats...

–Ja veig, ho sento Joan, però és que sé que no he d’esperar a demà per parlar-te...

–Sens dubte que, no home. Si em pots trucar quan et vingui de gust. Per cert, jugues a tennis?

–Doncs sí, però vull comentar-te una cosa important –va respondre Jordi denotant serietat a la veu.

–Com has trobat la teva esposa?

–Bé. Crec que millor i més sencera que ningú... Es una dona meravellosa. Ja t’explicaré a què ve allò del divorci. Però no és per això que t’he trucat.

Després d’un parell de voltes, Jordi va començar a explicar-li en Joan la seva vertiginosa experiència amb la Loli, entre divendres al matí i dissabte a la tarda. Donat el desconcert que va provocar en el jove gerent, va reprendre la història i va explicar els seus començaments, quan va

decidir contestar els e-mail de Komodo.

–Mira, Jordi, mai no hagués pensat que alguna cosa o algú poguessin espatllar-me el formidable humor d’aquest matí, i tu ho has aconseguit Ostres! Com és que no et vas sincerar amb mi divendres després del dinar?

–Suposo que m’avergonyia de la situació i volia ocultar-la. Mantenir-la en privat... Però se’m va escapar de les mans i...

–I per què m’ho dius ara? Quina és la diferència?

–Dos detalls que encara no t’he esmentat...

–És que encara n’hi ha més?!

–A l’informe que et vaig preparar dimarts, t’advertia que hi hauria problemes amb ella, però mai no vaig imaginar que fossin tan ràpids, ni que jo fos el vehicle perquè es precipitessin. No sé si pretén el meu lloc quan me’n vagi... Vol poder, autoritat, i si bé té condicions per a la venda per sobre els altres, sospito que s’equivoca de camí per tenir un altre estatus... Això és el que em preocupa, perquè crec que és capaç de qualsevol cosa per tal d’obtenir el que vol... El segon detall, que és pel qual m’he decidit a parlar amb tu avui, és que després de dormir una estona, ahir vaig recordar haver vist la seva targeta a casa teva....

–A casa meva? Estàs segur del que dius? On l’has vist?

–Sí. Recordes el dia que vaig anar a casa teva vaig preparar una amanida? Bé, recordo que quan vaig tirar les restes d’enciam i tomàquet al cubell de les escombraries, la vaig veure entre altres papers, estic seguríssim...

–Komodo! *“Entra en la meva web”*... Ho recordo... Ostres amb la tia, va dir vermell i negre alhora, eh?! Sí, crec

que m'ho haves de dir avui. Però estic cabrejat Jordi, francament...

–Ho entenc, i de debò que ho sento Joan; mai no vaig pensar que m'enredaria en una cosa així i ja veus, ho he fastiguejat tot...

–Para aquí. Tampoc no et creguis que tot passa per tu. Anem a veure, comprenc fins i tot que en el teu estat emocional, Loli o qualsevol dona t'obris una via d'escapada o el que sigui... Però ara he de pensar en la “nostra” comercial... I si et sóc sincer, en aquest moment no la vull en el meu equip. Però he de reflexionar. Si tu t'has equivocat... per què no ella? No sé, tampoc no voldria posar-me a la cacera de bruixes... Estic molest amb tu, amb ella i amb la situació en general, però a més de reflexionar, potser hagi de consultar algunes qüestions abans de prendre mesures. Per cert, demà tinc una reunió i no vull interrupcions. Vull que, en arribar a l'empresa, prenguis l'ascensor directament fins a la planta de sistemes i passis el matí allà fins que jo t'avisi, no vull que tinguis trobades fortuïtes abans de saber com vull fer-ho amb aquest assumpte. Ja parlaré amb Torrás perquè atengueu en col·laboració, algunes idees que tinc en ment sobre el Golden.

–D'acord Joan. Només vull dir-te una cosa més: si consideres que he de deixar la meva intervenció en l'empresa, ho comprendré...

–No he dit això. Més aviat he dit que no vull ser un inquisidor ni amb la Loli, ni amb tu, ni amb ningú. Tampoc no veig que hagi passat res greu per a l'empresa encara, llevat que encara et falti explicar-me algun detall més...

–No. Això és tot. Encara que suficient per qüestionar-me....

–Deixa'm pensar val? Ara deixem el tema aquí si us plau.

–Ni una paraula més. Estaré amb Josep fins que m'avisis. Fins demà Joan.

La conversa telefònica havia durat més de mitja hora i Joan va penjar exhaust, de mal humor, fins i tot amb la sensació desagradable de que la sort de diumenge podria haver canviat. Es va sentir supersticiós, desconfiat, i fins i tot va mirar el seu rellotge amb preocupació.

Guia Núm. 23

Com em puntuo, de l'1 al 10, en organització i eficiència fora del laboral?

Tinc hàbits o obsessions?

Quan sento vergonya, és una manera de no responsabilitzar-me de les meves pròpies crítiques?

Entenc la diferència entre egoisme i egocentrisme?

Tinc supersticions?

Capítol XXIV

Una vegada, a Eivissa

No és qüestió de fer-lo esperar més. M'ha d'estar esperant almenys des de fa mitja hora. Ara mateix et truco, amor. Em poso les sabatilles i t'ho faig saber quan estigui llesta per passar a buscar-te. Deixaré la moto als jardins, custodiada pel teu balcó i el meu estudi, i ens anirem a la recerca de sol i paella al teu cotxe. Quin cotxe tens? A veure... Deixa que endevini... –Tot això pensava Carla Sarrasquet, molt feliç, el diumenge a les onze i vint del matí, just quan algú colpejava tímidament amb els artells a la porta de casa seva. Convençuda que seria la seva veïna volent tornar-li alguna peça íntima que sempre se li queia en penjar o recollir la roba rentada, Carla va obrir de bat a bat sense cap temor a trobar-se amb estranys.

–Disculpa, la porta del carrer estava oberta i... com he pensat que amb un dia tan esplèndid no estaries, he pujat a deixar aquesta carta per sota de la porta, però ja que et trobo... Preferiria explicar el seu contingut en persona, si m'ho permetes, clar...

Carla es va trobar absolutament vulnerable davant un home desconegut que li parlava amb accent estranger fiable. Va ser conscient de la seva imprudència encara que, fet el fet, es va quedar muda, mirant fixament a aquest home de mitjana edat, sense encertar a ajustar la porta, pensant absurdament una mica així com: *“no és ros només per una d’aquestes casualitats de la genètica”*. També va advertir el to de la seva pell bronzejada, d’un daurat estiuec fora d’època. I va romandre uns segons perduda a aquells ulls celestes que, de no haver estat per la diferència de color amb els seus, la feien sentir com mirant-se al mirall. Tot li resultava estrany i alhora conegut com en un somni. Mentre reaccionava, va observar que aquell senyor la tutejava en parlar i ho feia amb molta dolçor, que no va poder actuar de manera defensiva o descortès.

–Tens la mateixa boca i el mateix cabell que la teva mare, ets preciosa...

En escoltar aquesta frase, Carla va despertar del somni i, menys dolç que el seu visitant, va recuperar la parla per contestar de manera taxativa:

–Veig que la coneix vostè molt bé, senyor Stüdner. Si la meva mare li ha enviat per deixar una carta, doncs... No es molesti en explicar-me el seu contingut. Ja la llegiré en privat quan tingui temps. Ara he de fer una trucada, si em disculpa...

–Oh, no, no. Aquesta carta no és de la teva mare. Ni tan sols sap que sóc aquí. Només sap que he vingut a

Barcelona en pont aeri amb direcció a Estocolm.

–I de qui és la carta llavors? No entenc res...

–Concedeix-me un moment, si us plau, i t’ho explicaré amb calma. Només t’anticipo que aquesta carta és teva. Et pertany des de fa trenta tres anys, dos mesos i un dia. Però vull pregar-te que la llegeixis quan jo me n’hagi anat.

Carla va descartar un reclam d’ordre laboral, i va tornar a sentir-se estranya davant d’aquestes paraules. Evidentment aquell intrús tenia dades personals sobre ella, però per a llavors, ja no sentia encantament, sinó més bé confusió. La intuïció li dictava que havia d’escoltar a aquest home, però el registre de la seva sobtada molèstia la va obligar a continuar en to aspre:

–Està bé, però li prego que sigui breu. He de sortir de casa en vint minuts pel cap alt. Passi al menjador, de seguida estic amb vostè.

Una mica incòmoda i nerviosa, Carla es va dirigir a la cuina on tenia una extensió del telèfon i va marcar el número de la casa d’en Joan tres vegades consecutives. Però la línia era ocupada amb una altra trucada. *“Per Déu, com és que no tens trucada en espera?! Tot just despatxi al suec et truco al mòbil mentre baixo, estimat”*. –Es va dir Carla abandonant l’intent de posar en avís a en Joan sobre aquell imprevist.

En asseure’s davant l’autor de “Crisis vitals”, Carla es va sentir impacient davant de les primeres paraules que va escoltar:

–Mira, tractaré de ser breu, però el que he de dir-te es remunta a molt temps enrere... I no és fàcil per a mi... I menys fàcil serà per a tu... En definitiva, no donaré més voltes. Als meus vint-i-dos anys, en un viatge que em va regalar la meva àvia abans d'anar a Londres per cursar la meva carrera, al món jove encara bullia una revolució sense precedents que havia nascut al 68. Era l'any 1977 i jo vaig aterrar a les Illes Balears amb ganes de sumar-me a la festa de música, amor, pau i flors que encara l'embanderava tot per allà i llavors. Veuràs, els joves suïssos somiàvem a més, amb el sol i les dones d'Espanya, més que els nens petits amb el dia de Reis Mags. Un dia, a Eivissa, vaig conèixer la dona que em va robar el cor per a la resta de la meva vida. Era un remolí, molt guerrera en favor dels drets de la dona, però tan femenina que em vaig perdre al seu món fins que ella mateixa va voler posar fi al nostre vincle. Jo estava disposat a deixar el meu viatge d'aventures, la meva carrera, la meva família i qualsevol cosa per tal de quedar-me al seu costat. Però ella es va obstinar amb la seva idea revolucionària de no dependre d'un home. Ambdós érem una mica estúpids i molt joves. I jo me'n vaig anar per despit. Però mai no vaig tornar a estar content per complet. Jo li vaig perdre el rastre a ella fins fa un parell d'anys...

A aquesta altura de la seva escolta, Carla va fingir un badall i, llavors, el senyor Stüdner es va sentir perdut en el seu propi relat. La seva cara va semblar perdre el bronzejat, i el seu rostre serè es va diluir en una ganyota d'amargor.

–Potser sigui millor deixar-te la carta que porto amb

mi i marxa ja. Però deixa'm agregar un final que, en realitat, espero sigui un començament. Vull dir-te que, amb el temps, vaig trobar una altra dona molt diferent de l'espanyola del meu desvetllament. Va ser a la meua terra. Em vaig casar i vaig tenir dos fills barons: Rudy i Carl. Però aquell, va ser un matrimoni convenient i res més. Moltes persones solem complir amb el desig de la nostra família i la nostra societat i, com és lògic, aquest tipus d'unió no acostuma a anar bé en general. Em vaig divorciar molt jove també. L'èxit econòmic em va ajudar a conquerir una imatge d'home realitzat. Però només era una màscara. Per sort, després de deu anys de viatges de negocis i plaers banals, que vaig buscar evitant les illes de la meua joventut per por de veure'm horrible, o molt diferent d'aquell jove ple d'il·lusions verdaderes que vaig ser un dia, he pogut establir-me a Formentera. I allà, vaig trobar la teua mare. Vaig poder escriure el meu últim llibre, i vaig voler que tu...

—Jo ho lamento, però ja ha quedat clar que no faig negocis per intermediació de ningú. I menys per la meua mare i les seves històries personals. Hi es clar que vostè, senyor Stüdner, és una d'aquestes històries i jo no tinc res que veure en això. Li prego que em disculpi però he pres un compromís i no desitjo arribar tard. Ho sento, no ho prengui com a una cosa personal, però no tinc temps per continuar escoltant la seva vida...

L'exitós empresari semblava indisposat, no aconseguia acabar de posar-se dret, el seu aspecte era penós i la seva mà estesa tremolava com la d'un ancià.

–Només et demano que llegeixis aquesta carta. Jo he de tornar al Prat i continuar el meu viatge. Ja deixo d'interrompre't, ho sento. Ho sento de debò... Tots hem perdut molt més que temps...

Carla va prendre la carta amb sentiment de culpa. Aquest senyor no lluia bé, era obvi que patia per alguna cosa, i ella havia estat molt rude. Potser per això, en acomiadar Olaf Stüdner, va pensar que ja no incidirien, en el seu retard, cinc minuts més. Es va tornar a asseure al sofà elevant un pensament de disculpes cap a Joan i, no sense certa mescla de temor i curiositat, es va disposar a complaure l'amic de la seva mare.

Dins del sobre, hi havia una foto típica d'un capvespre a Eivissa. Un grup de deu autèntics hippies alçaven els seus braços fent la V de victòria amb els dits. Carla va llançar una mirada molt per sobre de la fotografia i la va deixar a un costat per començar a llegir la carta.

Dues hores més tard, romania al mateix lloc, com una estàtua que respirava a penes. Amb la carta sobre la seva faldilla i les mans massa disteses sobre la pana del sofà.

Lentament, va tornar a agafar la fotografia per mirar-la amb deteniment. Llavors va reconèixer la seva mare en el centre de la imatge. Un biquini diminut, amb dues margarides cobrint tot just els seus enormes pits, deixava en descobert una bonica panxa d'embaràs avançat. Un jove amb cabells castanys molt llargs i ulls clars, apareixia darrere de Sofia

Sarrasquet i abraçava el seu ventre amb l'amor pintat al seu rostre gairebé adolescent.

El sol fet d'imaginar-se una gestació envoltada d'amor i ideals juvenils, Carla es va posar a plorar en silenci. Les llàgrimes li banyaven el rostre sense escàndol, sense angoixa, sense esforç. Simplement sortien dels seus ulls com un deu vivificant. Almenys, ja no sentia la seva existència com el producte d'una nit d'excessos.

Per moments recordava la tremolor d'Olaf lliurant-li la carta, i comprenia que ell també hauria estat privat de la seva paternitat. Odiava la seva mare per això, i també a ell per no haver lluitat més per buscar les seves dues nenes. Però també volia abraçar-s'hi sense rancúnia. Les emocions succeïen unes a altres sense deixar-li espai per a res, ni per a ningú més al món que no formés part d'aquesta realitat que acabava de conèixer, d'aquest triangle de la seva gènesi que a la fi mostrava els seus tres costats, la de la seva història de vida desteixint punts vells, per teixir-se una altra vegada, amb una trama més càlida i creativa, encara que no del tot tancada com per abrigar la manca anyenca que arrossegava des de nena.

La gana va començar a portar-la al present i, llavors, Carla va advertir el silenci que l'havia envoltat tota la tarda. Ja queia el sol darrere dels edificis de davant i va pensar amb tristesa que Joan tampoc no havia trucat. Es va dirigir al telèfon i va dubtar:

En realitat no sé si vull parlar amb la meva mare, amb Joan,

amb Miranda o... Carai com creix la família! També voldria conèixer la veu dels meus germans i... tant de bo pogués disculpar-me amb el meu pare per haver estat tan rude... O simplement per comprovar que, si vull, puc trucar el meu pare -pensava Carla sense aixecar l'auricular.

A la fi, va decidir respectar el seu recolliment i romandre en aquest silenci omplert d'imatges una mica inventades.

Immediatament llavors, va aconseguir posar-se en marxa per sadollar la seva necessitat d'aliments. Encara que va anar directe a la nevera només a la recerca de llet, que va escalfar en un bol ben gran. Després, va agregar un triturat de galetes dolces i una mica de cacau en pols. Va col·locar el bol en una safata i, abans de les vuit, ja estava bé protegida menjant sense haver de mastegar, i a punt d'adormir-se al costat d'una foto que va recolzar en el seu costat, sobre l'altre coixí del seu llit.

Guia Núm. 24

Si separo en lustres la meva edat, com si fossin trossos de vidre... Si intentés unir-los, com un collaret, amb el fil dels meus records... Hi ha buits en la meva memòria emocional? Guarden relació amb els meus buits existencials? Qui sóc jo?

Capítol XXV

A cada heroi li arriba la seva “criptonita”

Hi va haver una bona estona del diumenge en què Joan va romandre, igual que Carla, com una estàtua que amb prou feines respirava, assegut al sofà del seu menjador, però sense plorar. Més aviat se li empetitien els ulls en un gest cerca-raons que li frunzia la boca alhora que l'objectivitat. Joan no era home d'estar molta estona quiet. Poques vegades solia estar deprimit. En realitat, se sentia aixafat per una sensació d'injustícia que l'havia deixat impotent.

“Dues estafes morals en només un diumenge” –Repetia cada tant, en veu baixa i remenant el cap. Així va romandre fins a les tres de la tarda quan va donar per acabades qualsevol esperança de viure un dia de sol i paella, tal com ho havia acordat amb Carla.

Loli vol un lloc de jerarquia...? I “aquesta” una altra... què em voldrà vendre? O sóc jo el que es va comprar la moto? No prou bé va pronunciar aquestes preguntes insidioses, va sentir tal fúria, que els coixins de la butaca van volar

amb força fins a assolir el gerro del rebedor, quedant fet miques sobre el terra. –*“Alguna desgràcia més has previst per a mi el dia d’avui?”* –Va cridar molt histriònic, aixecant el cap i els braços com si discutís amb Déu.

Astronauta! Això és el que voldria ser en aquest moment i ser a anys llum de tots aquests! I jo com un idiota fonent-me per ells! A sobre mort de gana Nooo... si encara resulta que potser està més campant a la Vila Olímpica, xuclant una gamba a la planxa amb aquesta boca infernal que té! Ara sí que em faria una foto per no oblidar-me mai més d'aquesta imatge de torracollons que he de tenir! Costa Daurada! Què no saps qui són els Reis Mags encara, Joanet? Alfa! És una alfa qualsevol... Saps què? Que t'asseus en una terrassa del Passeig de Gràcia a gaudir d'un bon tapeo basc i... A recrear la vista, noi! Que allà passen dos-cents bombons per minut i ni tan sols has de despullar-te l'ànima...

Joan malparlava directament i proporcionalment a la dimensió de la seva ferida. Va agafar les ulleres de sol, les claus del seu cotxe, i va enfilat amb rumb al Passeig de Gràcia a complir amb el seu estómac i la seva set de cacera furtiva.

A les cinc de la tarda, encara buscava desesperadament una taula lliure i, al seu estómac, va començar a importar-li molt poc el posar-se d'acord amb els plaers de la vista. Joan va menjar dempeus, en un fast food replet d'aus acolorides i escandaloses de passada que, en el seu galimaties, van

vessar un gelat de nata sobre els seus mocassins de pell. *Millor tornes a casa i et veus el Premi Godó per satèl·lit sense que ningú et dirigeixi ni tan sols una mirada.* –Amb aquest pensament, Joan va tornar al cotxe sentint que, en lloc d’haver “carregat piles”, acabava de malgastar les seves últimes energies disponibles.

Derrotat, va entrar al seu pis i es va dirigir directament al telèfon. Però no hi havia missatges. Va agafar la manta i es va acomodar el millor possible davant el televisor. Necessitava donar-li un respir a la seva ment i fer que el seu pit deixés de sospirar d’angoixa. Després de foguejar-se una mica amb la sessió esportiva, va començar a fer zàping durant una bona estona a la recerca d’algun altre programa que l’atrapés una altra vegada. A la fi, al canal dels grans clàssics del cinema, va descobrir una vella pel·lícula que sempre li agradava veure: *“Tu i jo”*. *Aquests eren amors!* –Va exclamar Joan, una mica més a prop de si mateix i dels seus anhels. I una mica més malenconiós que il·lusionat, va sortir de la manta a la recerca de pa, formatge manxec, embotits i una ampolla de vell reserva que havia quedat a punt d’estrenar divendres.

Un tràgic accident impedia a *Devorah Kerr* arribar a l’*Empire State*, on tindria lloc una de les cites més romàntiques de la gran pantalla. Joan, que només posava la seva empàtica atenció sobre el galant frustrat, esperant sense èxit a la seva estimada, només, al cim de l’emblemàtic edifici novaïorquès, va aconseguir deixar anar, a la fi, una cosa

semblant a un parell de sanglots, que va dissimular bufant el seu nas estrepitosament als tovallons de paper.

La mateixa escena, la dels sanglots encoberts de Joan, va tornar a repetir-se quan *Cary Grant*, el galant de la pel·lícula, aconsegueix trobar-se amb la seva estimada més tard, amb il·lusió d'aclarir el desacord. Llavors, no només és tractat amb indiferència i rudesia sinó que, per culminar una veritable commoció, descobreix que ara la seva falsa dama de ferro, està postrada en una cadira de rodes i, simplement, intentava no fer llàstima o, potser, alliberar al seu estimat de la càrrega que el seu estat físic li suposaria, si ambdós s'aferressin a l'amor. "*Ostres Cary! Si és que som ànimes bessones! Quina mala sort hem tingut, home!*" –Va dir Joan en veu alta mentre apagava el televisor.

Curiosament, la tragèdia d'*Hollywood* el va fer pensar en Jordi una altra vegada. *En realitat Cary, et sembles més a mister coach que a mi... ell va tirar endavant amb la tragèdia i tot... Bé, encara que Lucía crec que ara vol el divorci... I això que no sap res de la seva aventura amb la Loli... Tal qual, ella és com Devorah Kerr! Si és que... l'estima de veritat, clar, per això li demana el divorci! Quina dona!... Pobre Jordi, és més ingenu que jo... Com no anava a caure a les xarxes de la Loli? Loli, Loli "peperonccino" mira que ens has resultat picant, petitona! Què faré amb tu, eh? No és una qüestió de diners... Amb els incentius de vendes*

podries arribar a guanyar més que un cap d'equip...No, no són diners el que vols. Però suposant que fossis líder de grup de vendes... Després què? No estic segur que et conformessis per molt temps... no estarà confosa?... Demà he de consultar seriosament sobre la teva personalitat. Crec que Miranda Lynch pot guanyar-se un client...

A les onze de la nit, Joan Ribaud es sentia *Superman* en acció. Assegut a la taula, anotava preguntes sobre el comportament, el maneig de les emocions en l'àmbit de la feina, la resolució de conflictes, i una vintena més de qüestions que li introduïen en un camp d'interès professional que, cinc dies enrere, li havia semblat dissociat del seu.

Mentre reflexionava satisfet per la reunió laboral que acabava d'organitzar, una cosa que brillava al costat de l'ànega de la butaca li va cridar l'atenció. Es va ajupir convençut que trobaria un altre tros de ceràmica negra però, en aixecar el petit objecte, va descobrir una barra de llapis labial. Va retirar la tapa de carey i, en girar la base, mentre sortia una mica semblant a un capoll porprat, ters, amb la punta arrodonida i alguna cosa de biaix per l'ús, en Joan se li va venir al cos, tot el record de Carla abans de sopar.

Però, com si al famós superheroi amb el que s'havia identificat moments abans, li hagués caigut una pluja de "*criptonita*", tot va tornar a replegar-se. El seu ànim també. La barra labial també. Perquè just en aquell precís instant

porprat, Joan va tornar a recordar *l'Empire State*. Però aquesta vegada, no des del cim, no des dels ulls del seu actor preferit, sinó des dels de la dama creuant el carrer amb la mirada posada a l'últim pis de l'edifici. I llavors, per primera vegada en tot el diumenge, es va obrir a la possibilitat de que Carla Sarrasquet li hagués passat alguna cosa... *¡Per favor, que no sigui això, que no sigui gens greu! Com no la vaig trucar per saber com estava! Com vaig desconfiar tant de les meves pròpies percepcions, de la nostre cita!* –Va començar a recriminar-se en Joan que, en consultar l'hora, va tornar a quedar-se com una estàtua al sofà. Era massa tard per a una trucada. Ara, s'hauria de sostenir amb la sensació de falta en la qual se sentia. No volia agregar a això, una conducta ansiosa i imprudent a aquesta altura de la mitjanit.

Serà millor que agregui unes quantes preguntes més per fer-li Miranda Lynch. Em comença a interessar seriosament aquesta qüestió de la intel·ligència emocional. Avui he estat un ase en la matèria... Un ase de càrrega emocional bah... Crec que ni tan sols no he sabut reconèixer la varietat de la meva càrrega. Suposo que hauria de desasnar-me una mica abans de la reunió...

Joan es va posar el pijama, va buscar la carpeta que Miranda Lynch havia lliurat a cada seminarista el dimarts anterior i, com *Clark Kent*, se'n va anar a llegir la lliçó al llit abans de dormir.

Guia Núm. 25

Què acostumo a fer davant dels enuigs i les frustracions?

Sé identificar i acceptar aquest tipus d'emocions?

Busco distracció o concentració?

Em permeto viure-les, deixar que reposin naturalment, per poder posar distància emocional i, adoptar després, una posició concorde davant dels fets?

PART II

“Els apunts de Miranda”

Capítol 26

La in-formació en-formació

Juan va agafar la carpeta que li havien lliurat a la jornada sobre Intel·ligència Emocional, que va batejar com “els apunts de Miranda” encara que en realitat, havia abreujat la frase (“els apunts que vaig prendre al seminari de Miranda Lynch”).

En girar la caràtula, i no veure bé el text que firmava la responsable del seminari com a benvinguda, en Joan va sentir ressonar la veu de Miranda dins seu:

Com i per a què desenvolupar la nostra IE

Per adquirir nous aprenentatges, incloent l'auto coneixement, en primer lloc és necessari comprometre's amb el desig d'aprendre.

En segon lloc, seguir una metodologia idònia per atrevir-se a experimentar, ja que els passos de tot aprenentatge real i significatiu, són els següents:

- 1- Experienciar*
- 2- Reflexionar sobre l'experiència*

3- *Conceptualitzar (extreure un concepte apropiat d'aquesta reflexió i, finalment,*

4- *Posar en pràctica el que hem conceptualitzat*

Recordem que només a l'acció es veu reflectit l'aprenentatge.

Quan llegiu els vostres apunts o notes personals sobre la jornada que avui viurem i construirem junts, voldria que reflexioneu sobre les següents paraules:

"La transformació que sorgeix dins de cadascú no només pot modificar el seu propi destí, sinó també el de tota una nació i, més encara, el de tota la humanitat".

(Daisaku Ikeda, prefaci del seu llibre La revolució humana - Ed. Emecé).

Miranda Lynch

...Pero em posaré un coixí més i em serviré un plat de fruites per anar picant mentre llegeixo –va dir Joan en veu alta, atent a les seves sensacions i desigs.

Abans de reprendre la lectura, va sentir que estava tranquil. Amb més autoconfiança va poder al mateix temps, donar un vot de confiança als altres. Estava segur que Carla tindria una explicació per el desacord. Va apartar qualsevol pensament de fantasies tràgiques i va sentir que podia esperar, tranquil·lament, el moment oportú per aclarir la situacions que havia quedat pendent.

Es va recolocar una altra vegada al llit, va posar el plat amb fruites trossegades sobre la tauleta de nit, va consultar el rellotge, i va calcular que no podria llegir gaire temps. Es sentia cansat.

A poc a poc, mentre es deixava vèncer plàcidament pel son, en Joan va saber, que a cada cèl·lula del seu cos, tota la informació rebuda externament, s'anava formant en el seu interior, un nou cos de coneixements propis.

Alguns DINA4 havien relliscat des dels seus llençols fins a la catifa, i van romandre tota la nit així, escampats com en Joan, de cara amunt, confiant en alguna cosa més que en la bona o la mala sort.

NOTES PERSONALS

Realitat = convenció, acord, significats acceptats: signes, nombres, paraules; pràctiques socials normalitzades (normal = tot allò que es torna normal), etc.

Model mental : conjunt de sentits, supòsits regles de raonament, inferències, etc. Que ens porten a fer determinada interpretació sobre la realitat, per tant, el món = el meu món i realitat = la meua realitat... (ergo, la veritat = la meua veritat).

Segons el Talmud: " no veiem les coses com són, veiem les coses com som" (Com sóc?)...

Normalment ens identifiquem amb la nostra manera de pensar. Jerarquitzem els processos racionals fins a tal punt que creiem sostenir-nos mentalment. Així anem bloquejant els nostres sentits, empobrint la gamma d'emocions recognoscibles, ignorant al cos (que sóc), desconeixent necessitats i, per tant, impossibilitant-nos la satisfacció de les mateixes.

Per aprendre a gestionar adequadament les emocions, primer hem de poder (en aquest ordre:) reconèixer-les, validar-les, poder expressar-les i prendre decisions proporcionades.

Les emocions són el motor de les nostres decisions i accions. El e-motiu és el que ens motiva. Si no ens emocionem, no ens motivem. La nostra vida, les nostres relacions, les nostres organitzacions, es tornen grises, poc creatives, lentes o impedides d'una evolució satisfactòria.

NOTES PERSONALS

Les emocions tenen una fisiologia i una funció. Per això són funcionals o disfuncionals. En la disfunció emocional, la seva fisiologia (mal canalitzada) passa a formar part dels símptomes i malalties psicossomàtiques (una de les principals en l'àmbit laboral: el stress sostingut.).

Exemple procés emocional:

<u>Seqüència natural</u>	<u>Funcional</u>	<u>Disfuncional</u>
Persona en relació al seu entorn	Esparilat, connectat amb el seu Entorn	Absent, poc connectat amb seu entorn
Sensació	percebuda	No percebuda
Emoció	Reconeguda	No identificada
Sentiment	Acceptat	Confús
Necessitat	clara	No reconeguda ni assumida
Acció	Proporcionada = satisfacció	ambivalent, apaivagada desproporcionada = insatisfacció

NOTES PERSONALS

Tant científics com humanistes acorden en què almenys cinc, són emocions bàsiques i universals (les senten tots els mamífers), perquè tenen una fisiologia particular per a una funció biològica particular, compartint totes, la missió de preservació de l'espècie.

Aquestes 5 emocions bàsiques i universals són:

Por - Afecte - Tristesa - Enuig - Alegria

A través d'aquestes emocions, contactem amb una necessitat o un desig, i la possibilitat de satisfer-nos. D'aquesta manera, mantenim desperta la nostra capacitat orgànica d'autoregulació.

Podem definir "necessitat", com tot allò, que, de no satisfer, posa en risc la nostra existència.

Tenint en compte que pertanyem, tots els aquí presents, a una societat que cobreix les necessitats bàsiques de supervivència, seria just reemplaçar l'expressió "necessitats bàsiques" per "satisfactors bàsics".

En aquest context (Europa - Espanya - Barcelona - Seminari IE - persones en posicions gerencials i de decisió), la capacitat d'autoregulació, portada a un plànol més subtil, ja no guarda tanta relació amb la supervivència sinó, més aviat, amb la qualitat de com-viure. I és aquesta, a l'actualitat, la nostra plataforma cap al desenvolupament sostenible.

Tornem doncs al bàsic, a la plataforma des d'on reaprendre a com-viure (viure amb el que ens emociona, viure amb els altres) amb les nostres emocions, de manera funcional:

NOTES PERSONALS

POR: la fisiologia i funció de la por és per procurar-se protecció.		
Funcional	Disfuncional	
Serveix per avaluar si "puc amb això" (avançar-afrontar), o millor "fugir" (però no quedar-se "enganxat", detingut. Doncs emoció = energia per a una acció). És una alarma.	Si és exagerat, percebo l'entorn, com quelcom amenaçant encara que no ho sigui. Poca capacitat per confrontar i per relacionar-me amb l'entorn. Causes: No haver estat coberta la necessitat de seguretat, o el seu oposat: Sobreprotecció. Característiques: fòbies, ansietat, paranoies.	Si és negat, o poc sentit, o no atès: No sé avaluar riscos i puc veure'm en situacions perilloses. Causes: voler semblar fort i segur. Característiques: contra fòbia (persones desafadores, fredes, actitud dura)

La gasela fuig, el toro enverteix, l'escarabat es fa el mort i els llops realitzen gests de submissió davant del mascle dominant. Els humans barregem hàbilment aquestes respostes (J.A. Marina)

NOTES PERSONALS

AFFECTE:

la fisiologia i funció de l' Afecte és per relacionar-se, establir vincles satisfactoris.

<i>Funcional</i>	<i>Disfuncional</i>	
<i>Serveix per procurar-se vincles. Per ser solidaris, tendres, amorosos, empàtics, comprensius, generosos, donar i rebre amor, etc.</i>	<i>Si és exagerat, no sé distingir relacions satisfactòries de les que no ho són. Causes: baixa autoestima, por de la, soledat, ferides d'abandonament. Característiques: codependència, depressió, simbiosi amb l'altra persona</i>	<i>Si és disminuït, o poc sentit: Por o rebuig del compromís, (establir relacions sexuals però no emocionals!!!!). Causes: ferides d'abandonament, models familiars restrictius, sentir-se "envaït" Característiques: aïllar-se, tenir manies, "no massa dependent"</i>

La paradoxa de l'amor és, ser un mateix, sense deixar de ser dos. (Erich Fromm)

NOTES PERSONALS

TRISTESA: La fisiologia i funció de la tristesa serveix per fer introspecció.

<i>Funcional</i>	<i>Disfuncional</i>	
<i>Serveix per reflexionar abans de seguir endavant. Per fer dols, tancar situacions inacabades.</i>	<i>Si és exagerada, tinc un nivell d'expectatives molt alt, sóc exigent i res no em satisfà. Causes: pèrdues i decepcions freqüents. Poc contacte amb l'alegria. Característiques: amargor, apatia, desconsideració envers els altres, pessimisme, desconsol...</i>	<i>Si és minimitzada, o evitada: Incapacitat o por d'estar amb mi mateix, tot sol Causes: Considerar la tristesa com a falta de caràcter o debilitat. Característiques: frivolitat, superficialitat...</i>

Doneu paraules al dolor, la pena que no parla xiuxiueja al cor massa carregat i el convida a trencar-se. (W. Shakespeare).

NOTES PERSONALS

ENUIG: La fisiologia i funció de l'enuig és per a la defensa.

<i>Funcional</i>	<i>Disfuncional</i>	
<i>Serveix per posar límits i així poder establir i preservar vincles sans. Evitar ser envaït física / sentimentalment.</i>	<i>Si és exagerat, tendeixo a posar-me violent i atacar / envair en comptes de defensar Causes: falta de bons afectes o afectes restrictius. Poc desenvolupament de valors sòlids. Característiques: fúria, irritabilitat, antisocial, tendència al sadisme...</i>	<i>Si és minimitzat, o evitat: Incapacitat de posar límits adequats i de defensar-se. Causes: por, inseguretat, por de la pròpia força Característiques: victimisme, covardia, ressentiment...</i>

*No regiris el foc amb un ganivet.
(Pitàgores)*

NOTES PERSONALS

<i>ALEGRIA: La fisiologia i funció de l'alegria serveix per renovar l'energia vital.</i>		
<i>Funcional</i>	<i>Disfuncional</i>	
<i>Serveix per regular la nostra energia. Propicia sentiments d'esperança, admiració, dita, motivació, llibertat, plaer, etc.</i>	<i>Si és exagerada, tendeix a negar el dolor o el que em disgusta. Causes: excés de sofriment (renuncia al mateix), o provenir d'ambients naïf o superficials. Característiques: minimitzar els problemes, "refredar els disgusts", omnipotència...</i>	<i>Si el contacte és baix: la meua energia també és baixa. Causes: contacte exagerat amb la tristesa. Característiques: pessimisme, apatia, desmotivació.</i>

L'amor és el significat ultimat de tot el que ens envolta. No és un simple sentiment, és la veritat, és l'alegria que està en l'origen de tota creació. (Rabindranath Tagore)

NOTES PERSONALS

Moltes de les disfuncions tenen el seu origen en la construcció dels nostres models mentals i entorpeixen o frenen el nostre desenvolupament. Això serveix tant per a les persones com per a les organitzacions.

~~(Demandar telf a la de la boca color corat)~~

Ronda de preguntes:

-(al Quatre ulls): Ens podria donar més informació sobre com construïm els nostres models mentals?

-M.L.: Això seria tema per a una altra jornada... però en el context d'aquesta aproximació al coneixement de les nostres emocions, puc dir que hi ha 3 punts importants a tenir en compte a l'hora de revisar què frena el nostre desenvolupament, en relació amb el nostre model mental:

Els introjectes (coses d'"altres" que ens hem empassat sense mastegar ni digerir: imposicions, idees, un inacabables de "deuries..."), els automatismes (moltes vegades comportaments que un dia van ser eficients i efectius però que ara són obsolets), i les situacions inconcluses del passat.

-Jo: M'olora a teràpia...
(cor de rialletes)

-M.L.: M'olora a prejudici... Diga'm Joan, vostè va al gimnàs?

-Jo: Sí, entreno per estar en forma: "ment sana, cos sa"...

-M.L.: Això està molt bé, perquè l'exercici proveeix

NOTES PERSONALS

d'oxigen al cervell i funciona millor. Li recordo que les emocions són funcions del cervell... Bé, si el seu comentari és en realitat una pregunta, jo diria que algunes teràpies i altres disciplines com per exemple el coaching, proporcionen un bon entrenament per a una vida sana, també en l'emocional i de comportament.

- (La noia rossa de la meua dreta): Quan diu "algunes teràpies" es refereix a la Gestalt?
- M.L.: Exacte! Intueixo que coneix l'enfocament. Algú va dir que la teràpia Gestalt és massa bona com per aplicar-la només a les persones amb disfuncions emocionals o en situació de crisi personal... Te molt de pedagògic a més d'enfocament clínic. Ofereix un bon aprenentatge i entrenament de les emocions, la comunicació, la motivació, la creativitat... En definitiva, amplia la nostra consciència. Tema que, d'altra banda, ocupa també el coaching...
- (L'anglès): El meu país ha donat un precursor en el camp del coaching i va començar com a entrenador esportiu...
- M.L.: Té vostè raó, Jim, jo em referia exactament a Sir John Whitmore. La seva visió és netament humanista, com l'enfocament gestàltic. Crec que la seva aportació, Jim, ha servit per enllaçar la meua resposta a en Joan. Moltes gràcies.

Lamentablement es va acabar el temps per a la ronda de preguntes, així que per finalitzar, vull expressar la meua convicció sobre qualsevol aproximació als nivells i enfocaments al tema del desenvolupament, que considerem més afins amb nosaltres mateixos o les nostres organitzacions, obrirà, sens dubte, i anant des del micro fins al macro, el camí de la nostra evolució.

Guia Núm. 26

Quins aspectes (positius i negatius) meus, puc veure en cada un dels personatges?

- 1) Reconec d'en Joan el meu/meva....*
- 2) Reconec d'en Jordi el meu/meva....*
- 3) Reconec de Carla el meu/meva....*
- 4) Reconec de Miranda el meu/meva...*
- 5) Reconec de Clara el meu/meva...*
- 6) Reconec de Loli el meu/meva....*
- 7) Reconec de Telma el meu/meva....*
- 8) Reconec de Paquita el meu/meva....*
- 9) Reconec de Cecilia el meu/meva....*
- 10) Reconec d'en Nacho el meu/meva....*
- 11) Reconec de Lucía el meu/meva....*
- 12) Reconec de Sofia el meu/meva....*
- 13) Reconec d'Olaf el meu/meva....*
- 14) Reconec d'en Xavier el meu/meva....*
- 15) Reconec d'Alba el meu/meva....*

Bibliografía - Lecturas sugeridas

Anatomía del miedo – José Antonio Marina – Anagrama.

Emociones, sentimientos y necesidades – Myriam Muñoz Polit (Ed de autor).

Inteligencia Emocional – Daniel Goleman – Kairós

Palabras a mí mismo – Hug Prather – Cuatro Vientos y RBA

No empujes el río, porque fluye solo – Barry Stevens – Cuatro Vientos

Dentro y fuera del tarro de la basura – Fritz Perls – Cuatro Vientos

El arte de amar / Miedo a la libertad / Del Ser al Tener – Erich Fromm – Paidós

La conciencia sin fronteras, aproximaciones de Oriente y Occidente al crecimiento personal. - Ken Wilber – Kairós

El tao de la Física – Fritjof Capra – Sirio

Un diálogo entre Oriente y Occidente, en busca de la revolución humana – Daisaku Ikeda – Galaxia Gutenberg

Las enseñanzas de Don Juan, una forma Yaqui de conocimiento – Carlos Castaneda – Fondo de Cultura Económica de España

Entrenando para el desempeño empresarial – Sir John Whitmore – Paidós

Metamanagement – Fredy Kofman – Granica (tres tomos)

El Management según Maslow: una visión humanista para la empresa de hoy - Paidós

Una trama humana en la qual es reflecteixen situacions quotidianes i extraordinàries; una gamma d'edats i personalitats entreteixint les seves emocions, que guiaran al lector en el seu propi camp de reflexió i autoconeixement.

Trini Torner va néixer a Barcelona 1955. Es va educar a Buenos Aires i des de 1998 viu i exerceix com a Terapeuta Gestalt a la seva ciutat natal.

Va exercir com a docent en arts plàstiques, va dirigir el seu propi segell editorial durant 10 anys, i va ser consultora en noves cultures organitzacionals.

Biografia curricular a la vostra disposició a www.trinitorner.com